Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Samlet af K. Jensen.
Titel | Title:	Sangbog til Brug i Skoler, Hjem og ved Folkemøder
Udgavebetegnelse | Edition Statement:	7. Tusende.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kolding : Konrad Jørgensen, 1885
Fysiske størrelse | Physical extent:	272 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

53,- 166,- 8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 020194

+Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Sangbog

til Brug

i Skoler, Hjem og ved Folkemøder.

Samlet af

K. Jensen,
Lærer.

Syvende Tusende.

„Svalen bygger Rede mod Kirkens stille Tag
men kvidrer over Marker og Enge;
som den vil jeg hælde mit Hoved til Guds Hus,
men der ude vil jeg slaa mine Strænge."

(Chr. Richardt).

Kolding.
Konrad Jørgensens Forlag og Bogtrykkeri.
1885.

For de Hjem og Skoler samt til de Folkemøder, hvor man enten ikke ønsker eller ikke vel kan faa flere forskjellige Sangbøger, er denne lille Bog samlet. Den indeholder, som man vil se, et Udvalg af vor rige Skat af Sange i forskjellige Retninger. Af Hensyn til Pladsen har den ingen Sange til fælles med Roskilde Konvents Salmebog eller med dennes Tillæg.

Maatte den nu kun være en god og brugbar Samling.

Strellev Skole.

K. J.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

I. Morgen- og Aftensange.

Som: Til vor lille Gjerning ud.

1. Morgenhanen atter gol,
slog med dugget Vinge;
Lykke os den gyldne Sol
vil med Lyset bringe,
naar vi takke ham i Løn
over alle Sole,
som gjør Morgenrøden skjøn,
signer Livets Skole.

2. Dagen har han skabt til Daad,
Skumringen til Hvile,
ingen maalte Livets Traad,
derfor lad os ile,
gjøre Gavn, mens Dagen gaar,
prøve vore Kræfter,
visse paa, at gode Kaar
rette sig derefter.

3. Ord i Mund og Skrift i Bog
skal vor Ungdom lære;
ret at bruge Kraft og Sprog,
Livet til Guds Ære;
da vor Manddom, klog og stærk,
svare skal til Navnet,
krone Skolens Ungdomsværk,
vise, det har gavnet.

Egen Tone (C. E. F. Weyse).

2. Lysets Engel gaar med Glans
gjennem Himmelporte.
For Guds Engels Straalekrans
flygter alle Nattens Skygger sorte.
2. Sol gaar over Verden ud
med Guds Lys i Øje:
Se! Vorherres Sendebud
gaar paa gyldne Skyer i det høje.
3. Englen spreder over Jord
Glansen fra Guds Himmel;
i sin Kaabes Straaleflor
favner han Alverdens glade Vrimmel.
4. Sol ser ind i Slot og Vraa,
ser paa Drot og Tigger,
ser til store, ser til smaa,
kysser Barnet, som i Vuggen ligger.
5. Os han ogsaa favne vil,
Englen i det høje;
os han ogsaa smiler til,
Englen med Guds Himmelglans i Øje.
6. Os har og Vorherre kjær,
ingen Sjæl han glemmer:
i hvert Solglimt Gud er nær
og vor glade Morgensang fornemmer.

Egen Tone (Weyse).

3. Gud ske Tak og Lov!
vi saa dejligt sov:
Barnet laa med varme Kind paa Puden.
Nu som Fuglen frisk!

rask som Havets Fisk!
Morgensolen titter gjennem Ruden.
2. Med hin Glans fra Sky
kom der Lys i By,
kom der Glimt af Sol i alle Sjæle.
Alle Haner gol,
hilsed glad Guds Sol;
alle vævre Tunger smaa fik Mæle.
3. Ej den mindste Mus
savner Tag og Hus;
fattigst Spurveunge har sin Rede.
Ej den mindste Fugl
savner Ly og Skjul;
vi skal heller ej om Fristed lede.
4. Lystig Hanen gol,
hilsed glad Guds Sol,
for hver Sjæl er Lys og Lyst oprundet.
Nu som Fuglen frisk!
rask som Havets Fisk!
Vi har Kjærligheds-Asylet fundet.

Egen Tone.

4. Gud, du som Lyset og Dagen oplod,
selv er du Lysenes Kilde,
Nat sig ej nærmer din Kongestols Fod,
Sol er der aarle og silde.
2. Nu drage Skyggerne skumle paa Flugt,
Dagen oprinder den klare,
Stjærnerne blege det Blus nu har slukt,
tyst gjennem Mørket de bare.
3. Karske fra Lejet vi glade opstod,
Tak dig med Sange at sige,

Natten den blinde bortdrive du lod,
Solen med Daglys opstige.
4. Lad nu ej smitte os Kjødets Sans,
Verdens Lyster og Lader,
tænd i vort Hjærte din Helligheds Glans,
hellige, kjærlige Fader!
5. Vreden ej vækkes, den volder kun Nød
alle, der true og trodse!
Fattigmand finde det daglige Brød!
Rigmand i Vellyst ej fraadse!
6. Styrk du og støt os, da faste vi staa,
stride og sejre i Striden,
Frelser og Fører! du Æren skal faa
nu og evindelig siden!

Som: Som Foraarssolen morgenrød.

5. Nu staar jeg op i Herrens Navn,
min Frelsers, Jesu, kjærlig Favn
med Naade mig omarme!
O, Helligaand, i Hjærtet mød,
og med din kraftig Naades Glød
mig til alt godt opvarme!
2. Giv Danmarks Rige Fryd og Fred,
lad Ret og Skjel alt blive ved
og daglig Blomster bære!
Lad mig, o Gud, i denne Dag
i Tanker, Ord og al min Sag
dig hjærteknyttet være!
3. Tag mig og mine vel i Agt,
tving Kjødets baade List og Magt,
som er mig fast om Borde!
saa frygter jeg ej noget Stød

og ej, hvor snart i Liv og Død
det end vil Aften vorde.

Egen Tone (J. C. Gebauer), eller som:
Hvo ikkun lader Herren raade.

6. Vær lovet du, som evig vaager,
mens Verdner slumre under dig!
Dit Vink bortvifter Jordens Taager,
og Nat til Dag forvandler sig.
Du kom dit mindste Barn i Hu:
vor Gud, højlovet være du!

2. Du aabned vore Øjenlaage;
— de lukkes evig, naar du vil —
o, lær os bede, lær os vaage
og prise dig, mens vi er til!
Lad ogsaa Sjælens Øje se!
Vor Gjerning i dit Navn lad ske.

3. Og hvad vi se, og hvad vi høre,
hvad Sjælen fatter af din Aand —
lad det til dig, vor Gud, os føre!
vor Salighed er i din Haand.
Indslut al Verden i din Favn!
Bønhør os, Gud, i Jesu Navn!

Egen Tone (Weyse).

7. Til vor lille Gjerning ud
gik vi smaa fuldglade;
Viljen saa' den kjære Gud,
hjalp os, som vi bade.
Nu er Dagens Lys udslukt!
lukt er snart vor Øje.

Giv vor lille Gjerning Frugt,
Fader i det høje!
2. Du, som viser Dag og Nat,
Sol og Stjærner Veje!
Livets underfulde Skat
gav du os i Eje.
I hver Barnesjæl paa Jord
har du lagt en Kjærne
til en Blomst med himmelsk Flor,
herlig som en Stjærne.
3. Lad den Kjærne, underfuld,
vokse i vort Indre,
naar der skinner Sol paa Muld,
og naar Stjærner tindre.
Lad det Frø opvokse smukt
med din Børnevrimmel,
til at bære evig Frugt
i din høje Himmel!

Egen Tone (Weyse).

8. Der staar et Slot i Vesterled,
tækket med gyldne Skjolde;
did gaar hver Aften Solen ned
bag Rosenskyernes Volde.
Det Slot blev ej med Hænder gjort,
mageløst staar det smykket;
fra Jord til Himmel naar dets Port;
Vorherre selv det har bygget.
2. Fra tusend Taarne funkler Guld;
Porten skinner som Ravet;
med Straalestøtter underfuld
sig Borgen spejler i Havet.

Guds Sol gaar i sit Guldslot ind,
skinner i Purpurklæder.
I Rosensky paa Borgens Tind
staar Lysets Banner med Hæder.
3. Solenglen svinger Lysets Flag,
vandrer til fjærne Lande;
ham følger Liv og Lys og Dag
bag Nattens brusende Vande.
Lig Solen farer Livet hen,
gaar til Forklaringskysten:
med Glans opdukker Sol igjen
fra Paradiset i Østen.

Egen Tone (Weyse).

9. I fjærne Kirketaarne hist
nu Aftenklokkerne ringe;
snart sover liden Fugl paa Kvist
med Hovedet under sin Vinge.
Nu samles Frænder kjønt igjen
som Fugleunger paa Grene;
men den, som har slet ingen Ven,
han sidder ved Kvæld alene.
2. Snart ruller ud den stille Nat
sit Skyggeflor over Himlen,
og den, som sidder mest forladt,
ser op imod Stjærnevrimlen;
og gjennem Himmelsløret ud
der skinner Øjne fuldklare:
mildt ser den kjære, store Gud
her ned med sin Stjærneskare.
3. Han ser til sine Børn da vist,
han ser til høje og ringe,

selv til den lille Fugl paa Kvist
med Hovedet under sin Vinge.
Til dem, som sove, ser han hen,
han vugger Fuglenes Grene;
og den, som har slet ingen Ven,
han lader ej sidde ene.

4. Det Barn, der synes mest forladt,
Gud Fader selv vil bevare;
han sender i den stille Nat
til Jorden sin Engleskare.
De sprede deres Vinger ud,
naar alle Øjne sig lukke;
selv vaager hele Verdens Gud,
ved Skabningens store Vugge.

Egen Tone (Weyse).

10. Bliv hos os, naar Dagen hælder,
du kjære Fader og Gud!
Bliv hos os, naar Mørket vælder
af Nattens Sluser ud!

2. Henspred over Dal og Høje
dit Stjærneklædebons Flig!
saa lukke vi trygt vort Øje
og slumre sødt hos dig!

3. Bliv hos os, og vi vil drømme
om Englebørnenes Fred;
din Aand gjennem Himmelstrømme
vil suse til os ned.

4. Og Kongen i Livets Rige
vil favne alle de smaa.
Paa Englenes Himmelstige
skal Barnesjæle gaa.

5. Bliv hos os, naar Dagen hælder,
du kjære Fader og Gud!
og Paradislyset vælder
af Nattens Sluser ud.

Egen Tone (Weyse).

11a. Den skjønne Jordens Sol gik ned;
men Stjærneskarerne funkle.
En større Verdens Herlighed
nedglimter nu i det dunkle.
2. Al Verden som en Kirke stor
bag Sky sig hvælver for oven;
i Templets Krog Guds grønne Jord
er skjult som et Blad fra Skoven.
3. Paa mindste Blad i største Skov
har glade Skabninger hjemme;
hvor Liv sig rører til Guds Lov,
det mindste han ej vil glemme.
4. Gud, i din Haand alt stort er smaat
men kjært det mindste tillige.
Den Barnesjæl er bjærget godt,
som skjuler sig i dit Rige.

Egen Tone (H. Nutzhorn).

11b. Nu Mørket bryder paa,
de klare Stjærner skinne;
hos dig, Gud Fader, maa
vort Lys og Skjold vi finde.
Lad Tro og Haab og Kjærlighed
neddale til os med Guds Fred!
2. Hav Tak! o Fader god,
du kjærligt os betænkte;

mer godt, end vi forstod,
du mildelig os skjænkte.

3. Hjælp os, at Daabens Pagt
kan Tro i Hjærtet tænde,
og lær os Bønnens Magt
i Fadervor at kjende!

4. Beskjærm med Almagts Haand
os kjærligt mod al Fare,
og ved din gode Aand
os naadelig bevare!

5. Raad Bod paa alle Savn!
giv Lægedom for Vaade!
og lad os i din Favn
faa smage al din Naade!

6. Vor Tvivl og Frygt jag bort!
Frimodighed du sende!
os Sorgens Nat gjør kort,
men Glæden uden Ende!

7. O, stil vort Hjærtes Trang!
saa glade vi kan sjunge;
læg Lov og Pris og Sang
os brændende paa Tunge!

8. Nu dermed Gud i Vold!
vi tryggelig skal hvile.
Din Naade mangefold
ned til os nu skal smile!
Lad Tro og Haab og Kjærlighed
neddale til os med Guds Fred!

Egen Tone (R. Bay, J. Malling).

12. Fred hviler over Land og By,
ej Verden larmer mer:

fro smiler Maanen til sin Sky,
til Stjærne Stjærne ser.

2. Og Søen blank og rolig staar
med Himlen i sin Favn;
paa Dammen fjærne Vogter gaar
og lover Herrens Navn.

3. Det er saa stille og saa tyst
i Himmel og paa Jord;
vær ogsaa stille i mit Bryst,
du Flygtning, som der bor!

4. Slut Fred, o Hjærte, med hver Sjæl,
som her dig ej forstaar!
se, over By og Dal i Kvæld
nu Fredens Engel gaar.

5. Som du han er en fremmed her,
til Himlen staar hans Hu;
dog i det stille Stjærneskær
han dvæler her som du.

6. O, lær af ham din Aftensang:
Fred med hver Sjæl paa Jord!
Til samme Himmel gaar vor Gang,
adskilles end vort Spor.

II. Historiske Sange.

a) Bibelske og kirkehistoriske Sange.

Til Børnene.

Som: Dejlig er den Himmel blaa.

13. Kommer, smaa, med Kinden rød,
en paa Skammel, en paa Skjød!
jeg vil Billeder jer male,
vi vil om Guds Storværk tale,
takke ham, saa godt vi kan.

2. Han, som Engle Vagt lod staa
for at vare paa hans smaa,
følger dem med Faderblikke,
bedre Ven, det har I ikke,
ømmere end Moder selv!

3. Hør da nu, hvor han paa Jord
leder dem, der paa ham tror,
Mad og Drikke selv dem bringer,
bærer dem paa Ørnevinger
hjem til Landet, han har lov't.

4. Som en Bejler til sin Brud
kjærlig selv han gik sit Bud,
steg fra Himlens lyse Sale
ned til Jordens dunkle Dale,
søgte efter Hjærterum!

5. End ved Paaske som ved Jul
han sin Guddom bar i Skjul,
men da han stod op af Døde,
mældtes det i Morgenrøde:
nu hans Højtid var begyndt!

6. Ogsaa til sin Bryllupsfest
eder har han bedt til Gjæst,
han har lovet, som en Broder,
just de smaa skal Husets Goder
frem for alle høre til.

7. Ja, han meget mer har gjort,
aabnet jer sin Borgeport,
virket til jer Klæder hvide,
budt jer Sæde ved sin Side,
da I arvede hans Navn.

8. Kongelig hans Klippeborg
rummer alt, undtagen Sorg,
Stien smal fra vilde Moser
gjennem Torn og mellem Roser
slynger sig lidt stejl der op.

9. Men naar kun vi skikker Bud,
sender han sin Tjener ud,
han har med sig Jakobs Stige,
der ad Vejen let og lige
løber op til Himmerig.

10. Verden vinker hid og did,
plet dog ej den Kjortel hvid,
hæld jer op til Faderbarmen,
han vil bære jer paa Armen
over Dybet, om saa var!

11. Saa sit Folk i fordums Tid,
skal I høre, bar han did,
saa sit Folk — ja hør det! — over
værre Dyb end Havets Vover
bærer han den Dag i Dag!

12. Kald kun paa ham, kjære smaa!
han kan eder godt forstaa,

han er her blandt os til Stede,
svarer Ja, hver Gang vi bede
Fader vor i Jesu Navn!

Den gamle Pagt.

Egen Tone (L. M. Lindeman).

14. Gud planted en Have fra Øst til Vest
til Jordklimpe-Folket her neden,
der Roserne duftede først og bedst,
med alle Smaablomster i *Eden.*

2. Den Have sig strakte fra Hav til Hav,
hvor Jævndøgn og Vaar haver hjemme,
og Floderne fire den Kvægning gav
med Yndighed ej at forglemme.

3. Og midt i den Have stod *Livsens Træ,*
paa det var Guds Mildhed at kjende,
han vil ej, at Folk de skal dø som Fæ,
men leve med ham uden Ende.

4. Men *Kundskabens Træ* paa godt og ondt
des værre faldt dejligst i Øje:
et lysteligt Syn det er tit usundt,
det lækreste haardt at fordøje.

5. Da tænker jeg, Lærken var rød og gul,
saa dejlig som Føniks at sige,
end graa synger kjønt dog den lille Fugl,
naar Sol monne dale og stige.

6. Hvor Eden var dejlig, slet ingen véd,
de lærde har Kiv om dens Leje,
for nu er paa al Ting vendt op og ned,
i Midten gaar Hvalernes Veje.

7. I Palmernes Hjem kun, som her til Lands,
er Levninger fine til Skue,
i Skyen kun Glimt af den første Glans,
naar Tordneren spænder sin Bue.

8. Det kommer deraf, at den Jordklimp fin,
Gud livede op med sin Aande,
har Levninger nu kun af Lykken sin,
nedsunket i Ve og i Vaande.

9. For Sølv fik vi Staalet og Bly for Guld,
det ene maa ligne det andet,
saa spejler sig Lykken for Mand af Muld
i Sky, som i Hav og paa Landet.

10. For Synden er kommen i Verden ind,
har mer vi af Ørk end af Eden,
men bedst ogsaa bære kan nu vort Sind
det ringe og grimme her neden.

11. Saa lad os i Verden om *Edens* Lyst
ej spejde fra Bjærgenes Toppe
men elske det Billed, vi har i Bryst,
og Paradis søge hist oppe!

Som: Dagen gaar med raske Fjed.

15. *Kain* pløjed rask i Vaar,
tænkte paa det næste,
Abel gik og vogted Faar,
tænkte paa det bedste.

2. Begge, takkende i Høst
Gud for Vinterføde,
ofrede med Lovsangs-Røst
hver sin Førstegrøde.

3. Kain ofrede sin Neg,
Abel Dæggelammet,

Kains Tak var Tunge-Leg,
Abels Hjærte flammed!
4. Herren saa af Himlen ned,
Straalen kyssed Lammet,
Kain blegned harm og vred,
skulde rød sig skammet!
5. „Kain! Kain!“ sagde Gud,
„hvi den mørke Mine?
Synd i Mørke ruges ud,
dages brat til Pine!
6. Avind banker, vogt dig vel!
er hun først derinde,
hun er Dronning, du er Træl,
faar det besk at finde!“
7. Abel gik og vogted Faar,
skued Solen dale,
Kain gav ham Banesaar
under Vennetale!
8. „Kain! Kain!“ sagde Gud,
„hvor er nu din Broder,
du gik med paa Marken ud,
Sønnen af din Moder?“
9. Skarnet svared: „ej véd jeg,
derpaa tør jeg sværge,
hvorhen Abel drog sin Vej,
var og ej hans Værge!“
10. „Løgner!“ sagde Herren god,
„Udaad har du øvet,
raaber ej din Broders Blod
lydt til mig fra Støvet!
11. Bandsat være Jorden nu,
for hun drak det dyre!

bandsat, fremfor Jorden, du,
fuleste Uhyre!
12. Hvor du pløjer, Klinte gro
mer end Byg og Hvede!
trindt paa Jord om Sjælero
du forgjæves lede!"
13. „Hu, det brænder mig som Ild",
hvinede den fule,
„fare maa jeg fra dig vild,
hvor jeg mig kan skjule!"
14. Uden Anger, uden Bod,
Kain gik til Grunde,
flygtende fra Gud til *Nod*;
han var af den onde!
15. Abel slumrer sødt i Løn,
Gud ej glemmer sine,
Haabets Lund er immergrøn,
der er ingen Pine!

Egen Tone (Lindeman, Folketone).

16. *Abraham* sad i *Mamre Lund*,
han var en Hyrdekonning,
salvet af Gud med egen Mund,
og Sara hed hans Dronning.
2. Rig paa Kameler, Kør og Faar
det var den Drot med Ære,
gammel derhos, snart hundred Aar:
og hvis skal det saa være!
3. Gud havde sagt: „Jeg sandelig
vil i din Æt velsigne
Menneskens Kjøn paa Jorderig!"
og Løgn kan ham ej ligne!

4. Abraham sukked dog i Løn:
„Til Graven brat vi stunder,
føder mig Sara nu en Søn,
det er et stort Vidunder!“
5. Dagen var hed, men Herrens Ven
sad svalt i Egeskygge;
hisset da kom tre Vandringsmænd
at ønske ham til Lykke.
6. Gjæstmild er dog den Hyrdedrot,
vil Rejsen dem forsøde,
byder dem til sit grønne Slot,
at hvile sig af Møde!
7. *Herren* det var med Engle to,
de lod sig det behage
Hyrden at gjæste, som var tro,
og Jordens Brød at smage.
8. Herren da siger til sin Ven,
alt som han bryder Brødet:
„Naar om et Aar vi ses igjen,
har *Sara* Søn paa Skjødet.“
9. Sara hun stod bag Dør og lo,
saa faldt det hende fremmed;
Abraham tog det Ord med Tro,
hans Haab ham ej beskæmmed!
10. Ordet udgik af Kongens Mund,
som haver alt at raade,
Abraham sad i Mamre Lund
med Sønnen af Guds Naade!

Egen Tone (Lindeman).

17. *Sara* var død, i sin Enlighed
sad *Abraham* stille tilbage,

nu af sit Liv og sin Rigdom kjed,
for lange var alle hans Dage,
for Kvinden hun er Livet i Huset!

2. *Isak* var alt i de fyrre nu,
men end ingen Hustru han favned,
ikke til Lystighed stod hans Hu,
men Sara, sin Moder, han savned.

3. Abraham sagde til Oldsvend sin:
„Far du til min Hjemstavn saa fage!
hent mig en Hustru til Sønnen min,
og sværg, du vil ej mig bedrage!

4. *Kanaans* Døtre ej se jeg vil
i Saras Pavluner at hvile,
Afguder mange de ofre til,
og falskelig monne de smile.“

5. Svenden han svor, rakte Haand i Sky,
Kamelerne ti kom paa Fode,
hurtig de traved til *Nakors* By
at hente en Viv af de gode.

6. Snart de sig lejred om Nakors Brønd,
og Solen var just ved at dale,
Svenden da gjorde sin Aftenbøn
om Bruden til Isaks Løvsale.

7. „Hør mig!“ han sagde, „min Herres Gud!
ved Brønden er Piger i Vente,
vis mig i Naade den væne Brud,
jeg kommer i Kvæld for at hente!

8. Det være den, som med yndigt Blik
uskyldige Gaver meddeler,
rækker mig brat en Læskedrik
og drager til mine Kameler!“

9. Mens i sit Hjærte han talte saa,

kom *Betuels* Datter *Rebekke*,
dejlig var Pigen med Øjne blaa,
med Blyhed, med Liv og med Tække,
og Kvinden, hun er Livet i Huset.

Egen Tone (Lindeman).

18. Som Ørnen sidder paa højen Hald
og fylder med Rov sin Rede,
saa *Edom* troned paa Se-irs Bjærg,
han var ikke god at bede.

2. Som Lammet hviler i Engens Skjød,
hvor rislende Bækken rinder,
saa hviled *Jakob* ved *Jaboks* Bred,
omblaanet af bly Kjærminder!

3. I tyve Aar var han udenlands,
han længtes nu efter Hjemmet,
og Hjemmet efter saa lang en Tid
det er baade kjendt og fremmed.

4. Det Bud han skikked til *Esau*
med Bøn om hans Gunst og Naade,
igjen var kommet med kort Besked,
som var ham kun slet til Maade.

5. „Din Broder sadled sin høje Hest,
ham følger saa favr en Skare,
ham følger fire Gang hundred Mand.“
Hvo tør vel for Skytten svare!

6. Da sukked *Jakob:* „Min Faders Gud!
hvad kunde jeg mer forlange?
Jeg gik fra Hjemmet kun med en Stav,
og Drot er jeg nu for mange!

7. Højlovet være din Miskundhed!
Dit Ord er som Guld det rene,

men ej jeg havde saa bange Kaar
den Tid, da jeg var alene!

8. Saa frels mig, Herre! af Broders Haand,
som spænder den stærke Bue,
urørt af Barnet i Moders Skjød!
Mit Hjærte det maa vel grue."

9. Det var saa dejlig en Sommernat,
han vidste knap, hvad han gjorde,
han brødes længe med Himlens Helt,
forunderligt, hvor han turde!

10. Nu blegne Stjærner, det gryr ad Dag,
saa mæled den Himlens Kæmpe,
nu slip mig, Hyrde, nu er det nok,
dit flammende Mod du dæmpe!

11. „Jeg dog ej slipper", var *Jakobs* Svar,
„før kraftig du mig velsigner!"
„Velan! dit Navn være *Israel!*
Guds Fyrster i Kamp du ligner."

12. Saa endtes Kampen, og Sol opgik
for Himmel og Jord at straale,
men halt var Hyrden, i Dysten haard
af Led gik hans Hofteskaale!

13. Paa Ganger stolt under gylden Hjælm,
i Spidsen af Kæmper ranke,
i Solskin straalende, *Esau*
sig nærmed med blodig Tanke.

14. Syv Gange bukked sig Jakob dybt
for Broderen tvillingbaaren,
det røre maatte selv Staal og Sten,
af Øjet udperse Taaren!

15. Da sprang af Hesten den Bjærgedrot
og løb mod den lamme Hyrde

og hængte hulkende om hans Hals,
som han havde tænkt at myrde!
16. Hvo sig fortrøster paa Himlens Gud,
ham skal ingen Farer skrække,
for alle Hjærter staar i Guds Haand,
han leder dem som Vandbække!

Som: Hvad vindes paa Verdens det vildsomme Hav.

19. Og *Josef* saa hed *Jakobs* og *Rakels* ene Søn·
hans Øjne var saa milde, han var saa from og kjøn;
en broget Kjole bar han af Purpur og af blaat,
den fik han af sin Fader, der undte ham det godt.
2. Det var i *Sikems* Dale, hvor mange Kilder sprang,
der vogtede hans Brødre hans Faders Kvæg en Gang;
urolig blev den gamle, han længtes efter dem,
og Drengen bort han sendte at bringe Budskab hjem.
3. Af Sted sig Josef skyndte, snart deres Spor han fandt,
han hørte Kvæget brøle hist bag en Klippekant;
halvt løb han, og halvt gik han, han havde saadan Hast
som Fluen, der sig flyver i Spindelvævet fast.
4. Ak Josef, stakkels Josef, du kommer tidsnok der!
Langt borte de alt saa ham imellem Dalens Træer;
„der kommer han, den Drømmer“, de mumled, „han som tit
os sværted hos vor Fader, naar blot vi spøged lidt!

5. Du tænker, Dreng, vel atter paa din
saa kjønne Drøm,
om hvordan vi bandt Neger en Gang ved
Jordans Strøm,
og alle vore Neger for din saa bøjed sig:
men fra de Herrenykker vi nok skal vænne dig!"

6. Tæt ved dem var et Brøndhul, hvis
Bund var tør og tom,
og da den stakkels Josef hen til de lumske kom,
de greb ham og ham putted ned i den tomme Grav
og spottede hans Bønner og alle Suk, han gav.

7. Og det var kort derefter, en Trampen
hørt der blev,
langhalsede Kameler igjennem Dalen drev,
paa Ryggen sad der Kjøbmænd, som drog fra
Midian,
med Balsom og med Urter ned til *Ægypti* Land.

8. Da trak de Brødre Drengen af Brønden
frem saa glad,
en Sten selv maatte røres, saa trygled han og bad,
men hjærteløs de raabte: „I fremmede, kom nær,
for tyve Sekel Penge faar I en Slave her!"

9. De fremmede ham kjøbte og bort med
ham de drog,
og nu de grumme Brødre hans nye Kjole tog;
de ned i Blod den dypped og kom til Jakob hen
og sagde: „denne fandt vi, mon du vel kjender
den?"

10. Da jamrede den gamle: „Det er min
Josefs jo,
et Udyr har ham truffet og dræbt ham med
sin Klo!"

Han strø'de Sorgens Aske rundt paa sit Haar
saa graat;
men Herren han formaar dog at vende ondt
til godt.

Egen Tone (Lindeman, L. Nielsen).

20. „Gud naade mig stakkels gamle Mand!
jeg fostred mig Sønner fuldmange,
men sidder nu ene i Hedning-Land,
sørgmodig og kroget og bange!"
Men Lykken hun vender sig ofte om.

2. Saa klagede *Jakob* med isgraat Haar,
for borte var alle hans Sønner,
han talte da hundred og treti Aar,
utallige vare hans Bønner!

3. „VorFader! vorFader! GudsFred! godDag!"
Saa lød det nu brat om den gamle,
og næppe for Taarer og Favnetag
han kunde sig Tankerne samle!

4. Fra elleve Munde om Kap det lød:
„Til Lykke med Aar og med Ælde!
vor Broder, din Josef, han er ej død,
han troner i Magt og Vælde!

5. Den naadige Herre, vi talte om,
Ægypternes Hjælper i Nøden,
det er vores Broder, saa god og from,
vor Frelser fra Hungersdøden!

6. Han sender det Budskab til Fader sin:
Kom snarlig at dele min Lykke!
Jeg giver dig Føde og Odel fin:
I *Gosen* med Fred skal du bygge!

7. Han kyssed os alle med Taare varm,
lod Helligdags-Klæder os bringe,
han hulkede lydt ved *Benjamins* Barm,
ham pryde nu fagre Guldringe.“

8. Den gamle, han stod som en Marmorblok,
hans Tanker de vanked saa vide,
om Vidunder hørte han Vidner nok,
men turde derpaa ikke lide.

9. Nu Faraos Kuske, med Skrald paa Skrald,
omringede *Israels* Telte,
med kongeligt Spand og med Tegn og Tal
Ægypternes Herre de mældte.

10. Nu Øjnene maatte den gamle tro,
nu gløded hans Kinder de blege,
han takked, han kyssed, han græd, han lo,
han vilde som Børnene lege.

11. „Min Josef“, han sagde, „i Live end
skal Ansigt til Ansigt jeg skue,
og naar jeg har kysset hans Mund igjen,
vil ikke for Døden jeg grue.“

12. Nu *Israel* ofred til *Isaks* Gud,
og til ham kom Ord fra det høje:
„Vær trøstig! jeg følger dig ind og ud,
din Æt har jeg al Tid for Øje!“

13. Hvad Glæde der blev i Ægypti Land,
i Paradis ej at forglemme,
det Pennen vel ikke beskrive kan,
men kjærlige Hjærter fornemme.
Saa Lykken hun vender sig ofte om.

Egen Tone (H. Nutzhorn).

21. Kong Farao var en ugudelig Krop,
han sagde: „Det varer for længe
med Svøben at slide *Ebræerne* op,
smid ud deres nyfødte Drenge;
Ja, smid dem i *Nilen* trods Kærlingesnak,
saa faar vi dog endelig Has paa det Rak.“
Det skulde han sige saa sagte,
man véd ikke, hvad man kan magte.

2. Der fødtes nu *Amram* Leviter en Søn,
for favr til at fare saa ilde,
hans Moder ham fostred tolv Uger i Løn,
men turde ej mer, hvad hun vilde;
i Arken af Rør og i Vuggen af Siv
han maatte paa Floden nu friste sit Liv.
Den Herre, som bor i det høje,
dog ogsaa paa Dybet har Øje.

3. Kong Faraos Datter var bedre end han,
hun havde dog Hjærte i Livet,
hun kom som en Dronning alt efter sin Stand
og saa', hvad sig rørte i Sivet,
hun sukked, hun saa' i den kjølige Seng
med blødende Hjærte den grædende Dreng.
Selv midt i Ægypten man finder
til Lykke dog Hjærte hos Kvinder!

4. En Søster ad Drengen paa Timen sprang til,
hun stod der paa Lur for det samme:
„Befaler Prinsessen, straks bringe jeg vil
den lille Ebræer en Amme.“
Og knap hendes Højhed fik Jaet udsagt,
før Pigen var borte og Moderen bragt.

Naar Mænd er som Dyrene vilde,
til Lykke er Kvinderne snilde!
5. Saa slumped den *Moses* til højbaarne Kaar,
der skulde som Kongen befale,
saa voksed han op i Kong Faraos Gaard,
som skulde Tyrannen betale:
Ebræernes Høvding blev ikke omsonst
oplært i Ægypternes Vidskab og Kunst.
Vil nogen Guds Forsætter hæmme,
han nødes til selv dem at fremme.

Egen Tone (Folketone).

22. Det hændte sig *Jefta*, den *Gileads* Mand,
en Helt ikke vant til at sove,
med Hær han uddrog af sit Fædreneland
en Kamp imod *Ammon* at vove.
Den Tid han drog ud,
da gjorde han Gud
et Løfte, som ej var at love.
2. Han sagde til Herren: „Saa sandt som jeg faar
en Sejer af Ammon at hente,
hvad først af min Husdør i Møde mig gaar,
det gives skal Herren til Rente.
I hvad det end er,
hvad Navn det end bær,
det har du til Offer at vente!“
3. Saa drog han da ud, den mandhaftige Helt,
mod Fjenden med Vaaben og Værge,
de mødtes i Marken, men Ammon blev fældt
og flyed blandt Bakker og Bjærge,
han slog, hvad han fandt,

den Sejr han vandt,
og Byerne monne han hærge.

4. Han slog som en Løve, han var ikke sen,
det Ammoniter at finde,
han jaged dem bort over Stok, over Sten,
de kunde mod ham ikke vinde,
de faldt for hans Haand,
det voldte Guds Aand,
han kan de halstarrige binde.

5. Da Jefta drog hjemad med Sejerens Krans,
hans Datter med gyldene Smykke
gik glad ham i Møde med Sang og med Dans,
sin Fader at ønske til Lykke.
Men ak, dette Syn
slog Jefta som Lyn,
han kunde sit Løfte ej rygge.

6. Han sled sine Klæder isønder med Gru
og raabte med jamrende Klage:
„Min eneste Glæde i Livet var du,
nu barnløse er mine Dage.
Min Datter og Mø,
ak skal du nu dø,
mit Løfte kan ej gaa tilbage!“

7. Hun svared med Blide: „Oplod du din Mund
til Gud, som gav Sejer og Lykke,
som frelste vort Folk i Fornedrelsens Stund,
det Løfte du ingenlund rygge;
men giv mig blot Ro
i Maaneder to,
før du mig til Offer vil smykke!

8. Med Møerne sin, hun stille for Gud
uddrog da paa Bjærgene øde,

men vendte tilbage saa glad som en Brud,
der vandrer sin Brudgom i Møde.
Til Pris for den Mø,
som saa maatte dø,
Jomfruernes Lovsange løde.

Egen Tone (J. P. E. Hartmann).

23. *Goliat* drog fra *Gat*
for paa *Savl* at lægge Skat,
stamped mod Fjæld og Flod
men sin alenlange Fod.
To Mand høj, fire drøj,
op paa Soko Top han fløj.

2. Skjoldet var, som han bar,
synes mig, Kamel for svar.
Han tog paa: „O! I smaa,
bedre bag jer Stude laa,
end gaa her, i Gevær,
de *Filisters* Helt saa nær.

3. Hid en Mand, at vi kan
trækkes om hverandres Land!
to Gang' tre Uger, se!
har I drukket nu min Spe!
Savl og hver i hans Hær
ryster jo som Løv paa Træ'r!

4. Ser du vel, Israel,
du er de Filisters Træl!"
David kom, saa sig om:
„Hvad vil denne store Vom!
Tør du, Drot, bruge Spot
mod den Herre Sebaot?

5. Trods din Bram, Jætte gram,
jeg dig snart vil gjøre tam!
Ravne-Trop, æd du op
denne Gudsbespotters Krop!"
Kæmpen vred om sig bed,
Fraaden flød i Skjæget ned:
6. „Er jeg en Gnaveben,
mens du bruger Stok og Sten!"
David bad: „Herre lad
det nu lykkes!" Dermed glad
gjør et hvast Slyngekast, —
Stenen sad i Panden fast!
7. Kæmpen faldt, Slaget gjaldt,
som en Million var kvalt!
Jorderig rørte sig
ved Guds-Folkets Frydeskrig!
Ser du vel, stolte Hel:
Med os er Immanuel!

Egen Tone (Chr. Barnekow, Lindeman).

24. Jeg gik i Marken og vogtede Faar,
slog min Harpe i Skyggen af Palmer,
glad som en Fugl i den fagreste Vaar
hopped rundt jeg og nynned paa Salmer!
2. Da kom der Bud fra min Fader som bedst:
„Skynd dig hjem, klæd dig paa, kom til Gilde,
Se-eren siger, der fattes en Gjæst,
det er dig, kom nu ikke for silde!"
3. Rødmusset blev jeg da mere end før,
som en Fugl, som en Vind jeg var hjemme,
blegned kun flygtig ved Højelofts Dør,
da jeg hørte de vældiges Stemme.

4. Bæger af Guld med den skummende Vin
rakte Seeren brat mig i Salen,
salved mit Hoved med Olie fin,
som en Dug over Græsset i Dalen!

5. Mange i Salen saa skjævt til mit Held,
ikke vidste dog nogen min Lykke,
lønlig udsprang der i Barmen et Væld,
som en Kilde i Palmernes Skygge.

6. Kongeligt blev da mit Sind og min Hu,
for min Hjord turde al Ting jeg vove,
Løver og Bjørne dem trodsed jeg nu,
trodsed mer, trodsed Falskhed til Hove.

7. *Goliat* praled med Hjælm og med Skjold,
imod ham saa' jeg ud som Græshoppen,
dog med min Slynge jeg fældte den Trold,
skilte godt ogsaa Hoved fra Kroppen!

8. Træde jeg maatte fuldmødige Fjed
over Stok, over Sten, i det øde,
før jeg fik Kronen at fryde mig ved,
under den maatte Hjærtet end bløde.

9. Konge dog blev jeg, navnkundig som faa
i *Jerusalem* godt jeg blev hjemme,
og medens Troner paa Jorderig staa,
Davidsharpen gaar aldrig ad glemme!

Egen Tone (J. P. E. Hartmann).

24. Mellem Brødre kaldt den lille,
og der hjemme yngst af Aar,
vandrede i Vang jeg stille,
vogtede min Faders Faar!

2. Pønsende jeg gik og snitted,
fingernem med Lyst til Sang,

paa en Strængeleg jeg hitted:
Harpe sær med Orgelklang!

3. Til min Herre i det høje
hvem mon haver det fortalt?
Skjult er intet for hans Øje,
men hans Øre mærker alt!

4. Engelen, som han udsendte,
tog mig fra min Faders Faar,
salved mig til stort at vente:
Kroneguld i Kongens Gaard!

5. Var de smukke, var de høje,
Brødrene til Pogen kræng,
Naade fandt dog for Guds Øje
kun den lille Hyrdedreng!

6. Siden voved jeg at møde
Jætten baade lang og bred,
han ved sine Guder døde,
banded mig i Helved ned!

7. Sværdet af hans egen Skede
trak jeg dog og fældte ham,
Livet mistede den lede,
Israel afstrøg sin Skam!

Egen Tone (Nutzhorn) eller som:
Mens Natten den svale.

26. Ved *Babylons* Floder
vi sørgende sad
og græd for vor Moder,
den hellige Stad,
lod Harperne hænge
med springende Strænge
i Pilenes Top!

2. Da maned for Sange
os Kæmper med Flid,
som tog os til Fange,
og førte os hid,
med Gammen og Glæde
de bad os at kvæde
Jerusalems Sang!

3. Ak, hvad skal vi sjunge!
Kan, Herre, din Sang
faa Tone paa Tunge
i Fjendernes Vang!
Udlændigheds Dage
til Suk og til Klage
kun røre vort Sind!

4. O, kunde jeg glemme,
Jerusalem! dig,
min højre sig glemme,
henvisne paa mig!
Og mens jeg dig mindes,
o Sion, der findes
kun Sorg i min Sang!

Egen Tone (Lindeman).

27. „Jeg drømte en Drøm, som blev borte igjen,
den, Vismænd! I hurtig mig bringe!
Hvis ikke, saa sandt jeg har Sværdet ved Lænd,
skal fluks eders Hoveder springe!"
saa raabte i *Babel* den stolte Tyran,
hans ypperste Kunst var, hvad Bødlerne kan.
Saa tænkte Tyranner til Hobe!

2. *Kaldæernes vise* fra Babel til Rom
man hørte al Verden berømme,

i Stjærner de læste hver dødeligs Dom,
i Bøger Udtydning paa Drømme;
men Konger at melde, hvad sidst de har glemt,
det, sagde Kaldæer, det mægte bestemt
kun Guder, som Kjød ikke kjender.

3. Da var der i Babel en Tjener af Gud,
den Gud, som end Kjød ikke kjender,
paa *Nebukadnesars* tyranniske Bud
han faldt og i Bøddelens Hænder,
for han var oplært i Kaldæernes Kunst;
Tyrannen saa vilde, men al Tid omsonst
for Voldsmænd Uskyldighed straaler!

4. Det *Daniel* vidste, saa vís og saa klog,
som ingen ved Flid og ved Ave;
thi han vidste mer, end man læser i Bog,
selv den, der fik Stjærner til Stave,
han bad kun om Frist til at klare den Sag,
og Natten ham lærte at føre for Dag
den Drøm, som i Glemsel var jordet!

5. Han stedtes for Kongen og sagde:
„Guds Fred!“
og hilste fra ham i det høje,
„du drømte, o Konge! og gyste derved,
et *Billed* dig svæved for Øje,
dets Ben var af Jærn og af Kobber dets Bul,
af Sølv var dets Bryst og dets Hoved af Guld,
en Jætte med Krans som af Straaler!

6. Da løser fra Klippen sig lønlig en Sten,
hvor ingen saa' Haand eller Hammer,
af Ler under Jærnet var Billedets Ben,
mod dem ruller Stenen og rammer,
det brager, det brister, det styrter i Grus,

men Stenen ej blot bliver stor som et Hus!
den vokser, til Verden opfyldes!

7. Hvad Synet betyder, og vide du gad;
velan da! min Gud lader melde,
at Rigerne fire skal glimre paa Rad
som Malmene fire i Vælde,
det første er dit, som et Hoved af *Guld*,
det andet skal skinne som *Sølv* over Muld,
saa *Kobberets* Tid og saa *Jærnets*.

8. Som Jærnet med *Leret* det stærke med svagt
skal blandes i Riget det fjerde,
men da ruller Stenen mod Støtten med Magt,
ja, da bliver nyt der paa Færde,
et Rige sig stifter da Himmelens Gud,
som over al Jorden skal brede sig ud,
dets Tid er som Evigheds Dage."

9. Af Støv var Profeten, til Støv blev og han,
saa *Babylons* Fald dog i Kvælde,
og *Perser* og *Græker* og *Romer* om Land
hver glimred sin Time i Vælde,
til Romernes Staal efter Blod satte Rust,
da Himmelens Gud under Kejser *Avgust*
opretted sit evige Rige!

10. Ja, Riget, kun Guder, som ej var hos Kjød,
forkyndte i Daniels Dage,
vel evigt maa blive, som Spaadommen lød,
som alt det er stort uden Mage,
og Riget er vores, som stole paa *Krist*,
o, vel maa vi her, men dog højere hist
lovsjungende prise vor Lykke!

Den ny Pagt.

Egen Tone.

28. Glæden, hun er født i Dag,
Himmeriges Glæde,
ved Gud Faders Velbehag
fryde sig de spæde;
han, som var frygtelig
og utilgængelig
i sin høje Bolig,
han nu i Barnedragt
har sig i Krybben lagt,
med vort Støv fortrolig!

2. Født er han ved Midnatstid,
skabte Sol og Maane,
han, som ejer Verden vid,
Hus i Stald mon laane:
Han, som paa Skyerne
ager blandt Stjærnerne
svøbes som de spæde,
han, som til Dommedag
taler med Tordenbrag,
nu man hører græde.

3. Født er af en Jomfru skær
Søn af Guddoms Vilje:
til Forundring springer her
Rose ud af Lilje;
Almagten virkede,
Aand gjennemstraalede
Støv igjen herneden,
Fader vor Adam ny

havde kun over Sky,
alt som han i *Eden!*
4. Hyrder paa Nattevagt
laa i Blomstervange,
Bud dem blev fra Himlen bragt
brat med Englesange:
født er paa Jorderig
Kongen af Himmerig,
Frelseren fra Døden,
hviler i Krybberum,
har dog alt Herredom,
skjøn som Morgenrøden!
5. Herre! dine Hænders Værk
er vi alle sammen,
vi er svage, du er stærk,
du er Ja og Amen;
til os du dalede,
lad os til Himlene
nu med dig opfare!
Taarer du her udgød
lær os nu Sangen sød
med din Engleskare!

Som: Nu er Frelsens Dag (Lindeman), eller som: Vaagner op, I Folk, som sove.

29. Kom igjen nu, *Jesu* søde
med din Moder from og god,
se, de er nu alle døde,
som dig efter Livet stod!
fra Ægypten kom nu hjem
til det lille *Betlehem,*

hvor de mange Roser røde
ved dit første Smil udbrøde!
2. *Josef*, hvi er du saa bange
for *Herodes* har en Søn?
Har da Gud ej Engle mange,
som omlejre ham i Løn?
Men du er af Rejsen træt,
vel, saa drag til *Nasaret!*
der skal vokse langt fra Larmen,
Støvets Søn med Gud i Barmen!
3. Give Gud, jeg efterhaanden,
med Guds Naades Ord i Favn,
og maa blive stærk i Aanden,
vokse op i Jesu Navn,
i det stille fryde mig
ved mit Haab om Himmerig,
lære Himlens Børnesæder,
dele Jesu Barneglæder!

Egen Tone (L. Nielsen).

30. Mellem disse grønne Høje
vogted ham hans Moders Øje,
traadte han sin Barnesko,
gik med Kvinderne til Brønden,
slumred ind ved Bækkens Nynnen,
hvor de høje Palmer gro.
2. Og naar *Thabors* Eg var fældet,
gik med *Josef* han paa Fjældet
til den faldne Kæmpeslægt,
saa' med Ynk de grønne Grene
tørne mod de skarpe Stene,
vilde gjærne Saaret lægt.

3. Og naar Hjordens Faar og Geder
søgte til de stejle Steder,
har han fulgt dem ogsaa did!
tit paa Tornebuskens Tænder
har han saaret sine Hænder
for at fri det lille Kid.

4. Har han leget? Hvorfor ikke!
leget under Hyrdens Blikke,
tegnet Simons Mur i Sand,
og i Figentræets Skygge
lært af Spaanerne at bygge
Tempelbuer med Forstand.

5. Bjærget, om hvis grønne Sider
Karavanen langsomt glider,
svinder, dukker frem paa ny;
det har sikkert set ham vandre
med *Maria*, med de andre
paa Besøg i *Kana* By.

6. Da har ofte han sig bukket
og af Markens Liljer plukket
og sin kjære Moder bragt
Grønt af Vaarens Førstegrøde
og Granatens luerøde
morgenfriske Blomsterpragt.

7. Og ved Aftentid fra Brinken
har hun vist ham Havets Blinken
fjærnt fra *Karmelbjærgets* Læ;
Karmel, i hvis Egesale
for Elias' Tordentale
Folk og Konge sank i Knæ.

8. Men naar Dagens Fakkel slukkes,
og det trætte Øje lukkes,

og han slumrer paa sit Straa:
flokke sig ad tusend Veje
til en Vagt om *Jesu* Leje
vingede Guds Engle smaa.

9. Da sig Himler højt oplader,
og han løftes til sin Fader,
og han ser sin Guddomsmagt;
dog mod Tømmermandens Hytte
vil han Himlens Sale bytte,
til hans Gjerning er fuldbragt.

10. Og *Marias* Hjærte banker,
og med underlige Tanker
staar hun hos sin lille Søn;
Solen stiger, alt er rede,
og hun hører Barnet bede,
ham, som er Alverdens Bøn.

Egen Tone (Nutzhorn, A. Gether).

31. Der sad en Fisker saa tankefuld
og hørte paa Herrens Tale,
saa klang i Øret ej Sølv og Guld,
ej Sangen i Havfrusale;
paa Fiskerkvasen Vorherre sad,
og Folk i Mængde, som Blomst og Blad
de lytted i Land til Ordet.

2. „Nu, *Simon!*“ sagde Gud Faders Ord,
da Prædiken hans var ude,
„læg alle Aarer nu fluks om Bord,
dem lystrer jo vel din Skude;
far ud paa Dybet og drag en Dræt,
det er paa Tiden, om jeg ser ret,
mig lyster med dig at følge!“

3. „Ja, Læremester!“ han svared brat,
„det kunde vi godt behøve,
vi sled forgjæves den hele Nat,
dit Ord er og værd en Prøve!“
For Tvivl var Simon slet ikke fri,
men spejl, du Tvivler, dig smukt deri!
han gjorde, som Herren sagde.

4. Sin Dont han passed, og Vod han trak,
men fandt, det var over Magten,
hans Skude nikked, og Voddet sprak,
saa overhaands stor var Dragten;
da vinked Simon ad Venner tro,
og Fiskeladning fik Skuder to
saa færdig de var at synke.

5. Der Simon Fisker det Jærtegn saa,
da *Jesus* han faldt til Fode,
og sagde: „Herre, du fra mig gaa,
jeg er ikke af de gode;
o, laa jeg rolig kun under Muld,
Gud bedre mig, jeg er syndefuld,
nu falder det mig paa Hjærte!“

6. Vorherre saa' til den Synder mildt,
og sagde: „Vær kun ej bange,
jeg vil dig lære herefter snildt
lyslevende Folk at fange.“ —
„Hvad vil du, Herre, det er et Ord“, —
saa raabte Simon og sprang fra Bord,
fra alt, hvad end sit han kaldte.

7. Saa fulgte Simon sin Herres Kald,
hos Ordet gik han i Skole,
og Folk han fanged i Tusendtal,
de skinne nu klart som Sole;

og end er ikke paa Jord forbi
det store Menneskefiskeri,
som Herren og Simon grunded.

Som: O Glæde uden Lige, eller som:
Der laa en Stad paa Marken!

32. Hvor Bjærg og Bølger knyttes
i grønne Vinløvs Baand,
hvor Rom og Israel mødtes
og brødes, Aand mod Aand,
der sad i Tolderboden
Matthæus under Tjæld
ej langt fra Jordanfloden
og nær ved Livets Væld.

2. Han ser paa Søens Flade
de hvide Sejl i Flok,
han har paa Bordets Plade
af blanke Ruller nok;
men dybt hans Hjærte grunder,
mens Læben bliver stum,
paa Israels store Under
her i *Kapernaum.*

3. Han stod bag Palmeviften,
og hørte Jesu Mund
uddybe Ørken-Skriften
og Salighedens Grund;
saa gav han sig i Lære
mod Jordens Sorg og Savn
hos Markens Liljehære,
hos Himlens Spurv og Ravn.

4. Matthæus' Sjæl sig fryder,
da Herren gaar forbi!

„Kom, følg mig!“ Røsten lyder, —
og fluks han gjør sig fri:
han lader Sølvet skinne
og følger Jesu Fjed, —
hvad Tab, om han kan vinde
Guds Riges dybe Fred!

5. — Venner, I som bygge
i et Kapernaum,
hvor midt i Syndens Skygge
dog Jesus ejer Rum;
hvor Guld og Gammen blinker
fra mangen Offerlund, —
se dog, hvor Herren vinker
endnu i denne Stund!

6. Følg efter, naar *han* kalder
ved Morgen eller Kvæld!
I Ungdom eller Alder
sig Synd og Sorg Farvel!
Skal Vejen ogsaa vende
mod Urtegaarden ned,
følg ham til Verdens Ende,
til Lys og Liv og Fred!

Egen Tone (Nutzhorn).

33. Kvinden paa sin Krykke
med den blege Kind,
hvor de stærke trykke
kjæk sig vover ind!

2. Efter Sundheds Bæger
rakte hun omsonst
prøved mange Læger
med forloren Kunst!

3. Hun i Velstand leved
gav dem Sølv og Guld,
fattig er hun blevet,
dobbelt pinefuld.

4. Nys om Jesus hørte
hun et Ord fuldsært,
dybt det hende rørte
faldt og Hjærtet kjært.

5. Ham i Folketrængsel
Kvinden søger fro,
stærk er hendes Længsel,
stor er hendes Tro.

6. Trængsels-Trykket stiger
for hvert sagte Skridt,
ved sig selv hun siger:
„værre gaar det tit!“

7. „Kan jeg Sømmen røre
paa hans Klædebon,
Gavn det mig vil gjøre,
som hans højre Haand!“

8. Det var Hjærtets Tale,
det var Kvindens Trøst,
højt i Himmelsale
høres Hjærtets Røst!

9. Kvinden paa sin Krykke
rækker ud sin Haand,
rører og, til Lykke,
Herrens Klædebon!

10. For al Sot og Plage
Kvinden fik nu Bod,
som i Undoms Dage
blev hun Mælk og Blod!

11. Op til Gud i Himlen
sendte hun sin Tak,
dybt i Folkevrimlen
bly hun sig forstak!
12. Grandt dog Kvinden hørte
Herrens klare Ord:
„Hvem var det mig rørte,
da min Kraft udfór?“
13. Frygtsom og forvirret
ned paa Knæ hun faldt,
som et Løv hun dirred,
men bekjendte alt.
14. „Kast kun bort din Krykke
trøstig Datter min,
fredsæl, for din Lykke
tak du Troen din!“
15. Gjentag Herrens Tale,
Røst fra Paradis;
over Bjærg og Dale
klinger *Troens* Pris!

Egen Tone (J. P. E. Hartmann).

34. Blomst kan visne, før Sol nedgaar,
udsprunget i Morgenrøden,
Rosenblommen paa tolvte Aar,
Forældrenes Fryd laa for Døden!
Det hændte sig i Kapernaum, hvor Frelseren dvæled!
2. Kirkeværgen i Herrens Stad,
Jairus var Pigens Fader,
tit fra Kirke saa hjærteglad
han gik gjennem stille Gader.

3. Nu ved Sengen han sad forgrædt,
han kunde det godt fornemme,
Døden var i hvert Aandedræt,
og *Jesus*, han var ikke hjemme!
4. Bud da kom der med Ild fra Havn,
at Jesus var vendt tilbage,
op han fo'r da ved ved Jesu Navn
og fløj som en Fugl saa fage.
5. Paa sit Ansigt for Herrens Fod
Jairus han bad i Nøden:
„Hjælp i Naade, o Mester god!
min eneste ligger for Døden!“
6. Folkestimlen var tæt og tvær,
den brød sig kun lidt om Vaanden,
sent det gik som til Jordefærd,
mens Pigen, hun opgav Aanden!
7. Snart gik Rygtet fra Mund til Mund,
Ulykker de spørges saa fage,
Jesus siger dog: „Tro du kun!
med mig skal slet ingen forsage!“
8. Grædekvinder om Baaren stod,
men vist er, hvad Jesus lover.
„Stille!“ siger han, „fat kun Mod!
for død er hun ikke, hun sover!“
9. Grædekvinder i Latter brast,
de græd kun for Guld det røde,
Jesus driver dem ud i Hast,
han lider ej levende døde!
10. „Jesus griber den kolde Haand,
det lyder: „Sid op, min Pige!“
Brat sig rejser med Liv og Aand
et Rov fra de dødes Rige!

11. Jesus siger: „Giv Pigen Brød,
g skjænk hende Vin i Bæger!
Liljen bliver da rosenrød,
og Hjærtet sig vederkvæger!“
12. Ord der skal af det Jærtegn gaa
ustandset i Verden saa vide,
til af Graven vi selv opstaa
og juble ved Frelserens Side!
Det hændte sig i Kapernaum, hvor Frelseren dvæled!

Egen Tone (Barnekow).

35. *Betania*, du lille By,
som gav Vorherre Vennely,
end grønnes frisk dit Kløverblad:
de tre, den fjerde gjorde glad.
2. Det er dog underligt at se,
o *Jesu*, dig med hine tre!
Du kvægedes hos dem paa Jord,
du gav dem Livet i dit Ord!
3. Ja, her vi se det vist og grandt,
dit Menneskehjærte var saa sandt!
Du, som var Gud fra Evighed,
stod her ved Vennens Grav og græd.
4. Du talte og, du Mand og Gud:
„Du døde! *Lasarus*, kom ud!“
Da Døden slap sit Rov med Skam
og veg for dig, Guds stille Lam!
5. Da tjente *Marta* dobbelt glad,
lod Haand og Hjærte følges ad,
det gik saa stilt, det gik saa net;
thi Kjærlighed gjør al Ting let!

6. Og *hun*, som for din Læbes Ord
forglemte alt paa viden Jord,
hvor maatte hun dog elske dig,
saa mægtig og miskundelig.

7. Den Salve, hun paa dig udgød,
og Krukken fin, hun sønderbrød,
os fryder end den Dag i Dag
med Duften af dit Velbehag.

8. Hun salved dig til Død og Grav,
men du, som gik med Glans deraf,
vi arme led ej Tab ved dig,
du salver os til Himmerig!

9. Du salver end din Menighed
med Aand og Naade, Fryd og Fred,
saa den kan dufte til din Pris
som Rosen fra dit Paradis.

10. Ja, evig glad skal tjene dig
den fattige, du gjorde rig;
thi Livets Ord udtaler du,
saa Dødninger staa op endnu!

11. Betania, Guds Vennestad,
end grønnes frisk dit Kløverblad!
Det spired yndeligt i Vaar
og end i Høst god Lykke spaar!

Egen Tone (H. Rung).

36. Den største Paaske, Verden har set,
var nær med sin Kval og Fryd;
i Jorsal der sidder en stille Husbond
og lytter tavs til hver Lyd.
O! saligt det Hus, som Vorherre gjæster!

2. Hans Hus er smykket festligt og rent,
og Højtidens Hal beredt;
men Gjæsterne, som i hans Hus vil glædes,
hans Øjne aldrig har set.

3. Ej Ven og Frænde bød han til Gjæst,
fast ingen han ejer mer;
dog bares ham for, der paa Vej var Venner,
og vist ved Kvæld han dem ser.

4. Ved Gry han sendte Huskarlen ud
med Krukken til Fodtvætvand;
med Huskarlen kommer til stille Husbond
en Svend og en Fiskermand.

5. Den Ungersvend i Aasyn og Blik
er favreste Jomfru lig.
Og Fiskeren synes som Klippen trofast;
ved Tærsklen neje de sig.

6. De spørge kun i *Mesterens* Navn
om Herberg til Paaskefest,
glad Husbonden viser dem store Højsal,
beredt til herligste Gjæst.

7. Den stille Husbonds Navn er forglemt;
dog saligst han blev hin Dag:
hin Aften den evige Verdensfrelser
holdt Nadver under hans Tag.
O! saligt det Hus, som Vorherre gjæster!

Som: Et lidet Barn saa lysteligt.

37. *Lyslevende* fra Himmerig
Guds Søn kom ned til Jorden,
ej som en Dommer frygtelig
med Lynild og med Torden,

men som et Barn i Moders Skjød,
mildøjet, dejlig hvid og rød,
med Stemme spæd og klinger,
med Julegaver til de smaa:
til hver en Kaabe himmelblaa
og gyldne Englevinger.

2. *Lyslevende* han vandred om,
paa Bjærge og i Dale,
og Højtid blev der, hvor han kom,
en Højsang var hans Tale,
saa til ham lytted, for ham tav,
som Fugl paa Kvist, saa Storm og Hav
og alle Barnesjæle;
men naar han tav, den klare Sky,
døvstumme Folk og Kvinder bly
til Ros fik Mund og Mæle.

3. *Lyslevende*, trods Dødens Kval,
fór *Jesus* ned i Aanden
til Dødninger i Taagedal
i Hvilen og i Vaanden;
da blev Guds Miskundhed kundgjort
paa Afgrunds Rand i Helhjems Port,
hvor alt var tomt og øde,
med Glædens Pil blev Sorgen skudt
og Helveds Mørke gjennembrudt
af Himlens Morgenrøde.

4. *Lylevende*, trods Sten og Segl,
opstod han fra de døde,
som Livets Sol af Himlens Spejl
med Fryd, med Glans og Grøde;
med Kjød og Ben i Aandens Magt,
med alt forklaret, alt fuldbragt,

opfór han i det høje;
Guds Engle og Apostler saa
ham fare op paa Skyer blaa
langt bort fra Verdens Øje.
5. *Lyslevende* hans Guddomsrøst
paa Flammetunger røde
udgik dog brat til Støvets Trøst
paa Jord med Liv at Døde,
og hvor den under Skyen klang,
dér *Livets* Flod af Fjæld udsprang,
der blomstrede Guds *Eden,*
og der opskød sig *Livets Træ,*
med Krone skjøn, med Ly og Læ,
med Himmelfugle-Reden!

Som: Søndag Morgen fra de døde.

38. *Petrus, Pavlus* og *Johannes,*
de var *Kristi* Mærkesmænd,
og hans Rige se vi dannes,
hvor i Verden de kom hen,
raabte højt· Han er *opstanden!*
knæler, priser *Guddomsmanden!*
2. *Petrus, Pavlus* og *Johannes*
røbed', hvad nu alle véd,
at i ét kan tre uddannes:
Tro og *Haab* og *Kjærlighed,*
fra hinanden let at kjende,
gjør dog ét til Verdens Ende!
3. Jøde først var *Peders* Tanke
Hedning fri, var *Pavli* Straf,
begge dog de vilde sanke
Rigets Børn, hvor de dem traf;

hos *Johannes* Frelsernavnet
under ét dem har omfavnet.
4. Samme Trøst de gav i Nøden
over Trængsel, Skam og Spot,
alle tre de gik i Døden
gladelig for Livets Drot;
med *Johannes* — Kjærligheden
gjennemgik den alt herneden.

Som: Sin Vogn gjør han af Skyer blaa.

39. *Johannes* var Vorherres Ven,
han havde store Syner,
ej blot, som det kan times end,
naar det i Sjælen lyner;
thi han, som her gik Herren næst,
i Himlen var Vorherres Gjæst,
som ingen nu om Stunder.
2. Johannes var en gammel Mand,
sin Herre tro til Døden,
forvist af en latinsk Tyran,
men ej forladt i Nøden,
det nu, som fordum, var hans Lyst
at hvile ved Vorherres Bryst,
det var hans Lod i Aanden!
3. Det var en *Søndag*, som han sad
paa Holmen gold og øde,
og sagtens højt til Herren bad
for levende og døde,
da Aanden, som Vorherres Ven,
til Paradis ham rykte hen,
at se Guds Underværker!

4. Der saa han paa Vorherres Dag
det Syn, nu Verden vrager,
og først, som under Tempeltag,
syv gyldne Lysestager,
imellem dem med Isse hvid
i Bispekjortel vingesid
da vandrede Vorherre.

5. Hans Haar var som nyfalden Sne
paa Bjærgetop man skuer,
hans Øjne var for Støv at se
som klare Offerluer,
hans Livgjord var som Guld saa rød,
hans Fødder var som Malm i Glød,
hans Røst som Havets Brusen.

6. Hans Aasyn var som Solens Glans
i Middagssted paa Bue,
et Sværd udgik af Munden hans,
forfærdeligt at skue,
tveegget var det Sværd og hvast,
og i sin højre Haand saa fast
der holdt han en Syvstjærne.

7. *Johannes* daaned som en død,
som givet op var Aanden,
til over ham en Stemme lød
med Vift af Højrehaanden:
„Frygt ej, thi jeg er først og sidst,
og lever, trods min Død, forvist,
evindelig, ja, Amen!

8. Jeg Nøglen har til Grav og Hel,
skriv op, hvad du mon skue,
uvordne Gjerninger, saavel
som hvad nu ses paa Tue,

om Lysestagerne af Guld,
og om Syvstjærnen gaadefuld,
jeg har i Højrehaanden!
9. De Lysestager syv, du saa',
det er syv Menigheder,
og Stjærnerne, jeg holder paa,
til hver af dem en Leder,
et Lys til hver en Stage min,
en Aand til hver en Tunge fin,
syv Menigheders Engle!"
10. Johannes efter Herrens Ord,
skrev op, hvad ej kan fejle,
saa hver Guds Menighed paa Jord
skal i den Skrift sig spejle
og gjøre i sin Time Gavn
med Engelen i Jesu Navn
og til Gud Faders Ære!
11. Se op, Guds Menighed i *Nør*,
til Jakobs Himmelstige,
se for din Fod den aabne Dør
i Daaben til Guds Rige!
bekjend din Tro! besegl din Pagt!
da fører dig Guds Rigets Vagt
midt ind i Paradiset!
12. Bladvender god i Livets Bog
vor store Overhyrde!
livsalig er din Aand: dit Aag,
og let dit Ord: din Byrde,
og liflig er din Hyrdestav,
som baner gjennem Verdens Hav
os Vej til Paradiset!

Polykarp.

Egen Tone (Lindeman), eller
som: Med Straalekrans om Tinde.

40. Der var en gammel Hyrde
for Herrens Folkehjord,
han bar med Graahaarskrone
halvfemsindstyve Aar.

2. Hans Tro var som en Klippe,
hans Haab som Lærken graa,
hans Kjærlighed som Havet
med klare Vande blaa.

3. Hans Tale var som Floden,
der vander Hede gold,
saa Grøde den kan give
med Frugter mange Fold.

4. Hans Navn er og derefter,
det staar i Livets Bog,
hans Navn er *„den frugtbare“*
paa alle Jordens Sprog.

5. Den gamle *gik i Ilden*
for *Jesu* Navn og Tro,
som Engle gaar til Hvile
med Himlens Fred og Ro.

6. Han var slet ikke bundet
om Haand og ej om Fod,
men frit, som han bekjendte,
han mellem Luer stod.

7. Han folded sine Hænder
og takkede sin Gud,
som Kalken med hans Frelser
ham gav at tømme ud.

8. Ham gav de røde Luer
en ægte Straalekrans,
kun *Stefans* Martyrkrone
kan overstraale hans.
9. Han var den sidste Hyrde
af apostolisk Art,
den sørgelige Ære
gid han maa tabe snart!
10. Det er de gode Hyrder
paa denne Verdens Ø,
som leve kun i Herren
og vil for Hjorden dø!

Ansgar.

Som: Blomstre som en Rosengaard.

41. Han var ingen mægtig Aand,
Mark-Evangelisten,
dog et Redskab i Guds Haand,
ret en Hjærtekristen,
sund i Troen, mild og øm,
i sin Daad og i sin Drøm
barnlig Gud hengiven!
3. Kirke lav han grunded her,
tusend Aar tilbage,
ej med Bram og Herrefærd,
men med Suk og Klage,
for det var saa grumme smaat
her med ondt saa vel som godt,
uden *Martyrkroner!*
3. Snart i fyrretyve Aar
han til Kronen bejled,

men sov hen med bange Kaar,
som den var forfejlet,
savned dog ej Himlens Trøst,
stoled paa en Glædeshøst
efter Taaresæden!

4. Gud ske Lov i *Jesu* Navn
for Evangelisten,
som, trods Aandelynets Savn,
var en Hjærtekristen,
egned sig til Mærkesmand
just i vore Fædres Land:
Banen paa det jævne!

Luther som Barn.

(En Sang til Børnene).

Som: Vor Gud han er saa fast en Borg (Luther).

42. Der gik en Dreng i *Magdeborg*,
det var ved Vintertide,
paa Gud han kasted al sin Sorg,
hvad end han maatte lide;
saa bitterlig det frøs,
den stakkels lille gøs,
saa valen var hans Haand,
men glad han var i Aand;
det var den lille *Luther*.

2. Med Sang han tigged om sit Brød,
det maatte Hjærtet røre;
og hvor hans fromme Vise lød,
fik mange Lyst at høre;
han om Barn Jesus sang
og glemte Nød og Trang,

og følte Liv og Lyst,
naar med sin spæde Røst
han Herren kunde prise.

3. Med Sang han voksed og blev stor
og blev en Herrens Kæmpe,
hans Sværd det var Guds eget Ord,
det svang han uden Læmpe;
paa Gud, sin faste Borg,
han kasted al sin Sorg,
med fromme Sange han
i Nød og Strid holdt Stand
og sang sig ind i Himlen.

4. I tigger ej med Sang om Brød,
for Kuld I ikke gruer,
I kjender ikke Luthers Nød
i eders varme Stuer;
dog véd jeg, at det er
en Lyst for alle jer,
at se i Barnet ind,
se af hans fromme Sind,
hvad Sangens Kraft udretter.

5. O, synger da, som han, I smaa,
af Hjærtet eders Sange,
Guds Engle høre selv derpaa
i Paradisets Vange!
En Gang I synge skal
blandt de forløstes Tal
en Sang mer lystelig
for Gud i Himmerig,
med Luther og Guds Engle.

Morten Luther.

Egen Tone (H. Matthison-Hansen).

43. I *Wittenberg* i Saksenland
der er en Grav til Skue,
der hviler sig en from Guds Mand
alt under Kirkebue;
hvad her han hed, det véd enhver,
som har sin Gud og Bibel kjær,
men hvad han hedder nu hos Gud,
skal Engle for os sjunge ud,
naar vi med ham forsamles!

2. Han lukked op den Bibelbog,
som var saa fast forseglet;
han saa', paa Herrens Syner klog,
Guds Herlighed i Spejlet,
han laante Biblen Folkets Maal,
han trodsed' Band og Staal og Baal,
og, hvad der stred mod Herrens Ord,
det sank paa Baal, det sank i Jord,
thi Herrens Ord har Kræfter!

3. Trods List og Vold, trods Band og Baal,
gik Ordet vidt om Lande,
det talte Folkets Tungemaal
alt op til Nørre-Strande,
det lød ved Donavs Kildevæld,
det højt gjenlød fra Dovrefjæld,
ved Bloksbjærg og ved Hekla klang
det liflig sødt i Kirkesang;
da var det Lyst at leve!

4. Der han gik hjem, den fromme Mand,
til Fader i det høje,

da sørged kristne vidt om Land
med Suk, med Graad i Øje;
han fulgtes til sit Hvilested
af læge og af lærde med,
ja, mangen Ridder, gjæv og bold,
med Taarer salvede sit Skjold;
men Herrens Ord dem trøsted.

5. Naar Herren saar sin gode Sæd,
sig Fjenden ej forsømmer,
han Klinte strør paa samme Sted,
mens Folket rolig drømmer:
Mens Folket sov, de lærde Mænd
om Bogen stred med Mund og Pen,
da gik det, som det maatte gaa,
at Klinten vokste højt paa Straa,
og Kornet krøb i Jorden.

6. *Lutherus!* paa det høje Nord
profetisk du har peget!
der, sagde du, skal bo Guds Ord,
naar det fra os er veget!
Ak, vil dit Folk Guds Ord forsmaa,
da gid det ses, du kunde spaa!
Bli'r Ordet husvildt trindt om Land,
gid aldrig dog af Bøg og Gran
det fattes her en Hytte!

Hans Tavsen.

Egen Tone (Nutzhorn).

44. Paa *Tave Bondes* Ager ved *Birkende* By,
der gik en lille Plovdreng og sang under Sky.

Han messed som Klerken og drev paa treven Hest:
„Gud give, Hans Plovkjøring kunde blive Præst!“

2. Bag Ploven nikked Bonden, han lytted dertil:
„Hver Purk kan blive Bisp, naar Vorherre kun vil;
løb ej *Morten Børup* fra Plov og Bondehors?
nu tugter han Pilte til lærde Mænd i Aars.“

3. Det var hin lille Plovdreng fra Birkende By,
hans Navn fløj over Danmark med folkeligt Ry.
En dansk *Morten Luther*, han stred med Ordets Sværd
og sejred med Aanden i Hjærtefolkets Hær.

4. Ret aldrig nogen Plovkjøring drev det saa vidt;
han stoled paa sin Gud, paa sig selv dog kun lidt:
„Den Dag, han ej kæmped med Modgang eller Nød,
han frygted, Guds Naade, som før, ej til ham flød.“

5. Den Dag, de stolte Bisper i Fængsel blev bragt,
Guds Ord var paa Guds Alter af Bondehaand lagt.
Da Folket var frelst og udslukt det bitre Had,
Hans Tavsen i Ribe paa Bispestolen sad.

6. Men mer end alle Bisper i Danemarks Land
hin Bondesøn han sørged for Kvinde og Mand.
Ret aldrig hans Navn skal i danske Hjærter dø,
saa længe der ringer en Klokke over Ø.

Herrens Røst.

Egen Tone (A. Winding).

45. Herren taler: Øer, hører,
hver, som Øren har at høre med!
Ordet, Livets Ord han fører,
som han vil og kan til Tid og Sted,
og hvor Ordet føres,
og hvor Ordet høres,
der er Aand og Liv og Fred.

2. Hører, Øer i det fjærne!
I, som lytted i det høje Nord!
I, som hellere end gjærne
hører Aandens, Livets Fredens Ord!
I det skal fornemme,
det hos mig har hjemme,
følger mine Sendebud.

3. Hele tusend Aar tilbage
Spaadomsordet af en Seers Mund,
i vor *første* Biskops Dage,
gjenlød hos os i den grønne Lund,
Herrens Røst med *Aanden*,
Hjærtet, Liljevaanden,
fik at høre sent, men sødt.

4. Baaret, som paa Lynildsvinger
Røsten, som et himmelsk *Effata*,

kom i Følge med Guds Finger,
kaldte frem et stort Halleluja;
Øret, gjennemboret,
luktes op for Ordet,
i hvis Røst er Aand og Liv.

5. Folkemunden fik da Mæle,
Folketungen blev Gudsaandens Tolk,
og af *Danmarks* Barnesjæle
skabte Jesus sig et udvalgt Folk:
Kristenmenigheden,
kjær ad Hjærtefreden,
tro og huld i Liv og Død.

6. Øren hellere end gjærne
laanes til Guds rige Naades Røst,
og ved Blink af Vestens Stjærne
skimtes Morgenrødens Guld i Øst;
derfor Aftensangen
smelter hen i Klangen
af *Guldkammens* Hanegal.

7. Hører alle Folkestammer,
som fik Øren til at høre med!
Fra det stille Hjærtekammer
bryder mægtig ud, til Tid og Sted,
bryder ud i Sangen,
skaber Vaar i Vangen
Herrens Røst med Aand og Liv!

---

b) Verdenshistoriske Sange.

Ebræer, Græker og Romere.

Egen Tone (Nutzhorn).

46. Tre Folk som disse ej Verden saa',
og aldrig kan deres Navn forgaa,
saa længe som Øjne, brune eller blaa,
der kastes fra Støv mellem Stjærner smaa;
saa længe paa Jord der end fødes en Søn
med morgenrødt Mærke af Kys i Løn;
saa længe i Verden sig løfter en *Haand!*
dumdristig med Lykke mod Ord og Aand!

2. *Ebræeren* gjorde al Verden vís
paa, hvad for en Gud den skylder Pris,
og hvordan alle af Guddomsrod
paa Jorden udbredtes med samme Blod,
og hvordan i Tidens Fylde skjøn
en Kvinde fødte Guds ældste Søn
til Verdens *Frelser* fra Død og Dom,
til alle Slægter at kvæde om!

3. Os *Grækeren* viste med Haand og Mund
hvad kjønnest klæder i allen Stund,
ja, kjønnest i Kirke og kjønnest i Sal,
og kjønnest paa Torvet og kjønnest paa Val!
saa dejlig var Døden, at til den endnu
forgjæves saa vide staar *Læsernes* Hu,
som ikke begribe, paa Fastland og Ø,
at *græsk* man maa *leve*, om græsk man vil *dø*!

4. Os *Romeren* lærte, hvad *Hænder* formaa,
naar *sammen* de holde og *sammen* de slaa,
og flittelig bruges med Vid og Forstand

til Gavn *eller* Skade for Folk og for Land!
den Lærdom, han gav os, den var saa stærk
at *Skyggerne* af hans Hænders Værk,
som Spidser og Streger paa Blad i Bog
køs Livet af mangen en Skolepog.

5. Der sidder i *Nord* dog en lille Pog,
og staver med *Saga* i Billedbog,
naar han bliver voksen i Tid og Rum
og danser med Havfru paa Havets Skum,
han lever paa *græsk*, saa godt han kan,
med Øje paa det „forjættede Land“,
og bruger kun romerske Kneb og Spyd
til Spøgelser, Trolde og al Udyd.

Angelsakserne.

Egen Tone (Nutzhorn, Lindeman).

47. Vikinger af Moders Liv,
Valhals rette Gjæster,
strømmed sammen vi paa Hav,
styred saa i Vester,
kom til Bretland i en Fart,
tog som Kæmper hver sin Part,
sloges om det hele!

3. Riger syv vi rejste saa,
regner man det nøje;
Vestsæks og *Nordhumberland*
var dog Hovedfløje;
hisset var den tyske Haand
her var Nordens Kæmpeaand,
Sjælen i det hele!

3. Kronen først dog havde *Kent;*
Konge kan man være,
skjønt man af sit *Parlament*
Skjel og Skik maa lære;
Overhuset var i Nord,
Underhuset fra i Fjor
stemmed for det hele!

4. Font og Kors med *Avgustin,*
fik vi fra det fjærne:
man af sine Sidemænd
mestres ikke gjærne;
heller end os kristne ret,
havde os vel ogsaa ædt
Britter i det hele!

5. Kirken i Nordhumberland,
Kristi op af Dage,
himmelhøj og klippefast,
hæved sig nu fage,
døbte langs fra Donavs Væld,
over Harts og Dovre-Fjæld,
Norden i det hele!

6. Klosterskolen var og god,
klog paa mer end Daaben,
Beda, med sin Kirkebog,
bærer Visdomskaaben!
Kundskabstræerne ved Rhin
kjærnelagde *Alkuin*:
Manden for det hele!

7. Falkesyn, fra Hedenold,
fulgte vore Skjalde,
Mestere i Harpeslag
maa dem Norden kalde:

Læredigt og Spaadomssang
lige godt i Øret klang,
herlig i det hele!

8. *Kædmon* var en Kirkeskjald,
kongelig i Aanden,
Davidsharpen sært ham faldt
drømmende i Haanden,
toned højt om Paradis,
toned til *Jehovas* Pris,
prægtig i det hele!

9. *Oldhjælm* Sagn og Æventyr
arved efter *Brage*,
Harpen kaldte, under Kors,
Hedenold tilbage,
bragende om *Grændel* Trold,
Bjovulv, *Hengst* og *Hnæf* og *Skjold*,
Norden i det hele!

Det store Korstog.

Som: Vidunderligst af alt paa Jord (Barnekow).

48. Vor Gud er død hinsides Hav
for vore Synder grove,
og Fjenden tramper paa hans Grav,
og alle *kristne* sove!

2. Har ingen mer hans Navn saa kjært,
saa lede Synder sine,
at han derfor det finde værdt
at taale mindste Pine?

3. Tør ingen, under Korsets Tegn,
en Lanse for ham bryde?

Vil ingen i hans Fødeegn
for ham i Taarer flyde?
4. Har ingen Lyst, har ingen Mod
til gjennem *Tyrke*vrimlen,
at kæmpe sig til *Jordans* Flod,
hvor end sig aabner Himlen?
5. Vil ingen se det Undersyn,
som slukker Hjærtesorgen,
at Lamper tænde sig ved Lyn
i Graven Paaskemorgen?
6. Vil ingen kæmpe for Guds Søn,
og paa hans Vunder tænke,
og nyde al den Aflad skjøn,
Guds Kirke har at skjænke?
7. Saa lød til Folk i Tusendtal
den *franske* Paves Tale,
og Skarens Røst: *det er Guds Kald*,
gjenlød i Bjærg og Dale!
8. Da slog sig *Paven* for sit Bryst
og raabte: „Ret fortolket,
det er Guds Kald, det er Guds Røst,
som raaber gjennem Folket!
8. Med dette Løsen gaar i Slag,
Korsfolk! til Gravens Ære!
til Sejer da paa Kampens Dag
Guds Engle jer skal bære!
9. Og svæver *Karl den stores* Aand
end over disse Egne,
før Solen daler, hver en Haand
vil sig med Korset tegne!
11. Hans *Jævningers* de mindste Børn
vil gribe brat til Værge,

og dynge op for Ulv og Ørn
de vantros Lig som Bjærge!“ —
12. Saa slog han Ild af *Franke*-Flint,
som tændte *Galler*-Skoven,
saa blussende man saa', fra Klint,
den vandre over Voven!
13. Af *Karl* den *stores* Halvgud-Æt
var *Gotfred* end tilbage,
og trindt om ham sig klynged tæt
end Kæmper uden Mage!
14. Ja, aldrig siden var til fals,
for Guld og glatte Taler,
et Par som *Baldvin* Vovehals
og *Rajmund* Provensaler!
15. Og som de Herrer flej fra Sal,
saa fulgte dem og Svende,
ej deres Jævninger paa Val
skal ses til Verdens Ende!
16. Og blev endnu tre Hundredaar
forhalet *Tyrkepesten*,
det skylde vi og *Maglegaard*
Korstogene fra Vesten!
17. Ja, at vi, trods den vilde Strand,
har Østens Perler fundet,
det har ved Tog til Jødeland
os *Ridderskabet* vundet.
18. Og vajer over *Tyrke-Flag*
end *Kristenhedens* Banner,
det svang sig op i Kæmpeslag
af *Paver* og *Normanner*.

Kristoffer Kolombo.

Egen Tone (Lindeman).

49. *Kolombo* leged ved Havets Rand,
opvokste for Vind og Vove
og drømte sødt om det skjulte Land,
med Guld og grønne Skove,
for ham var Havet ej mer end Dam,
han knap sig ønsked en Fjederham.

2. Han kun sig ønsked et Snekkepar
til Langeledstærd mod *Vesten*,
med Jordens Runding, hans Tro det var,
det gik af sig selv for Resten:
fra Vesten ud, kom man øster ind,
til Guldets Hjem og til Lykkens Tind.

3. I Syd han sejled, og saa i Nord,
til Issen begyndte at graane,
man bad med Latter ham, paa hans Ord,
kun rejse til Sol og Maane;
hvor skarpt man spotted, hvor højt man lo,
urokket dog blev hans Kæmpetro.

4. I Vogterhytte og Kongesal
han sagde med samme Tone:
jeg ud kun farer som Admiral
og kommer igjen med Krone;
thi Sættekonge jeg være vil
i Verdensdelen, jeg styrer til!

5. Hans Kæmpemine, hans Kongeord,
var farlige Anstødsstene,
af Majestæter paa denne Jord
dem taalte en Dronning ene,
kun *Isabella* i Gyldensal
gav Verdenshavet en Admiral!

6. Frimodig hejsed han Sejl i Raa,
en Morgen før Sol var oppe,
og om hans Fart over Bølgen blaa
gik Ry mellem Stjærnetoppe;
thi han, som raader for Jord og Hav,
til Gaade-Landet ham Medbør gav.

7. Han fo'r saa vide med Staal i Bryst,
at Stjærnerne Farve skifted;
han kom tilbage fra *Hajtis* Kyst
og sagde, jeg Riget stifted;
og Majestæter med Brodernavn
ham gik i Møde og tog i Favn!

8. Af al den Vælde og alt det Guld,
som *Spanien* vandt saa fage,
kun Rygtets Bobler og *Kubas* Muld
med Styrmandens Ben er tilbage,
men Verdenshavet til fjærne Ø
endnu dog kaldes den *spanske Sø*.

9. Og naar det sortner en Solskinsdag,
af tusende Master høje,
og dejlig vajer al Verdens Flag
i Stavn under gyldne Fløje:
i Glans man skuer *Kolombos* Daad,
og skimter *Himlens forborgne Raad!*

Morten Luther.

Egen Tone (Chr. Barnekow).

50. Jeg var en Munk i Saksenland,
hvor Malmen gror i Fjælde,
jeg brød mig ej om Pavens Band,
ej om Sankt Peders Vælde!

2. Jeg fór dog ej med Lærdom ny,
skjønt Paven det tør mene,
men stred for Herren under Sky,
og for hans Ord det rene.

3. Jeg præked paa mit *Modersmaal*
og sang, saa godt jeg kunde,
og de, som trued Ord med Baal,
fik Skam paa deres Munde!

4. Jeg grunded paa Vorherres Bog,
som aarle saa og silde,
og prænted den paa Folkets Sprog,
alt som Vorherre vilde!

5. Jeg drog en Gang til *Vorms* ved *Rhin*,
min Gjerning at forsvare,
som *Husses* Hals af Kjød er din,
man sagde, tag dig vare!

6. „Det blive maa Vorherres Sorg,“
saa faldt mig Ord i Munden,
„vor Gud, han er saa fast en Borg,
og Satan fejg i Grunden!

7. Gik Djævle der da end i Lag,
saa mange og saa røde,
som Djævlene de er paa Tag,
jeg tør og maa dem møde!“

8. I Riddersalen høj og stor
for Kejser Karl paa Tronen
jeg traadte frem med Sandheds Ord
og vented Martyrkronen!

9. Den lang Snak er lidt bevendt,
det gjaldt kun om at sige:
„Vorherres Ord er jeg bekjendt,
vil ej et Haarsbred vige!

10. Jeg som en lydig Undersaat,
til Fode jer vil falde,
men ej mit Ord om Himlens Drot
jeg kan tilbagekalde!
11. Hans Ord og Skrift er over os,
de høje med de lave,
ustraffet dem ej byder Trods
selv Kejser eller Pave.
12. Og kan med dem om Kjætteri
mig ingen overvinde,
da er min Trøst, Guds Mund er fri,
den kan slet ingen binde!"
13. Det hørte Folk i Tusendtal,
saa Røg der gik af Branden,
det lød i Hytte, klang i Hal:
„til Paven han er Manden!"
14. Halvanden Snes af Aar randt hen,
saa graa jeg blev i Striden
og fandt, at baade Mund og Pen
de slides op med Tiden.
15. Men Frihed vandt Guds rene Ord,
brød ud i Sang og Tale,
hos alle Frændefolk i Nord,
paa Bjærge og i Dale!

Gustav Adolf.

Egen Tone (H. Nutzhorn, Lindeman).

51. Hvor vittige Dværge
udhamre af Bjærge
de gothiske Sværd,
som aldrig kan døves,

og silde kun sløves,
med Hjælme i Færd;
hvor Bønderne Bjørnen kan tæmme,
der havde min Kæmpetrop hjemme!

2. Hvor Skyerne blaane,
hvor Sol og hvor Maane
har hver sig et Slot,
hvor herlig de funkle
og er dog kun dunkle
mod Lysrigets Drot,
hvor Liv har i Løndom sin Kilde,
did svang jeg mig aarle og silde!

3. Hvor Stridsmænd, som Trolde,
saa bistre, saa bolde,
drak Menneskeblod,
hvor Børnene fromme
bad Frelseren komme,
som evig er god;
der hen ved et Vink fra det høje
vi stævned med funklende Øje!

4. I *Wallenstejns* Mærke,
den kolde, den stærke,
stod Isbjærg og Staal!
I *Tillys*, den fule,
den gloende, hule,
stod Helvedes Baal:
han spared ej Liv eller Lemmer,
han levned kun gnistrende Emmer!

5. En Sky over Jorden
med Regn og med Torden
er Troldenes Knæk;
den *Leipziger*-Byge

lod Baalet kun ryge,
det sluktes i *Lek!*
Kan Røsten vel Tordenen hæve,
og Bjærgene skulde ej bæve!

6. Nej, bæve de maatte
med Troner og Slotte,
for Døn over Dal;
den Kejser med Kolden
for Isbjærge-Trolden
sig bøjed i Sal,
for hidtil, med Torden i Tørning,
som trodsed den stolte Enhjørning!

7. Som Torden med Trolde,
saa mødtes vi bolde,
i Blot-Maaneds Ny;
saa stanges, saa stødes,
saa brydes, saa blødes
ej tit under Sky;
jeg fandt, jeg mit Maal havde fundet,
men *han*, mig udsendte, har vundet!

8. Ved *Lytsen* jeg blegned,
men højt, før jeg segned,
det runged i Fjæld,
og mędens mit Øje
de evige Høje
betragted i Kvæld,
da revned de Blokke med Bragen,
som Tordneren trodsed om Dagen!

9. Lad Bannere smuldre!
lad Bølgerne buldre
i Tidernes Elv!
lad falde min Støtte!

jeg kæmped og blødte
for mer end mig selv!
jeg brød for en Konge min Lanse,
som kroner med evige Kranse!

---

c) Fædrelandshistoriske Sange.

Egen Tone (J. Glæser).

52. Vaagner op nu alle Hjærter
trindt i Fædrelandets Dale!
vaagner af den dybe Slummer,
af den lange Vinterdvale!
vaagner, vaagner op til Livet,
I, som drages haardt med Døden,
op af Nattens usle Drømme,
op at følge Morgenrøden!

2. Vaagner da, og gransker flittig
dybt i Aandens Kæmpehøje,
i de store Mindesmærker,
den har stillet os for Øje!
vaagner op med Syn og Hjærte
for det dejlige og søde,
som kan Børn og Kvinder smelte,
som kan Kæmper selv opgløde!

3. Hør de søde, dybe Toner
ifra Nordens Barndomsdage,
Kæmpeluren, Hejmdalshornet,
Sølverharpens Klang hos Brage!
Hør kun, det er Vuggesangen,

Nornen kvad for Folkets Øre,
og et nordisk Barnehjærte
end forlystes ved at høre.
4. Vaagner, vaagner! endnu lyder
dybt fra Fjældet Efterklangen
af den gamle Volas Harpe,
Kæmpevisen, Skjaldesangen,
Gaadeasken, Norneskriften,
Minderne fra Balders-Baalet,
Odins Runer, Frejas Taarer
klinger sødt som Modersmaalet.
5. Vaagner op og skuer klarlig,
hvordan Fædrene i Norden
kæmpede for Livets Krone,
stred for mer end Glans paa Jorden,
for udødelig at leve,
ikke blot i Sang og Sage,
men i Gladhjems Gudebolig
efter Livets Heltedage!

Egen Tone (Nutzhorn, J. Malling).

53. I gamle Dage det var en Gang,
at danske Folk var i Kongetrang;
de gode græd, og de onde lo,
hvor ingen hegner, kun Torne gro!
2. Da kom en Snekke for fulde Sejl,
med Løvehoved og Hjærtespejl,
med Guld og Vaaben og Stads om Bord,
men ikke en Sjæl ved Mast og Ror.
3. Der var dog Liv, for en lille Dreng
alene laa i den store Seng;

en Neg var bunden med Aks og Straa,
den hviled Drengen sit Hoved paa.

4. Og hvor han sov, baade spæg og spag,
der vajed over et Kongeflag,
saa liljehvidt og saa rosenrødt,
som kun hos *Freja* paa Kinden mødt.

5. Hvor det i Landet blev hørt og spurgt,
det tyktes alle et Jærtegn stort;
de hvisked: „Barnet er Odins Søn,
til Drot og skikket fra ham i Løn!"

6. De satte Negen da paa sin Rod,
hvor Danedrotten han ellers stod;
saa tog de store den lille op
og kjønt ham satte i Aksetop!

7. Da nyt man spurgte med Vaabengny,
og højt det gjalded i vilden Sky:
„Hil dig, vor Konning, bliv rund og bold!"
saa Skjalde sjunge om *Danmarks Skjold.*

Egen Tone (Johanne Fenger, Nutzhorn).

54. *Habor* kom fra Norges Fjælde,
Signe sad i Danevang,
uberørt af Aar og Ælde
er den gamle Skjaldesang
om det Dyb, som ingen bunder,
ægte Kjærligheds Vidunder!

2. De hinanden tro i Døden
for hinanden Livet lod,
blussende som Aftenrøden
Signes Bur i Luer stod,
Svanesang fra Retterstedet
hæved sig i *Habors-Kvædet:*

3. Rask, I Svende, nøler ikke,
griber kun i Top mig snart,
højt i Vejret nu med Strikke,
hæver mig kun med en Fart!
sødt det er paa Luftens Bølge,
favre Brud! dig rask at følge!
4. Hører I det Brag af Luer!
ser I hist det røde Tag!
ser I, over Hallens Buer
vajer Troskabs røde Flag!
Kjærlighed fra *Signes* Kammer
blusser ud i røde Flammer!
5. O, hvor det mit Hjærte fryder
Ord du holdt, o Pige sød!
over Hallen højt det lyder:
lige tro i Liv og Død!
hvad som Kvinde sødt du loved,
som en Helt du holdt og voved!
6. Kjærlighed kan aldrig dølges,
blussende den bryder ud,
smukt vi ud af Verden følges,
som en Brudgom med sin Brud,
aldrig briste, skjønt de brage,
Rosenbaand fra Ungdoms Dage!
7. Held da mig, som vandt i Støvet
slig en trofast Venneviv!
ensom ikke og bedrøvet
ender jeg mit Kæmpeliv,
med en Fylgje som den bedste
jeg skal Valhals Guder gjæste!
8. Knytter mig med korte Tømmer
kun til Luftens kolde Hest!

Døden mig til Fryd kun dømmer,
bringer, hvad mig huer bedst,
høre skal i grønne Sale
brat jeg Slag af Nattergale!
9. Lystig, lystig op ad Stige!
dybt jeg føler, vist jeg véd:
selv ej i de dødes Rige
dør den ægte Kjærlighed;
Signelil, min tro Veninde,
hisset skal med Fryd jeg finde.
10. Højt i Syden som i Norden
lyde skal vor Bryllupssang,
ja, i Himlen og paa Jorden
tone skal med Højtidsklang:
lige tro og lige ømme,
salige de sammenstrømme.

Egen Tone (Th. Fenger, Lindeman, J. Malling).

55. Sol er oppe, Skovens Toppe
glimre alt som *Gimles* Tag;
Bud os bringer Hanevinger,
Hanegal om klaren Dag.
Vaagner, vaagner, danske Helte!
springer op og spænder Bælte!
Dag og Daad er Kæmperim!
2. Højt det gjalder, Luren kalder
Kæmper op af Morgenblund,
Stolper knage, Luer brage,
blusse over grønne Lund;
vaagner ej til Gammens Tale,
Vin og Smil i Kongesale,
Hildurs Leg er nu for Haand!

3. *Rolf* kan blegne, *Bjarke* segne,
Hjalte svømme i sit Blod,
Lejres Buer kan i Luer
synke ned for *Hjartvars* Fod;
han dog Marken ej beholde,
før de Emmer vorde kolde,
dræber ham den sidste Gnist!
4. Sol er oppe, Skovens Toppe
glimre alt som Gimles Tag;
Bud os bringer Hanevinger,
Hanegal om klaren Dag.
Vaagner, vaagner, danske Helte;
springer op og spænder Bælte!
Morgenstund har Guld i Mund!

Egen Tone (C. A. Hansen, Lindeman).

56. Aanden lignes allerbedst,
her i Støvets Dale,
ved en sær og fremmed *Gjæst*,
underlig i Tale,
i hvis Stemme, dog med Fryd,
Hjærtet hører *Hjemmets* Lyd.
2. Til en *Frelser* Daneskov
trængte da saa saare,
Fuglen tav, og Folket sov
som et Lig paa Baare,
vække kan af slig en Døs
kun en *Bjovulf* mageløs!
3. Ved den *Gote* lignes bedst
Kæmpen fra det fjærne,
der og som en fremmed *Gjæst*,
ledt af Danmarks Stjærne,

kom til Marken, from og prud,
med det store *Julebud!*

4. *Gotenavn* han ogsaa bar,
Korsets djærve Kæmpe,
„Asaspyd“ det er „*Ansgar*“,
dog han fór med Lempe,
saa' som Bøg og Bølgegang,
alt er blødt i Danevang!

5. Sen var Marken at besaa,
Ukrudt og at dæmpe,
sent men sødt det at forstaa
lærte Korsets Kæmpe:
sent men sødt i Danevang
lyder Nattergalens Sang!

6. Hele fyrretyve Aar
gik han som paa Gløder,
mødte dog i Kongens Gaard,
hvad alt surt forsøder:
Skjoldung-Drotten duehvid,
vennesalig, engleblid.

7. Er din Herre, som hans Svend,
sagde han med Ære,
ogsaa *Kristi* gode Ven
gjærne jeg vil være:
døb kun du, men far i Mag!
Troen er en Hjærtesag.

8. Det var først fra *Hedeby*,
Anguls Jarlesæde,
Klokkeklangen lød i Sky,
hvorved Trolde græde;
end om *Aser* hundred Aar
Harpen klang i *Lejregaard.*

9. Siden Julegjæsten kom
hid til disse Lunde,
ofte Løv de skifted om,
tusend Aar henrunde;
dog hvert *Jule*-Morgengry
kimer sødt det under Sky!

Egen Tone (P. E. Rasmussen).

57. Danmark, dejligst Vang og Vænge,
lukt med Bølgen blaa,
hvor de vakre danske Drenge
kan i Leding gaa
mod de *tyske*, *Slaver*, *Vender*,
hvor man dem paa Tog hensender —
én Ting mangler for den Have,
Leddet er af Lave.

2. Ved Guds naadig Forsyn hegnes
dog det meste Land!
og hvad under Danmark regnes,
nyder Værn af Vand.
Ingen Nabo, som vil vinde,
tør paa Danmark gaa i Blinde,
blev kun Leddet hængt til rette,
skulde vel det tætte!

3. *Mejlfarsund* os *Fyn* beskytter!
tryg staar *Møens* Klint:
indtil *Gedsør* ingen Rytter
ride skal for svindt;
Guldborgsund for *Laaland* gjenner,
Øresund vort *Sjæland* tjener,
hvert Land har sit eget Lukke,
alt maa *Jylland* sukke.

4. *Holster, Vagrer, Lyneborger,*
som en farlig Flod,
gjør os Jylland mange Sorger,
tørster efter Blod.
Lægges af maa slig Uvane,
Skam det var at lade rane
fra vor Mark den mindste Tue,
Pil vi har og Bue.

5. Saadan talte Dronning *Thyre,*
ret kaldt *Danebod:*
„I som staa for Danmarks Styre,
fatter frejdigt Mod!
Gabet kan vi vel tillukke,
saa vi os ej lader pukke
af hver fremmed Løbeskytte,
der faar Lyst til Bytte.

6. Fra Moradset vest ved Strande
til *Møsund* ved *Sli*
vil vi os en Vold bemande,
gjøre snæver Sti.
Om Forlov skal Hvermand bede,
hvis han agter ind at træde,
nødig skal han atter fare
hjem med stjaalen Vare!“ —

7. *Danemark* vi nu kan ligne
ved en frugtbar Vang,
hegnet trindt omkring, — Gud signe
den i Nød og Trang!
Gid som Korn opvokse Knægte,
der kan frisk mod Fjenden fægte,
og om *Danebod* end tale,
naar hun er i Dvale!

Egen Tone (Gebauer, L. Nielsen).

58. Der var en gammel Skytte,
han gik paa Jagt i Fyn,
og hvor han saa' sit Bytte,
der slog han ned som Lyn!

2. Han havde Bjørnekræfter,
han havde Falkeblik,
og hvad sigted efter,
han ramte paa en Prik!

3. Han havde mer af Munden,
end mangen syntes om,
det samme dog i Grunden,
naar det til Stykket kom!

4. Han sagde: „Jeg tør skyde
et Æble af min Pog,
saa han faar ingen Lyde,
og Æblet falder dog."

5. Han havde det bag Øre,
at Pog er Dreng og Kjæp;
men Kongen fik at høre
al *Tokes* Pral og Skræp!

6. Og Kongen da for Tiden,
som havde *Tysken* kjær,
han havde Horn i Siden
paa *Tokes* Herrefærd.

7. „Har Hænder du saa visse,"
han sagde, „tag din Søn;
skyd Æblet af hans Isse!
tag Ros i Skytteløn!"

8. Det *Toke* nødig vilde,
det var paa Liv og Død,

han sagde: „Søn, stat stille“,
han som en Mester skød.

9. Men før han Buen spændte,
to Pile tog han ud,
og sagde: „End i Vente
jeg har mit bedste Skud.“

10. Og der gik Aar som Dage,
han drog af Landet ud,
kom aldrig mer tilbage,
men vented paa sit Skud.

11. Paa *Pommerlandets* Kyster
han bygged sig en Borg,
til Gru for hver en Kryster,
og *Danemark* til Sorg!

12. Af *Jomsborgs* Kæmper vilde,
af *Tokes* Skyttelag,
gik Ry ved hvert et Gilde,
gik Lyn i hundred Slag.

13. „Husk paa, min gamle Bue!“
— var Tokes Ord i Kvæld —
„til Kongen hist paa Tue
du er i gammel Gjæld!“

14. Og Pilen fløj fra Strængen,
Kong *Blaatand* sank i Jord!
de Skud til ham og Drengen,
de glemmes ej i Nord!

Egen Tone (Nutzhorn, H. Tofte).

59. En Vise nu ville vi sjunge;
hører til, baade gamle og unge!
— I Hildurs Leg,

hvor Staal og Bly gjør Kinden bleg,
jeg vover de danske Drenge.

2. Og det var Kong *Knud hin rige*,
han monne paa Engelland krige.

3. Saa førte de Konger tvende
enhver sine trofaste Svende.

4. Først brugte de sig med Pile,
og det foruden al Hvile.

5. Derefter med Spyd og Sværde,
da først blev der Liv paa Færde!

6. Men Britterne vare saa mange,
de gjorde os Vejene trange.

7. Det hældede langt hen ad Dagen,
da Danemarks Banner blev tagen.

8. Da tyktes Lykken at svige;
de danske begyndte at vige.

9. „Saa hæftig Britten nu trænger“,
siger *Tym*, „nu vil vi ej længer!“

10. Mod Træ saa sætter han Ryggen:
„Her er en urimelig Trykken!“

11. Han hugger en Gren af Bøgen:
„Nu først bli'r der Alvor af Spøgen!“

12. Saa stikker han den paa Lansen·
„Her frem nu! igjen nu til Dansen!“

13. Og alt som nu Sejren var vunden,
Knud Konning oplod han saa Munden:

14. „Du, som skær' Banner af Bøge,
dit Navn det vil jeg nu øge.

15. *Tym Banner* vil jeg dig kalde;
det Navn dig vel monne tilfalde
af Hildurs Leg,
hvor mangen en Kind blev kold og bleg;
hil sæl, mine danske Drenge!“

Som: Dankongen og Hr. Asbjørn Snare.

60. Slaverne raadte paa Østersø,
Skoven staar dejlig og grøn,
Kvinderne sukked fra Ø til Ø!
Den Sommer og den Eng saa godt kunne sammen!

2. Nøden var stor, men og Hjælpen nær
det var Kong *Valdemars* Herrefærd.

3. *Aksel* og *Esbern* var Brødre to,
Tvillinger bedre paa Jorden ej gro.

4. Sammen de bejled til Pris under Ø,
sammen de sejled fuldhøj en Sø.

5. *Valdemar* Fader og *Valdemar* Søn
æred dem begge i Lys og Løn.

6. Sammen de sove i Danevang,
sammen de sveve i Heltesang.

7. *Valdemar Sejer* i Kjortel rød,
blegnede over de Heltes Død.

8. Sejer ham fulgte vel trindt paa Sø,
Venner han savned dog under Ø!

9. Længe han leved, den Danedrot,
Danemarks Haab blev med Haaret graat.

10. Sammen de sank i Kvæld paa Baar,
sammen de sov i mange Aar.

11. Danemarks Haab, i Moderskjød,
immer dog sover med Kinden rød!

12. Derfor med Vemod lys og blid,
mindes vi Valdemarers Tid.

13. Mindet vel lader som ingen Ting,
er dog et lønligt Kildespring.

14. Immer det risler; en Gang paa ny
Haabet sig svinger som Fugl i Sky.

15. Fuglen har sunget og synger end:
— Skoven staar dejlig og grøn —
Valdemars-Tiden oprandt igjen!
Den Sommer og den Eng saa godt kunne sammen!

Egen Tone (H. Boisen).

61. Om over ældgamle *Danemarks* Ære,
Absalons Sakso! det var du som faa!
mer end *Stærkodder* og *Frodernes* Hære
du den udbredte paa Bølgerne blaa:
du den udbredte med Heltenes Minde,
som i dit vingede Ord
vidt over Tidernes Strømme henfór,
stræber end Prisen og Kronen at vinde!

2. Sakso! du følte, det var ikke Skvalder,
hvad liden Fugl mellem Bøgene sang!
tak for de Toner fra Heltenes Alder,
som sig i dig over Bølgerne svang!
ja, for din Kjærlighed takket du være!
al Tid skal Pris efter Spot
times den Mand, der har sørget saa godt
for de ufødte til Fædrenes Ære.

3. Tak for den Aske fra *Brandold*, du gjemte,
gav os i Urnerne, som du den fandt!
Danemark vel i sin Dvaletid glemte,
at det er Guldstøv med Perler iblandt;
men naar af Asken *den gamle* sig hæver,
smykket med Perler og Guld
og med de Blomster, hun fandt under Muld,
tone skal sødt, hvad i Harpen nu bæver!

4. Tak da, du kjære! for alt hvad du skjænked,
for hvad du selv kaldte *Absalons* Værk,

tak, fordi ham mellem Helte du bænked,
som var for Danmark en Støtte fuldstærk,
ham, ved hvis Aande det saa blev omgærdet,
at i den søvnige Old
Marken og Mindet dog sov under Skjold!
Tak være *Aksel* med Staven og Sværdet!

Egen Tone (H. Rung).

62. Fra fjærne Lande kom hun, Dronning *Dagmar*,
hun var saa ung, saa favr og fin,
talte med hver Mand mildt,
med Ridder og med Bonde,
med ringeste Gangerpilt!
2. Saa vandt de op de Silkesejl,
højt i den gyldne Raa,
saa fik de Bør saa blide,
og lode til Danmark staa!
3. Og Kongen hende gik igjen,
der hun i Land blev sat,
og Bonden stod paa Stranden
og viftede med sin Hat.
Fra fjærne Lande kom hun, Dronning Dagmar.

Egen Tone.

63. Om Danemarks Kvide der lød en Sang
saa sørgelig;
der var ingen Konning i Danevang,
men Borgerkrig;
Dansken var fredløs i Skov og paa Hede,
Herrer vi havde af Himmelens Vrede,
for Tyskerne reves om Danmark.

2. Det voldte en Konning saa svigefuld
som Skum paa Vand;
det voldte to Grever af Jættekuld
i Holsterland;
mange om Skylden og flere om Skaden,
Fjenden paa Borgen og Falskhed paa Gaden,
da Tyskerne reves om Danmark!

3. Grev *Gert* var en Kæmpe, en Hals fuldhaard,
som Staal og Jærn,
og Krigsmænd der strømmede til hans Gaard
fra nær og fjærn,
al Ting han voved for lidet at vinde,
spared som Nælden ej Ven eller Fjende,
og Tyskerne reves om Danmark.

4. Grev *Hans* var en Kræmmer, holdt Hus i *Kiel*
med Høg og Hund;
han kaldtes den *milde*, for evigt Smil
var om hans Mund;
Ræven i Skoven og Ulven paa Hede;
Herrer vi havde af Himmelens Vrede,
da Tyskerne reves om Danmark.

5. *Niels Ebbesen* var sig en Riddersmand,
paa *Nørreris;*
og aldrig forstummer i Hedeland
den Herres Pris;
han tog af Dage den kullede Greve,
fri vilde han enten dø eller leve,
da Tyskerne reves om Danmark.

6. Den kullede Greve drog op i Nør,
i Herrefærd,

han rykkede frem, som han plejed før,
med Ild og Sværd:
Jyderne alle, fra *Randers* til *Ribe*,
danse han bød efter Holsternes Pibe,
for Tyskerne reves om Danmark.

7. Med Tyskerne vrede i Tusendtal,
i Kammen kry,
den kullede Greve drog ind med Bral
i *Randers* By;
ilde han tured, og værre det tegned,
Kvinderne bæved, og Børnene blegned,
for Tyskerne reves om Danmark.

8. Niels Ebbesen fo'r da i Harnisk brat
for Landefred;
han gjæstede Greven en Foraarsnat,
og Sværdet bed;
fri vilde han enten dø eller leve,
Livet han tog af den kullede Greve,
da Tyskerne reves om Danmark.

9. Sig hævned de Holster ved *Skanderborg*,
der faldt vor Helt,
og sunget der blev om Jyllands Sorg
ved Sund og Bælt;
aldrig hans Minde dog lægges i Mulde:
han stod i Spidsen for Jyderne hulde,
da Tyskerne reves om Danmark!

10. Forgangen er siden fem Hundred Aar
i Lyst og Nød;
end Danebrog vajer, og Danmark staar
i Aften rød. —
Kappes nu, alle Smaafugle i Lunden!

nu er til Sang om *Niels Ebbesen* Stunden
— Lad Tyskerne græde for Danmark!

Som: Hel sjælden rørtes Pen og Bog.

64. Fra Ghemen kom en Hædersmand,
han havde nyt at bringe,
den Tidende i Daneland
fløj rundt paa Rygtets Vinge,
at kommet var nu ogsaa hid
en Mester af de sære,
som trykte sort paa hvidt med Flid,
saa tit det skulde være.

2. Han holdt nu Raad i Kjøbenhavn
med alle dem, han kjendte,
hvad allerførst til fælles Gavn
med Flid han skulde prente.
En raadte halvvejs til Latin,
en anden helt og ganske,
en tænkte paa lidt nyt fra Rhin,
men ingen paa det danske.

3. Mens ivrig saa de skifted Ord,
og det for Øren døve,
til Bys kom *Broder Niels fra Soer*,
sin Lykke der at prøve;
lidt hovedkulds han traadte ind
til Prenteren nykommen
og trak et røget Kalveskind
beskrevet op af Lommen.

4. Det rimet var om Hedenold,
saa godt man kunde samle,
om Kongerne fra Dan og Skjold
til Kristian den gamle;

det var saa jævnt, det gik saa glat,
at alle ægte danske,
som saa den Bog og fik den fat,
fik Lyst deri at granske.

5. *Rimkrønniken* da Prisen vandt
fra lærde Mænd og Klerke,
at af den vilde gaa galant,
det kunde *Gotfred* mærke.
Af Prentekunsten i vort Land
det blev den første Grøde,
og atter ved en Hædersmand
den nys stod op af Døde.

6. Gid længe blomstre maa i Vang
den Kunst med Frugter slige,
og prises højt med Skjaldesang
i hele Danmarks Rige!
da strømmer ud fra Mund og Pen
vort Modersmaal det søde,
og gjennem Øret ind igjen
til Frugtbarhed og Grøde.

Egen Tone (Barnekow, M. Bredsdorff).

65. De Bønder gange paa Rad saa tæt,
alt som de maa,
og synt det vorder paa hver en Plet,
hvor de fremgaa;
den Foged gaar dem tæt i Spor,
i Munden han haver kun Eder for Ord,
og Pisken han haver ved Side.

2. I Enge ganger en Ungersvend,
ved Sø saa nær,
sin Hjølli fører han som en Pen,

han er saa sær;
ej paa sin Dont og knap paa Eng
saa dybt monne grunde den liden Smaadreng,
hvor monne hans Tanker da være.

8. Han ynkes over de Liljer smaa
i Dragt saa pæn:
„Saa mangen Blomme fra Rod vi slaa
helt fin og væn;
gik alle Konger end paa Rad,
de mægted dog ikke det ringeste Blad
at skabe og sætte paa Nælde.“

4. Den Foged mæler forvovne Ord,
han bander saa,
at under hannem den stærke Jord
vist synke maa;
den Hjølli klinger højt paa Eng,
hist løber saa saare den liden Smaadreng,
han lyster ej længer at bie.

5. „Nej, se mig til den Knold af Dreng,
den dovne Hund!
her smider han jo sin Le i Eng,
men bi du kun!
jeg nok en Gang paa dig faar Hold,
du løber vel dog ikke Pokker i Vold,
da skal jeg dig lære at læse.“

6. Hel hvast han løber fra Skanderborg
ad Kongevej,
at komme fort, det er al hans Sorg,
han stilles ej,
før Borgen staar som Røg i Sky,
før Kirken han ser udi Stillinge By,
da maa han saa bitterlig græde.

7. Den Fod blev stille, men vidt og vildt
de Tanker fo'r:
„Gud naade mig arme Gangerpilt!“
saa faldt hans Ord,
„jeg vidt og bredt har ingen Ven,
og hvor i al Verden skal jeg nu gaa hen?
og hvor skal jeg finde min Føde?“

8. Sankt Klemmen løfter saa høj og gul
sin Kirketop,
der klædes Drenge, som Blomst og Fugl,
og fødes op
til Liljer i Guds Urtegaard,
til Fugle, som sjunge i Vinter og Vaar,
alt under den hellige Bue.

9. Hver Pebling sidder med Pen og Bog,
alt som han maa;
forknyt i Væksten den gamle Pog
hos Poge smaa;
for Vækst og Skjæg han Gloser faar,
før end udi Bog han Gloser forstaar;
hans Aar er fire og tyve.

10. Det er den hellige Mortens Nat;
i Kirkekor
de Lamper brænde endnu saa mat
om Alterbord;
det er saa sent ved Midnatstid,
men *Morten* er drevet helt underlig hid,
til Gud og Martinus han beder.

11. Han ser og stirrer saa fast og vist,
han græde maa;
thi aldrig før han saa klart i Krist
sin Frelser saa'.

Han siger, hvad ham siges til:
„Jeg sværger, saa længe min Herre det vil,
i Skolen jeg tro ham vil tjene!“
12. En Sten sig dølger her under Jord,
paa Kirkegaard,
ej Navn og Titel, slet intet Ord
paa Stenen staar;
men udi Kors er Greb og Ris
kun lagt paa den gamle enfoldige Vis;
Morten Børup herunder sig hviler.

Som: Der lød fra gamle Dage (Nutzhorn).

66. I Morten Luthers Dage
der var en Danemand,
paa Marken uden Mage
og sjælden i hvert Land,
men Dansken kan ej prale,
han hed i daglig Tale
kun *Kristen Pedersen.*
2. Han Fynbo var for Resten,
han var fra Svendborg a';
saa skrap som Luther næsten,
naar Kraften regnes fra,
med den han vilde været,
hvad os var ej beskæret:
en Kirke-Høvedsmand!
3. Han knepsed dem paa Næsen,
hvem Tysken hued bedst,
det hele tyske Væsen
i Nord var ham en Pest,
han ledte selv hos franske

med Flid om *Holger Danske*
og saa af ham et Glimt.

4. Han *Sakses* Bog lod prente
hvor Kunsten ret var fin,
den ærlig det fortjente,
skjønt den var paa Latin,
thi dansk var dog Indholden,
som *Sakse* med sin Kolden
var dog en Sjællandsfar.

5. Til Mester Kristens Ære
i den latinske Tid,
med *Sakse* dansk og lære
han gjorde al sin Flid,
men *Dansken* til Ulykke,
den vilde ingen trykke,
den sank med ham i Grav.

6. Fremdeles han lod prente
Per Laales „gamle Ord“,
som ogsaa godt fortjente
at lyde over Bord;
thi de er Guld i Munden
fra Folke-Morgenstunden
i Danmarks grønne Skov.

7. Han derhos oversatte
os *Nyaars-Pagtens* Bog
med alle sine Skatte
paa Daners Hjærtesprog,
og den fik han til Lykke
dog Tysken til at trykke
for Morten Luthers Skyld.

8. Skjønt mellem Sjællands Præster
kun regnet til de smaa,

han var en Runemester
paa Modersmaal som faa,
og skrives Mesterværker
med danske Kjendemærker,
han Pennen skar til dem!

Som: Dagen gryr og Hanen galer (Nutzhorn).

67. *Danmarks* Guld og grønne Skove
i *Latiner-Bogen* laa,
som bag Isbjærgmur for Vove
gammel Grønland askegraa;
Anders Vedel bærer Prisen,
han paa gammel Dansk brød Isen!

2. Med ham til de grønne Sale,
under Hvælving himmelblaa,
fulgte Danmarks Nattergale,
der til højlys Dag at slaa,
sødest under Nørrelide,
som for *Frode* og *Svanhvide!*

3. Og, mens Danmark lever, Prisen
Anders bærer under Ø,
Krøniken og *Kæmpevisen*
sejled med ham deres Sø;
han ved Roret dem lod styre,
Hædersnavn fik han i Hyre!

4. Navnet han sig efterlader,
tegnes skal paa Rosenblad:
Mærkesmand og *Fosterfader*
for de danske Sagn og Kvad,
Mester gammel for de unge,
som gjør Stil paa Danmarks Tunge!

Egen Tone (Weyse).

68. Solen sank bag grønne Lund,
og den klare fulde Maane
mellem Sjølunds Kyst og Skaane
straaled over Øresund.
Hvælved om *Uranienborg*
sig den stjærneklare Bue,
Tyge stod i Maanens Lue,
monne Landet trindt beskue,
tankefuld, med dæmpet Sorg.

2. Og han sagde: „Fædreland!
sig mig dog, hvad var min Brøde,
da din Søn du bort at støde
fra dit Hjærte nænne kan?
Har du glemt, hvad Verden véd?
det var mig, som monne bære
op til Stjærnerne din Ære;
hele Himlen kan jo være
Vidne til min Sønlighed.

3. Mit Kaldæa her jeg fandt.
Ak! I elskte danske Sletter
vise jo i lange Nætter
Himmelen til hver en Kant.
Skjønne, lave Fædrejord!
fremfor alle Verdens Lande
maa jeg elske dine Strande;
just paa dem bør Templet stande
for det høje Stjærnekor.“

Egen Tone (Barnekow), eller
som: Vi Sømænd gjør ej mange Ord.

69. Paa Holmen *Herluf Trolle* gik
i Skyggen af sin Snække;

han heled hvert et Skud, den fik,
han stopped hver en Sprække.
Snart rulled Skibet i det blaa,
men Svanen fik først Vinger paa,
da Ridderen fra Suseaa
i Brynje stod paa Dække.

2. Den lærde Hr. *Niels Hemmingsen*
han kom med Bud fra Hove:
„Se til, I vender hjem igjen!
sæt Livet ej i Vove!“
Da svared Herluf stolt og kold:
„Hvi fører jeg da Hjælm og Skjold?
hvi fik i Arv jeg Borg og Vold
og Guld og grønne Skove?

3. Hvi nyder jeg af Gods og Gaard
de frie Herligheder?
hvi gik jeg klædt i Fløjl og Maar
og bar de gyldne Kjæder?
Fordi, naar Danmark staar paa Spil,
jeg glad skal sætte Livet til,
og det er netop det jeg vil;
kan det forundre eder?“

4. Saa talte Rigens Admiral
og lettede sit Anker;
han skifted Lød paa Slagets Val,
men skifted aldrig Tanker.
„Hans Værge hamrede saa fast,
at Gotens Hjælm og Hjærne brast,
da sank hver fjendtlig Spejl og Mast“
blandt sønderskudte Planker.

5. En Sejr han vandt ved Pommerns Kyst,
et Navn i Danmarks Sage;

og med en Kugle i sit Bryst
han vendte først tilbage.
I Striden som en Løve gram
han gjorde Fjenden Mén og Skam,
men from og kjærlig som et Lam
han endte sine Dage.

6. Med alt hans Gods og Ejendom
en *Skole* blev begavet;
der med sin Hustru god og from
han ligger nu begravet.
Der, huggen ud fra Top til Taa,
han sover under Faner blaa
paa Bredden af den stille Aa,
hin stærke Helt fra Havet.

Egen Tone (Berggreen), eller
som: Til Vaaben, Brødre, tag Bøssen fat.

70. Alt rejser Vintren sit hvide Telt,
med Is ligger lille og store Belt;
men Danmark stoler paa Herren.

2. Se Svensken ligger for *Kjøbenhavn*,
han stoler saa trygt paa sin Magt, sit Navn,
men Danmark stoler paa Herren.

3. I Byen hersker den bitre Nød,
saa haardt den alt trues med Hungersdød;
men Danmark stoler paa Herren.

4. Den hele Forstad er lagt i Grus,
højt Flammerne hvirvle fra Herrens Hus,
men Danmark stoler paa Herren.

5. Den danske Konge paa Volden staar,
de gloende Kugler omkring ham slaar,
men Danmark stoler paa Herren.

6. Alt ejer Fjenden den hele Ø,
men *Frederik* svor i sin Rede at dø,
og Danmark stoler paa Herren.
7. Enhver vil stride, trods Kjøn og Stand,
hver Mand er en Helt, hver Kvinde en Mand,
og Danmark stoler paa Herren.
8. Sin Ligskjorte drager nu Svensken paa.
Som Dødningeskarer i Sneen de gaa,
men Danmark stoler paa Herren.
9. De levende Snemænd storme paa Stand,
men Kvinden dem smelter med sydende Vand;
trygt Danmark stoler paa Herren.
10. De svenske storme med Larm og Skrig,
men synke i Sneen som blodige Lig,
thi Danmark stoler paa paa Herren.
11. Snart toner „te deum“ som Hjærtets Tolk,
og Kongen knæler med alt sit Folk;
for Sejren takke de Herren.

Egen Tone (C. A. Hansen).

71. De Bølger komme med Brask og med Bram,
med sølvspættet Ryg og med funklende Kam,
i talløs, uendelig Række;
da standser Holmen dem i deres Fart,
da stejle de vældig, da fnyse de svart,
men knuses til Støv mod dens Vægge.
2. Der oppe i Taarnet af Munkenes Hus,
i Koret til Kirken som ligger i Grus,
der sidder ved Gluggen en Fange;
hans Øje blev mat, og hans Isse blev bleg,

imens han stirred paa Bølgernes Leg
i Dage, saa lange, saa lange.

3. Hvad var da den Brøde, hvorfor han led?
hvi styrted i Fængselets Dyb han ned
fra Skamlen ved Kongesædet?
hvi blinkede over ham Bøddelens Sværd?
hvi traf ham en Naade, langt mindre værd
end Døden paa Retterstedet?

4. I vare jo hædrede danske Mænd,
han havde blandt jer jo mangen en Ven —
hvor kunde I dømme saa ilde?
hvor kunde I otre for Nag og for Nid
den største Mand i jer taagede Tid,
og angre det — først for silde?

5. Vist stod han blandt eder myndig og stolt,
og vilde, det skulde mærkes, han holdt
i Haand Selvherskerens Septer,
mens han, der var baaren til kongelig Magt,
forstod sig paa Eksersits og paa Jagt,
og snakked sin Mester efter.

6. Men var det dog ikke hans værste Synd,
at han var født til en Lykke tynd
i Kjældren paa Kjøbmagergade?
og var det dog ikke hans største Skam,
at eget Snille opløftede ham
til Livets højeste Stade?

7. Og var det dog ikke hans værste Fejl,
at han kunde sejle for fulde Sejl,
hvor I ikke hittede Løbet?
og var det dog ikke hans største Last,
at han paa den stejleste Tind stod fast,
hvor op I gjærne gad krøbet?

8. Og hvad han har villet, er det ej endnu
den ledende Stjærne for Folkenes Hu
og Hjærternes drivende Flamme?
udslette Hadets og Tvedragtens Spor,
og broderligt Venskab og Samfund i Nord —
hvad ville vi mer end det samme?

9. Og saa' han ej klart, hvad hver følgende Slægt
har sandet igjen under Ulykkens Vægt,
men glemt, naar den skifted med Lykke:
at Øglen, som bider i Danemarks Hæl,
som øder dets Liv, og som piner dets Sjæl,
bag Ejderen Rede mon bygge?

10. De Bølger komme med Brask og Bram,
med sølvspættet Ryg og med funklende Kam,
og brydes mod Holmens Stene:
De tale til Slægter om Enevæld's Søn,
om Kongernes Tak og om Storhedens Løn;
thi *Munkholm* er Nordens *Sankt Helene.*

Egen Tone (Berggren, Barnekow), eller
som: Velkommen, ej til fremmed Jord.

72. Tungt Kongedatrens Taarer flød
bag Fængslets skumle Mure,
og Alder, Kulde, Sult og Nød
skar Pandens dybe Fure.
Herr Korfits og hans Sønner gaa
i Verden om saa vide,
og intet Frændeøje saa'
Kong Kristians Datter lide.

2. Og Tiden krøb med Sneglefjed,
den løber ej for Klage, —

hun tænkte paa sin Herlighed
i længst forsvundne Dage.
Tit lod hun Lampen utændt staa,
og grubled helst i Mørke;
thi, alt som Natten den faldt paa,
vandt Tanken Lys og Styrke.

3. Ja, Lampen tit udslukte hun,
den harske Tran at spare;
til Slutteren ved Morgenstund
faldbød hun den som Vare.
Og hendes List var ej omsonst,
han Kjøbet ej forsmaaede;
saa fik hun til Baldyrekunst
en Naal og Silketraade.

4. Med sene Skridt henrandt den Tid
bag kolde, skumle Mure;
den tynde Lok, saa sølverhvid,
svagt skjulte Pandens Fure.
Saa gik vel tre og tyve Aar,
da aabnes hendes Fængsel:
den gamle Fange atter staar
som fri i Verdens Trængsel.

5. Fra Fængselsdør til Klostervraa
den matte Fod hun vender,
og Trøstens Ord at læse staa
i hvad hun selv bekjender:
„Min Husbond holdt jeg tro min Ed
i Nød og svar Elende;
den Viv, hvis Sjæl er Kjærlighed,
hun faar en salig Ende.“

Egen Tone (Nutzhorn).

73. „Gammel Ven og gammel Vej“,
siger Folket, „sviger ej,“.
og hvad Folk fra Slægt til Slægt
siger højt med alle Munde,
det har Grund og det har Vægt,
maa forglemmes ingenlunde.

2. Dog, som gamle Folk paa Jord,
glemmes og de gamle Ord,
saa af danske nu vel faa
skulde kommet os for Øre,
havde ingen tænkt derpaa,
dem med Flid til Bogs at føre.

3. Morgenstund har Guld i Mund,
tidlig i vor grønne Lund
Peder Laale Fuglen skød,
sanked op og hejed sammen
gamle Ord, naar godt de lød,
som for Alvor saa til Gammen!

4. Gjemt er ingenlunde glemt;
dog man ser, og det er slemt,
gammelt godt, som sort paa hvidt,
skrives let i Glemmebogen;
med en gammel Skrolle tit
skimler det i Skammekrogen.

5. *Laales* Bog med gamle Ord
laa som Guldet under Jord,
Dansken kaldtes *Bondesprog*,
kun Latinen var i Vælten;
Peder Syv med *Laale* dog
havde Lyst at „saa til Hælvten!“

6. Tiden gaar, og vi gaar med;
Peder Syv i Hellested
med sin store Ordsprogsskat
gaar dog aldrig mer af Minde,
mens man „spytter og ta'r fat“
og gjør mer end Pølsepinde.
7. Nej, til Tyskerne gjør Kaal
paa vort danske Modersmaal,
om end Tysken sprang i Flint,
prises skal i Bøgelunden
han, der stod som Stevens Klint
for de gamle Ord i Munden.

Egen Tone (Lindeman).

74a. *Thomas Kingo* er Salmisten
i det danske Kirkekor,
det skal mindes af hver kristen,
mens der synges sødt i Nord,
om, hvad det for os betyder,
naar, den gyldne Sol frembyder.“
2. Her paa Marken født og baaret,
han sin Moder havde kjær,
godt for Tungebaand og skaaret,
om end skotsk af Folkefærd,
Sange hans i Søndagsklæder,
de er alle Højtidskvæder.
3. Herrens Storværk, Død og Pine,
hans Oprejsning, Himmelfart,
hans Besøg hos alle sine
og hans Raab: jeg kommer snart!
det var Kingos Skjaldeaare,
rig paa Smil igjennem Taare!

4. Derfor har den danske Kirke
under Danebrog en Vold,
som maa kaldes *Skjaldevirke*,
mod den Kirkebakke-Trold,
der, for noget at udrette,
Korsets Tegn maa først udslette!

5. Thi hvor Kingo-Sangen lyder
med Guds Julebud i Kor,
dér den gyldne Sol frembryder
gjennem kulsort Sky i Nord,
dér korsfæstet sig mon bøje
himmelsk Jesus for vort Øje!

6. Mens de danske Tunger Blade
er i Kingos Salmebog,
skal i Solskinsregn sig bade
Korsets Tegn med Danebrog,
staar i Nord den danske Kirke
som et kristnet Danevirke.

Egen Tone (A. P. Berggreen).

74b. Et helligt Kors staar højt i Nord,
hvor ingen Sangfugl bygger;
I Sne det staar paa frosne Jord
og langt fra Løvsal-Skygger.
Har Lyset øde Jord forladt,
og isner Himlen selv ved Nat,
hvor Sjæl og Hjærte gyser —
fra Bølgebjærg af evig Is
henpeger mod Guds Paradis
det Kors ved Nat og lyser.

2. Hvo planted hist saa højt i Nord
den Gren fra Edens Have?

Hvo bar den tro i Hvalens Spor
hen over Dybets Grave?
Ispolens Søn! hvo gav dig Fred?
Ej steg en Engel til dig ned,
Gud en Apostel sendte;
i Mulm han saa et Folk forladt —
ham Aanden viste Dag og Nat
den Vej, kun døde kjendte.

3. Og ej han havde Rast og Ro:
den Vej han maatte følge,
gik end den over Dødens Bro
og Fjæld af frosne Bølge.
Ham fulgte Børn og trofast Viv —
i Herrens Haand han gav sit Liv;
men Aanden ham ledsaged:
den bar ham over store Grav;
og bag det dunkle Midnatshav
han dunkle Kyst opdaged.

4. I Mulm fór blodig Dødsharpun
mod Hval ved vilde Strande;
paa Kysten stod et Fredspavlun
med Lys fra fjærne Lande.
Der hjalp en kjærlig Haand i Nød,
der lød en salig Trøst i Død:
der Guds Apostel boede.
Did tyede hver bedrøvet Sjæl
til Lysets og til Livets Væld
og haabed, elsked, troede.

5. Hos Gud nu den Apostel bor;
hans Sjæl Gud evig glæde!
hans Mindekvad højt over Jord
forløste Sjæle kvæde.

Hans Bavtasten er Korset hist,
som leder til den Herre Krist,
hvor isnet Sjælen gyser:
fra Bølgebjærg af evig Is
det peger mod Guds Paradis
og gjennem Natten lyser.

Som: Oluf Konning og Broder hans.

75. Trindt i Norden og vidt om Land
Holberg er en navnkundig Mand,
selv i London og i Paris,
hvor dog Dansken staar lavt i Pris.
Det er saa favert i Danmark at hvile!

2. Født i Norge — han selv ej ret
vidste af hvilken Folkeæt —
vokste han op, til han blev stor,
stod som et *Dovre* midt i Nord.

3. Dovret var fuldt af Naaletræer,
lysteligt dog at komme nær;
for dets Naale stak ej til Blods,
kildrede kun, saa de fik Ros.

4. Hele Norden fik Ros med dem,
kaldes nu Lattermildheds Hjem;
somme dog sige, mest til Grin,
Skjæmten er mere grov end fin.

5. Gert Vestfaler og Peder Paars
er i Vittighed vel til Aars,
lukke dog næppe Munden op,
før jo ler baade Sjæl og Krop.

6. Ja, ikke blot ad Paars paa Rim,
ad Montanus og ad Niels Klim,

og ad Paven med hans Paryk
Holberg smiler endnu paa Tryk.
7. Daarligheden ej bedre værd,
var den læg og var den lærd,
strutted af Græsk og af Latin,
Holberg gjorde den godt til Grin.
8. Ikke vi dog for *Holbergs* Pris
Valhal sælge og „Paradis“,
ej til *Freja* og „*Ædelsten*“
skyde vi heller Mistelten.
9. Livet finde vi alt for godt
til at slaas hen i Spas og Spot,
mindes det Ord med Lokker graa:
„Rend med Alvor, slaa Gammen paa!“
10. Lysten driver da Værk, som duer,
Fliden bliver da aldrig sur,
da mellem „Tid og Evighed“
føres ej Krig, men sluttes Fred.
Det er saa favert i Danmark at hvile!

Egen Tone (Folketone).

76. Jeg vil sjunge om en Helt,
vidt berømt ved Sund og Bælt,
om en Herre, kjæk og bold,
om den tapre *Tordenskjold.*
2. Mens i Vuggen han laa svøbt,
Peder Vessel var han døbt;
paa Fregattens Skansevold
fik han Navnet Tordenskjold.
2. Atten Børn gik frem paa Rad
hos hans Far i *Trondhjems* Stad;

Døtre seks og Sønner tolv;
men kun én blev Tordenskjold.

4. Lidt ustyrlig, som det gaar,
var han udi Barndoms Aar,
lærte Bog kun halvt med Vold;
„heller slaas!“ sa' Tordenskjold.

5. Naal i Haand han havde faa't,
men det Vaaben var for smaat,
paa Kanoner fik han Hold,
„det gaar an!“ sa' Tordenskjold.

6. En Gang paa den svenske Strand
gik han med sit Folk i Land,
da brød frem et Rytterhold,
vilde fange Tordenskjold.

7. En Dragon stak Haanden frem,
men han trak den aldrig hjem;
han ham tro'de i sin Vold:
„den Gang ej!“ sa' Tordenskjold.

8. Tordenskjold i Søen sprang,
Kuglerne omkring ham sang,
gjennem Bølgen dyb og kold
svømmed Peder Tordenskjold.

9. Tordenskjold han var polisk,
gik omkring og solgte Fisk;
Fjenden bag sin egen Vold
narret blev af Tordenskjold.

10. *Dynekil* og *Gøteborg*
husked længe ham med Sorg,
svenske Børn ham holdt for Trold,
de blev kyst med Tordenskjold.

11. Al hans Manddom og Bedrift
kan ej staa i dette Skrift;

Æventyr i hundred Fold
er fortalt om Tordenskjold.

12. Rask han voksed op paa Val
fra Matros til Admiral;
ingen Æres Glimmer gold
dog fordærved Tordenskjold.

13. Svig kom ej hans Hjærte nær,
før det følte Niddings-Sværd,
Spiller-Kaarden lumsk og kold
Livet tog af Tordenskjold.

14. For sin Synd af Hjærtens Grund
bad han i sin sidste Stund,
gav sin Sjæl saa Gud i Vold; —
saadan døde Tordenskjold.

15. Skal til Kamp paa Bølgens Top
Danebrog i Stavnen op,
gid der bag dets røde Fold
staa en Helt som Tordenskjold!

Egen Tone (Nutzhorn, Bredsdorff).

77. I *Norderhov* sig hæved en Gaard,
som end den staar, --
der boede Kvinden med Præsten;
han frygtsom var i sin gejstlige Stand,
men hun var Mand
og dygtig Kvinde for Resten.

2. Da Svensken kom, han i Kjælderen krøb,
men Blodet løb
med Kraft i det kvindlige Hjærte:
at spildt blev Bøndernes Ejendom,
naar Fjenden kom,
det skued *Anna* med Smerte.

3. Den svenske Oberst i Stuen tren;
hun var ej sen,
men bragte, hvad Huset formaaede;
med Pallask, Sporer og Knebelsbart,
paa Rytterart,
saa barsk i Hallen han traadte.

4. Hr. Pastor ængstlig i Kjælderen gøs,
af Angst han frøs;
men Anna lued af Kraften,
hun spared ej Øl, hun spared ej Mjød,
saa stærk og sød,
hun spared ej Druesaften.

5. Dræbt var hun nær af en svensk Soldat,
en vild Krabat;
„og mon din Konning dig sendte
at myrde Kærringer her i Nord?“
var Annas Ord.
Da Svensken Spydet bortvendte.

6. En Pige hun havde saa snu som hun:
„Tillad mig kun,
Herr Oberst, at sende min Terne
et lidet Ærind!“ Han det tillod;
det kosted Blod;
Nordmændene var ej fjærne.

7. Og førend Svensken fik tømt sit Maal
til denne Skaal,
skød Riflerne gjennem Ruden,
— „Herr Oberst! før end du Bjørnen slog,
før du den vog,
mig tykkes du solgte Huden!“ —

8. Der blev en Myrden i Præstens Sal,
saa sommersval,

og aaben ellers for Gjæsten;
man gjennem Vindvet paa Fjenden skød;
i Blod han flød,
og svang sig ej tiere paa Hesten.

9. End staar den ærværdige Præstehal,
saa sommersval,
saa gjæstfrit med sine Rifter;
man viser Huller i Bjælken der,
man har dem kjær,
de vidner om Annas Bedrifter.

10. Stor er, o Norge! din Gjæstfrihed;
det hver Mand véd;
men Overmod du ej taaler;
den, som paa Døren dig banker stolt,
du byder holdt!
og skjænker ham beskere Skaaler.

Egen Tone (D. L. Rogert).

78. *Kong Kristian* stod ved højen Mast
i Røg og Damp;
hans Værge hamrede saa fast,
at Gothens Hjælm og Hjærne brast;
da sank hvert fjendtligt Spejl og Mast
i Røg og Damp.
Fly, skreg de, hver som flygte kan,
hvo staar for Danmarks Kristian
i Kamp?

2. *Niels Juel* gav Agt paa Stormens Brag:
Nu er det Tid!
Han hejsede det røde Flag
og slog paa Fjenden Slag i Slag;

da skreg de højt blandt Stormens Brag:
Nu er det Tid!
Fly, skreg de, hver som véd et Skjul,
hvo kan bestaa for Danmarks Juel
i Strid?

3. O, Nordhav! Glimt af *Vessel* brød
din mørke Sky;
da tyede Kæmper til dit Skjød;
thi med ham lynte Skræk og Død,
fra Valen hørtes Vraal, som brød
den tykke Sky.
Fra Danmark lyner *Tordenskjold*;
hver give sig i Himlens Vold
og fly!

4. Du danskes Vej til Ros og Magt,
sortladne Hav!
Modtag din Ven, som uforsagt
tør møde Faren med Foragt,
saa stolt, som du, mod Stormens Magt,
sortladne Hav!
Og rask igjennem Larm og Spil
og Kamp og Sejer før mig til
min Grav!

Fuglevise.

Som: Velkommen i den grønne Lund (Gebauer).

79. For Bønder Himlens Fugle mer
end for de store sjunge,
som heller le ad Fuglens Fjer,
end lytte til hans Tunge.

2. Og Skjalden er af Fugleart,
hans Tankering har Vinger,
som Fugl i Luften skyder Fart,
han lukt i Sky sig svinger.

3. Man klarlig og paa Marken saa',
hvor Sangen var i Mode,
da *Hjarne* sang for Bønder graa,
som bar om Land Kong *Frode*.

4. Nu længe dog i Danevang,
med dejlig grønne Skove,
uhørt var hartad Skjaldesang
for dem i Klæder grove.

5. Med Øre knap for Gjøgens Kuk
gik Bondemand bag Ploven
og hørte for sit eget Suk
ej Fuglesang fra oven.

6. Men Gud og Danmarks Kongesøn,
de sørged for den ringe,
saa godt kan Sang fra Skoven grøn
nu i hans Øren klinge.

7. Der staar en Sten paa Vesterbro,
det er en Ærestøtte
for Hjærtet, som i Kongebo
ved Bondens Lænker blødte.

8. At løst er nu hans Trællebaand,
kan Sten dog ej bevise,
men Skjaldesang med Liv og Aand,
som Bondelæber prise.

9. Saa sandt vi er af Fugleart
og Hjarnes Skjaldestamme,
det kjendes maa paa Bønder snart,
at tændt er Friheds Flamme.

10. Igjen da lytter Menigmand
til Kvad og Kæmpeviser
og frydes ved sit Fædreland
og Skjaldesangen priser.
11. Som Fugle i den grønne Lund,
vi skal for Bønder kvæde,
saa det kan gaa fra Mund til Mund,
fra Slægt til Slægt med Glæde.
12. Det være skal vor største Fryd
som Skjalde barneglade,
naar hoppe kan ved Sangens Lyd
selv bare Ben paa Gade.
13. Det kaldes skal vor bedste Sang
til evig Ros og Minde,
som løber rundt i Danevang,
naar Piger Negen binde.
12. Det være skal vor Hæderskrans,
naar vore Toner milde
med Pigerne gaa let i Dans
ved hvert et Bøndergilde.

Egen Tone (Folketone).

80. Tre Herrer monne skrive
om Bretlands Kongerig',
hvordan de vilde krige
med Danmarks Land og Rig'.
En raader Kongen fra:
„det skal du ikke gjøre,
det staar dig ikke bra'."
2. „Jeg Admiral *Nelson* hedder,
den Ting maa jeg forstaa,

jeg vil den Vej henfare
alt over Bølgen blaa.
Det har slet ingen Nød,
jeg skal faa Spillet vundet,
før Dansken har spist Grød.

3. Jeg Admiral Nelson hedder,
den Ting maa jeg forstaa,
jeg skal den Vej henfare
alt over Bølgen blaa!"
Han fik en føj'lig Bør,
han trodsed med sin Flaade
for stolte Helsingør.

4. Med Mod da kan man tænke,
han der igjennem fór,
til *Kongedyb* han styred
med djærve Mænd om Bord.
Det var en Ynk at se,
vor gode gamle Konge
paa Slottet gik og græd.

5. Han gik med Suk og Taarer
til den almægtig Gud
og bad, han vilde redde
og føre hannem ud.
Som han saa gik og bad,
kom ind hans Søn, *Prins Frederik*,
og bad, de maatte slaas.

6. Saa slog de ud af Kræfter,
saa man sig undre maa,
det glemmes ej herefter,
saa længe Verden staar.
Det var et sælsomt Spil,

at vore gamle Skibe
holdt Stand mod hundred Sejl.
7. Og Nelson maatte rose
de danske tapre var:
„Jeg har til Orlogs faret
de ni og tyve Aar!
men et saa tappert Mod
jeg ingen Steds har fundet
paa hele Verdens Flod.
8. Jeg har til Orlogs faret,
var med i hundred Slag,
men kan med Sandhed sige,
jeg aldrig før strøg Flag.
Nu maa jeg bede om,
hvis det staar til at vinde:
Pardon! du danske Mand!“
9. „Pardon saa skal den have,
som beder om Pardon,
jeg har en naadig Fader,
som gjærne hører Ord,
endskjønt du Aarsag var
i mange Suk og Taarer,
som faldt i dette Slag!“
10. „O, Nelson med dit Øje
og med din ene Arm,
hvor vil du hen, din Krøbling,
du gjør saa stor en Larm.
En Krigshelt var du før;
men nu skal du faa nemme,
at Dansken har spist Grød.“
11. „O, hør I mine Venner
som bor i dette Land,

enhver vel savner sine
til Lands som og til Vands.
I dette blodig' Slag
lod Herren os vel kalde
paa Naadens store Dag!"

Henrik Steffens.

Egen Tone (Lindeman), eller
som: Sol er oppe.

81. *Lynildsmand!* som for vort Øje,
i det aarle Morgengry,
lig en Engel fra det høje,
vælted Stenen bort paa ny,
Stenen, som i Blomsterhaven
lukked, spærred Livsords-Graven,
ogsaa du sank under Muld!

2. Dog den *Aand*, som slynged Lynet,
naar det knitrende udfór,
Aanden, som gjenfødte Synet,
sprængte Bavtasten i Nord, —
vandrer nu igjen paa Isse,
som paa Sky og Klippespidse,
klædt i Lyn med Kæmpeskridt.

3. Naar det knitrer, naar det dønner,
naar det runger dybt i Fjæld,
naar I lytte, Nordens Sønner!
muntre end i Tidens Kvæld, —
mindes, det var ham, der blunder,
som i Nord til stort Vidunder
stødte først i *Hejmdals* Lur!

4. Ja, den fri, den stærke Tale
om, hvad Haanden griber ej,
men hvad dog fra dybe Dale
baner sig til Stjærner Vej!
Ordet, som af *Aanden* føres,
skaber Syn, hvor Røsten høres,
vaagned, *Steffens*, her med dig!

5. Folket sov som Lig i Kiste,
Kæmper sov som Kampesten,
brat dog vaagned Fugl paa Kviste,
Lærke med i Agerrén,
stak i Sky til Vingeprøve,
sang med Lyst for Øren døve,
for hinanden og for dig.

6. Det skal spørges, du har levet
som kun faa paa denne Jord,
levet mest, hvor *mindst er skrevet*,
levet kongelig i *Nord*,
talt et Ord, som aldrig glemmes,
vakt en Aand, hvis Kraft fornemmes,
mens vi har et Modersmaal!

Bertel Thorvaldsen.

Som: Hr. Peder kasted Runer over Spange.

82. Til Søs Normannen med det blanke Værge
til Syden drog, det skjønne Land at hærge,
han risted røde Runer, en blodig Sejersskrift,
og Templer og Pavluner bar Spor af hans Bedrift,
Kunstens Glans, stolte Gudeskarer

sank i Grus, knuste af Barbarer —
sank i Grus.

2. Saa mangen Synd kan sones ud med Bøde,
men Synd mod Kunsten er en Helligbrøde;
thi helligt er det skjønne, formastelig den Haand,
som kan med Grumhed lønne, hvad lutre bør vor Aand;
Sekler svandt, men paa hine Dage,
stolte Nord! blev en Plet tilbage —
stolte Nord.

3. Dog, hvad din vilde Søn forbrød i Tiden,
det har en anden Søn udslettet siden;
han risted store Runer, en evig Marmorskrift,
og Templer og Pavluner bær Spor af hans Bedrift.
Mejslen klang, — alt hvad grumt forødtes
fjærnt i Tid, straalende gjenfødtes —
Mejslen klang.

4. Og atter vaagnede ved Mejsellyden
de skjønne Guder i det fjærne Syden.
Og Syden henrykt fatted, hvad gudbesjælt var skabt,
og følte, det erstatted, hvad længst en Gang var tabt.
Sydens Folk selv det maatte sande,
Lavrens Gren vandt de om hans Pande —
Lavrens Gren.

5. Og dig man kalder fattig, Moder kjære
Hvor kan med slig en Søn du fattig være?
Rejs frit og stolt din Pande! en Stjærne funkler der,

som over alle Lande har spredt sit lyse Skjær.
Kunstens Børn skal med henrykt Øje
trindt paa Jord for dens Glans sig bøje —
trindt paa Jord.

Egen Tone, eller som: Sol er oppe.

83. Kongehaand og Folkestemme,
begge stærke, begge fri,
de har haft i Danmark hjemme
mange Hundred Aar før vi;
trods al Brøst, al Frygt og Fare,
gid de vinde maa og vare,
skabe i et Gyldenaar
gamle Danmark gode Kaar!

2. Odin, Kongen i Valhalla,
skjønt for kjær ad Lykkespil,
holdt dog Ting med Aser alle
under Asken Ygdrasil;
ej et Haar paa Thor han krummed,
ihvor lydt endog han brummed,
taalte, ihvor vidt det gik,
immer Lokes Naalestik.

3. Kongens Haand en Gang var bundet,
Folkets Stemme lød omsonst,
men i Danmark blev opfundet
Kjærlighedens skjønne Kunst:
hvad der vilde Livet binde,
for den brast som Traad og Tvinde;
skiftevis hinanden godt
løst med den har Folk og Drot.

4. Folket løste Fredriks Lænke,
fri som hans blev ingen Haand;

Fredrik, som man vel kan tænke,
Folket skar for Tun ebaand.
Kongehaand og Folke temme!
lad det aldrig gaa ad Glemme:
eders Frihed kom med Fred,
løst er I af Kjærlighed!
5. Derfor, Danmark! ej du ligne
andre Riger trindt paa Jord,
Himlen dem ej kan velsigne
som den lille Plet i Nord,
hvor som Ungdomsvenner vandre
Magt og Mildhed med hverandre,
hvor vi tror, hvad alle véd:
Almagts Liv er Kjærlighed!

Som: Vi Sømænd gjør ej mange Ord.

84. Der fløj fra Holstens Stændersal
af løse Ord saa mange;
ét var der dog i deres Tal,
som nok var værdt at fange.
det Ord kom fra en Riddersmand:
„*Den onde Aand*“, saa mælte han,
„*var mægtig i det danske Land*
i Aaret ott' og fyrre.“
2. Det Ord forvist fortjener Svar,
og Svaret skal det finde
i hvert et ærligt Bryst, som har
hin Tid i trofast Minde.
Laa Folkets Aand i Dvale tit
og gisped mat og aarked lidt,
en Gang den rørtes stærkt og frit
— det var i ott' og fyrre.

3. Og har den ellers spredte Hob
paa Livets skilte Baner
en Gang adlydt det samme Raab
og fulgt de samme Faner;
har høj og lav og rig og arm
af samme Tanke følt sig varm,
af samme Fryd og samme Harm,
— det var i ott' og fyrre.

4. Var der en Tid, da Danmarks Vel
laa alle ret paa Hjærte;
da sidst man tænkte paa sig selv,
først paa dets Nød og Smerte;
da en og hver sin Pligt forstod
og gav, med Viljen ren og god,
sit Guld, sin Kraft, sit Liv og Blod,
— det var i ott' og fyrre.

5. Om nu en saadan Aand paa Tysk
bær Navnet af „*den onde*",
saa skal paa Sjællandsk, Fynsk og Jydsk
den være kaldt *den sunde;*
thi Danmark vorder Legebold
for Fjendelist og Fjendevold,
indtil det løfter højt paa Skjold
hin Aand fra ott' og fyrre!

Egen Tone (E. Hornemann).

85. Den Gang jeg drog afsted,
den Gang jeg drog afsted,
min Pige vilde med,
ja, min Pige vilde med.
Det kan du ej, min Ven!
jeg gaar i Krigen hen,

og hvis jeg ikke falder, kommer jeg nok hjem igjen!
Ja, var der ingen Fare, saa blev jeg her hos dig,
men alle Danmarks Piger de stole nu paa mig,
og derfor vil jeg slaas som tapper Landsoldat!
Hurra, hurra, hurra!

2. Min Fader og min Mo'r,
min Fader og min Mo'r,
de sagde disse Ord,
ja, de sagde disse Ord:
„Naar de, vi stole paa,
i Krigen monne gaa,
hvem skal saa pløje Markerne, og hvem skal Græsset slaa?"
Ja, det er netop derfor, vi alle maa afsted,
for ellers kommer Tysken og hjælper os dermed!
Og derfor vil jeg slaas som tapper Landsoldat!
Hurra, hurra, hurra!

3. Naar Tysken kommer her,
naar Tysken kommer her,
beklager jeg enhver,
ja, beklager jeg enhver.
Til Per og til Povl
han siger: „Du bis faul!"
og skjælder man ham ud paa Dansk, saa siger han: „Hols Maul!"
For Folk, som taler alle Sprog, er det jo lige fedt,
men saadan er det inte for den, som kun kan et;
og derfor vil jeg slaas som tapper Landsoldat!
Hurra, hurra, hurra!

4. Om Danebrog jeg véd,
om Danebrog jeg véd,

den faldt fra Himlen ned,
ja, den faldt fra Himlen ned.
Den flagrer i vor Havn
og fra Soldatens Favn,
og ingen anden Fane har som den sit eget Navn.
Og den har Tysken haanet og traadt den under Fod;
nej, dertil er vor Fane for gammel og for god
og derfor vil jeg slaas som tapper Landsoldat!
Hurra, hurra, hurra!

5. Vi byde Fjenden Trods,
vi byde Fjenden Trods,
naar Kongen er med os,
ja, naar Kongen er med os.
Med draget Sværd han staar,
han snakker ej, men slaar,
saa dansk som han var ingen Konge her i mange Aar.
De lader, som de tror, at han inte mer er fri!
men selv vil de nok ha'e ham i det tyske Slaveri.
Se, derfor vil jeg slaas som tapper Landsoldat!
Hurra, hurra, hurra!

6. For Pigen og vort Land,
for Pigen og vort Land
vi kæmpe alle Mand,
ja, vi kæmpe alle Mand;
og ve det usle Drog,
der elsker ej sit Sprog,
og ej vil ofre Liv og Blod for gamle Danebrog!
Og kommer jeg ej hjem til min gamle Fa'er og Mo'er,

Kong Frederik vil trøste dem med disse hersens Ord:
„Sit Løfte har han holdt, den tapre Landsoldat!“
Hurra, hurra, hurra!

Færøisk Folketone.

86. Paaskeklokken kimed mildt fra den danske Kyst,
meldte over Lande dog om saa haard en Dyst.
Slutter Kreds og staar fast alle danske Mænd;
Gud han raader, naar vi fange Sejr igjen.

2. Listet var i Mulm og Nat hid den tyske Hær,
knap de danske Drenge fik Tid at spænde Sværd.
Slutter Kreds o. s. v.

3. Aabent Bryst var Landeværn, Mod var Mandeskjold!
Tysken maatte bygge af egne Lig sin Vold.

4. Kuglen peb og Sværdet sang til Kartovers Brag;
Tysken maatte lære det danske Sprog den Dag.

5. Over Thyras brustne Led Blod i Strømmerandt;
Tysken maatte kjøbe hel dyrt hvert Fjed, han vandt.

6. Vegen er for Overmagt liden Flok til sidst;
men af Danmarks Ære den intet haver mist'.

7. Blegnet er saa mangen Kind, færre er de faa;
men for Danmarks Ære vi end er nok at slaa.
Slutter Kreds og staar fast, alle danske Mænd!
Gud han raader, naar vi fange Sejr igjen.

Som: Paaskeklokken kimed mildt.

87. Sjette Julis Sejerssol
højt paa Himlen staar,
og med den forynger
sig Mindet Aar for Aar;
hviler sødt i jer Grav, gode danske Mænd!
Danmarks Ære vokser som en Blomst af den!

2. Mindet om den dunkle Nat,
og den vilde Leg,
om den lyse Morgen,
da slagen Fjende veg!

3. Mindet om de tapre Mænd,
som for Danmark stred,
om de Ungersvende,
som frejdig Døden led;

4. Mindet om hver trofast Ven
og hvert elsket Navn,
om de varme Taarer
og om de bitre Savn.

5. Mindet raaber fra hver Plet,
der hvor Slaget stod,
hvisker fra hver Tue,
som vandet blev med Blod.

6. Mindet taler højt og klart
fra den store Grav,
som de faldne Kæmper
taknemlig Folket gav.

7. Fred med dem, og Fred ved den!
Evighedens Fred!

senest Slægt skal knæle
ved Heltes Hvilested!
Hviler sødt i jer Grav, gode danske Mænd!
Danmarks Ære vokser som en Blomst af den!

Egen Tone (P. Heise), eller
som: Det var en Sendag Morgen.

88. Det var en Sommermorgen,
endnu før det blev Dag,
da yppedes paa Heden
et Holger-Danske-Slag,
da Sol stod op i Øster,
den næppe var at se,
og alle Fuglerøster,
i Struben kvaltes de.

2. Det var paa *Isted Hede*
og saa i *Øvre-Stolk*,
for gamle Danmarks Ære
da stred det danske Folk,
ja, for den danske Tunge
og for det danske Land
stred Heltene de unge
som gamle Hildetand.

3. Der faldt den gamle Nordmand,
den djærve *Sleppegrell;*
han regned mer ej Kugler
end Hagl det haarde Fjæld!
Der faldt den bolde *Læssøe*
i Heltemanddoms Aar,
og for den danske Løve
det var et Hjærtesaar.

4. Tak være danske Piger,
som græde nu i Løn
for Broder og for Bejler,
som Moder for en Søn!
De holdt dem ej tilbage
med bange Suk og Graad;
de sang for dem med Brage:
vaagn op til Heltedaad!

5. Guds Fred med vore døde
i Danmarks Rosengaard!
Guds Fred med dem, som bløde
af dybe Hjærtesaar!
Vor Kjærlighed med alle,
de store med de smaa,
som vilde staa og falde
med Løven askegraa!

6. Og hver Gang Danmark græder
Guldtaarer med Guldklang,
og hver Gang Øjet perler
ved liflig Vemodssang:
da hvælve Rosentelte
dem selv ved Havets Bred,
hvor *Danmarks Julihelte*
fik deres Lejested.

Frederik den syvende.

Egen Tone, eller
som: Jeg véd mig saa dejlig en Urtegaard.

89. Da du, hvem vi tro'de sløv og svag,
i Nøden haard

dig rejste som *Uffe* for Danmarks Sag
hin Stund i Vaar.

2. Da Ordet kjækt fra din Læbe fór
og klang saa vidt,
da raabte Forrædderne højt i Kor,
at det ej var frit.

3. Da kvad man om dig i Fjendeland,
vor døde Drot!
at nu du sad som en bunden Mand
paa dit eget Slot.

4. Man løj, og dog var der skjult deri
en Sandheds Gnist;
thi bunden du var og blev aldrig fri
fra først til sidst.

5. Du bunden var med saa stærk en Snor
til Hjemmets Egn,
hvor Ploven kløver den sorte Jord
bag Bøgehegn.

6. Du bunden var til det danske Sprog,
det var jo dit;
du bunden var til den røde Brog
med Korset hvidt.

7. Det Baand bandt al din Tanke og Hu
saa fast, saa fast,
du kunde ej rive det Baand itu,
før Hjævtet brast.

8. Det Baand dig drog til Kongedaad
fra Sløvheds Ro,
det Baand dig holdt under falske Raad,
saa du blev tro.

9. Det Baand har dig ført i de rette Spor,
lønligt og blidt,

saa alt, hvad du gav dit Folk i Nord,
det gav du frit.
10. Det Baand blev prøvet i Kampens Gny,
i Glædens Mag;
det Baand har gjort dig til Danmarks ny
Kong *Atterdag.*
11. Ja bunden til os først nu du fik
den frie Flugt,
og derfor det sortned for vort Blik,
da dit blev slukt.
12. Og derfor se vi med Øjet vaadt
mod Gravens Dør,
thi du der bag var vor egen Drot,
som ingen før.

Adam Øhlenslæger.

Som: Kong Kristian lægger ned sit Sværd.

90. For længst er Skjalden lagt i Muld:
men end Aladdin gnider Lampen,
og Thor mod Jætter gaar i Kampen,
og Hro og Helge holde Jul.
En anden Slægt han hjemvesmelter,
og for vort Blik han Stenen vælter,
som skjulte Kæmpehøjens Guld.
2. Trindt Sangens Mark bar fattigt Straa.
Da saa han, vakt af Drømme blide,
sin unge Musa ved sin Side, —
som Adam en Gang Eva saa'.
Og han tog til med Kæmpestyrke
et Sangens Eden op at dyrke,
hvor Aks hos røde Roser staa.

3. Og stod som Adam han for Fald,
blev Bjørnestrængen tam i Tonen,
det er dog ham, der bærer Kronen,
vor Konge og vor Mesterskjald.
Skal Sangtid nu med Spydtid skifte,
tak dobbelt ham, som mægted vifte
fra Heltesværdet rusten Skal!

4. Men vil I flette Kransen ret,
da elsk som Aksel, kæmp som Krage!
giv Fremtids Skjald en Arv at tage,
at Danmark ej sig jodler træt!
Mens Sangen brat fra Lunden svinder,
gaa ud og gjør os store Minder!
da dør ej *Øhlenslægers Æt!*

Bernhard Severin Ingemann.

Som: Ungen Svegders Vise.

91. Og det var ungen Svegder,
han skulde Bolden slaa,
og Bolden drev i Fruerbur,
og han blev lagt i Traa!
Du føjer dine Ord vel!

2. Han fik ej Ro at sove,
ej Fryd af Fuglesang,
før han fik løst den væne Mø,
som taalte for ham Tvang.

3. Hans Moder ham udstyred
med Disk og Dug og Sværd
og Snækken, som har al Tid Bør
og Havblik i Uvejr.

4. Og Lykken var hans Fylgje,
og Himlen var ham blid,
han satte Sejl til Jomfruland,
og han kom ogsaa did.

5. For ham sang Løv paa Kviste
og Græs ved Linderod,
de Bjørne og de Løver med
de fulde ham til Fod.

6. Det var den skjønne Jomfru,
hun tren i Salen ind:
Velkommen, Svegder Ungersvend,
alt efter Længsel min!

7. Og hun annammed Daaben
alt med den kristne Tro
og fulgtes med til Danemark
i dejligst Vang at bo.

8. Han blæste i Skovhornet,
saa Blomster lydte paa,
og hvor han gik, der vrimled det
af dem og Fugle smaa.

9. Af Æventyr Bedrifter
paa Marken fødes skal,
alt som af Kæmpevisens Klang
der blev en Hjærteskjald.

10. Ja, det i Dage sene
skal kvædes vidt om Land,
at Dannekvindens Underbarn
er *Svegder Ingemann!*
Du føjer dine Ord vel!

Steen Steensen Blicher.

Egen Tone (Glæser, Nutzhorn).

92. *Hedelærken,* den lille Fugl,
bygged bag Lyng paa Tue,
svang sig dog fra sit lave Skjul
højt mod Himlens Bue,
lysnede om Jyllands Strand,
tindrede for Folk og Land
som en *Nordlyslue.*

2. *Hedelærken,* den fattig Fugl,
ejed knap Klæder egne,
hented sig dog af Lykkens Hjul
Guld, som aldrig kan blegne,
Drømmehavens Rosenflor,
Tankehavets Perlesnor,
Sangens Trylleævne.

3. *Hedelærken,* den flygtig Fugl,
havde saa klart et Øje,
saa', hvad der rørte sig i Skjul
under en Vadmels Trøje;
tegned i sin dunkle Krog
Folkelivets Billedbog,
Bindestuens Saga.

4. *Hedelærken,* den stakkels Fugl
ruged paa egen Smerte,
mægted at tænde Glædens Jul
dog i saa mangt et Hjærte;
kvad med Stemme høj og ren
Drapa over *Bavtasten,*
vakte Folkeaanden.

5. *Hedelærken* et Hædersnavn

blev blandt Danemarks Fugle;
Livet bandt det til Sorg og Savn,
Døden det kan ej skjule.
Lysnende om Jyllands Strand,
tindrende for Folk og Land
staar dets Nordlyslue!

Hans Chr. Andersen.

(Børnenes Sang til Digteren ved Festen i Odense 1867).

Som: Hist, hvor Vejen slaar en Bugt.

93. Hist, hvor Gaden slaar en Bugt,
ligger Huset indelukt,
der, har Skolemester sagt,
Storken Andersen har bragt,
Ole kom med lette Hop
og slog Paraplyen op!
mens han sov med Drømme smukke,
Nissen gynged glad hans Vugge.

2. Her han gik ved Byens Aa,
Havfru, Aamand der han saa',
og ved Aaens grønne Bred
Hyldemoer han talte med;
naar det føg ved Juletid
saa han *Sneens Dronning* hvid,
og hvad selv han dejligt tænkte,
han os allesammen skjænkte.

3. Tak for hver en Time glad,
naar vi rundt om Bordet sad!
Lampen brænder, Moder syr,
Fa'r han læser Æventyr;
Prinser og Prinsesser smaa

se vi om paa Tæppet gaa,
Alfer danse, Trolde buldre,
Tinsoldater staa og skuldre.
4. *Fégaloscherne* du fik,
og paa Kongens Slot du gik;
først og sidst dit Navn dog staar
der, hvor *Tuk* og *Ida* gaar,
Legestuens Digter! tag
mod de yngstes Tak i Dag;
større Haand vi ej kan række,
men saa kan du faa dem begge.
5. Ud vi skal, det véd vi godt,
fra vort gyldne Barneslot;
Æventyrets Blomst dog gror,
om man bliver nok saa stor —
nu Musik! spil rigtig til!
højt vi Hurra raabe vil!
Spurven vaagne skal og kvidre;
og saa vil vi danse vid're.

Nik. Fred. Sev. Grundtvig.

Som: Yderst mod Norden lyser en Ø.

94. Ligesom Vølven i Nord-Folkets Gry
steg over Sagnenes Vande,
talte om alt under Hav, over Sky,
dukked som synkende Lande,
Talen tilbage evindelig ny
skulde stande; —
2. Saadan i Nord-Folkets Nytid *han* staar, —
under nys dukked hans Pande, —
Synerne efter som Solskyer gaar

over de havslagne Lande;
Nord-Folkets Udsigt i tusende Aar
skal de rande.

3. Ikke fra Drømmenes taagede Strand
samled sig Grublerens Syner;
nej, af det Kjærligheds Havdyb, hvis Rand
Evigheds-Haabene bryner;
Aanderne aner et glimtende Gran,
naar det lyner.

4. Synerne tog ham; for mægtige Haand
Hjærternes Strængeleg bæved,
Folkene rejste sig, Fædrenes Aand,
Kampaanden, Kampraabet hæved,
synlig det blev paa de bristende Baand,
at den leved.

5. Yndig igjen som i sommergrøn Li
slynged sig Sangene stille,
spejled med Morgenens Rødme sig i
Daabsordets viede Kilde,
lokked hvert Haab med Guds-Længsel i
did det vilde.

6. Nordiske Folk! vi ved Seerens Grav
synker i Knæ for vor Fader,
raaber, at han, som os Synerne gav,
Vejene ogsaa oplader.
Vantroens Strømme skil med din Stav,
du vor Fader!

N. F. S. Grundtvig.

Egen Tone (Lindeman).

95. Hans Dag blev den største, i Norden
var set,

med Midnatssolens Under den helt gik i et:
thi Lyset, som han sad i, var Lyset af „Guds Fred“,
og det har ikke Morgen, og aldrig gaar det ned.
I Lys af Guds Fred han *Historien* gav
som Aandens Gang paa Jorden, der Død ej véd af!
I Lyset af Guds Fred han de *Fædres* stærke Vej
til Følge og til Varsko lagde aaben for dig!

2. I Lys af Guds Fred han aarvaagen var med, —
med Folket, hvor det bygged, med Aanden, som stred.
I Lyset af Guds Fred al Oplysnings Magt han saa',
og hvor hans Ord blev troet, der Folkeskoler gaa.
I Lys af Guds Fred stod i bitreste Sorg
for Danmarks Folk hans Trøst som en skinnende Borg:
I Lyset af Guds Fred skal det tabte tages gjen,
og tusend Fold forøges, hvad som end ligger hen!

3. I Lys af Guds Fred staar hans Oldingeværd
som Livets Sum og Amen til hans mandige Færd.
I Lyset af Guds Fred, hvor det straalede hans Blik,
naar hvid han steg for Altret med Tilgivelsens Drik.

I Lys af Guds Fred kom hans Ord over Hav,
i Lyset af Guds Fred vugger Salmen, han gav.
I Lyset af Guds Fred, bag dets Sol-Straale-
Foss,
der skjultes han, og der staar hans Minde
nu for os.

III. Nordiske Sange og Folkeviser.

Egen Tone (J. Glæser).

96a. Høje Nord, Friheds Hjem!
Ej for Mørket til at true,
men for Solen til at lue
og for Liv til at gro frem.
Lad det bryde, lad det gjære!
Stem ej Strømmen, taal dens Brag!
den skal bære
Grøde til en Sommerdag.

2. Høje Nord, Sangens Bo!
— Ikke den, der dvalebinder —
den, der tænder Glød paa Kinder,
først gjør fri og saa gjør fro!
Kald dit Kor fra Skovens Sale!
Lær i Sky det Vinger slaa!
Lær det dale
dybest ned i Bondevraa.

3. Høje Nord, Haabets Borg!
Hvor det op i Mulmet vælder,
hvor utrættelig det melder,
Vaarfryd efter Vintersorg.
Nyn det ind i Drenge kjække,
saa de le ad Jætters Larm!
Lad det lægge
Lys i Tanken, Staal i Arm.
3. Høje Nord, Kæmpehal!
Det er Tid, at Kraften kjendes,
det er Tid, at Sener spændes,
Tid til Stigen eller Fald.
Kald paa Heltene, der blunde,
saml i *et* de skilte Raad,
og i Munde
læg os Ordet, som er Daad!

Egen Tone (M. Bredsdorff).

96b. Velkommen fra de døde,
du gamle *Nornegjæst*,
som nys i Morgenrøde
stod op til Folkefest!
du vandred vidt paa Jorden,
fortæl os, hvad du saa',
og aabenbar os Norden,
saa vi os selv forstaa.
2. Du havde jo din Vugge
i Danmarks grønne Lund,
da Tor med sine Bukke
fór over Øresund,
da Odin paa sin Ganger
red over Østersø,

da Hjarne Frode-Sanger
blev kronet under Ø.

3. Du kjendte dem jo alle,
som straalet har i Nord;
med Helte og med Skjalde
du skifted Gammensord;
du saa' og, hvad det voldte,
at Nordens Helteold
som Sverigs Karl den tolvte
blev skudt i aabent Skjold.

4. Tag Bladet nu fra Munden,
iskjænk os Vinen klar,
tag op fra Harpebunden
det Lys, du længe bar!
tænd det, saa hvad du siger
vi paa din Mund kan se,
og se, at Nordens Riger
var al Tid ét i tre.

5. I Upsal og i Lejre
og gamle Nidaros
skal over Døden sejre
med Nordens Aand din Ros;
og hvor du laa begravet
en Gang paa Aanders Vis,
fra Island over Havet
gjenlyde skal din Pris!

Egen Tone (Stuntz).

97. Unge Gjenbyrds Liv i Norden!
Røst fra vore Fædres Grav!
vil du styrre Verdens Orden,

bryde Aandens Baner af?
Vil du brede Oldtids Mørke
over Nutids klare Dag?
vil du vække vilden Styrke,
Fordom, Had og Vaabenbrag?

2. Nej, du styrrer Tidens Slummer
for at vogte paa dens Tarv,
og du vrager tyske Krummer
for at løfte egen Arv.
Mens du kalder fromt tilbage,
frem du higer uden Sky;
mens du mindes gamle Dage,
herligt varsler du om ny.

3. Og du spænder Styrkebæltet
for at bane Aandens Gang,
for at slaa til Gavns af Feltet
graanet Uret, rusten Tvang;
og du vil med Avktors Hammer
smedde Ringen, Had har delt;
du vil samle Nordens Stammer
atter til et mægtigt helt.

4. Unge Gjenbyrds Liv i Norden,
Fortids-Røst og Fremtids-Syn!
rul fra Læberne som Torden!
tænd i Sjælene som Lyn!
trøst de bange, styrk de svage!
flok de stærke Mand ved Mand!
skab en ny, en evig Sage
om vort skjønne Fædreland!

Egen Tone (B. Crusell).

98. Længe var Nordens
herlige Stamme
spaltet i trende
sygnende Skud;
Kraften, som kunde
Verden behersket,
tyggede Sul fra
fremmedes Bord.
2. Atter det skilte
bøjer sig sammen;
en Gang i Tiden
vorder det et; —
da skal det frie,
mægtige Norden
føre til Sejer
Folkenes Sag!

Skaansk Folketone.

99. Du gamla, du friska, du fjällhöga Nord!
du tysta, du glädjerika, sköna!
Jag hälsar dig, vänaste land uppå jord,
din sol, din himmel, dina engder gröna!
2. Du tronar på minnen från förnstora da'r,
då äradt dit namn flög öfver jorden;
jag vet, att du är och du blir, hvad du var;
ack, jag vill lefva, jag vil dö i Norden!

Egen Tone (Krøyer).

100. Der er et yndigt Land,
det staar med brede Bøge
nær salten Østerstrand;

det bugter sig i Bakke, Dal,
det hedder gamle Danmark,
og det er Frejas Sal.
2. Der sad i fordums Tid
de harniskklædte Kæmper,
udhvilende fra Strid;
saa drog de frem til Fjenders Men;
nu hvile deres Bene
bag Højens Bavtasten.
3. Det Land endnu er skjønt,
thi blaa sig Søen bælter,
og Løvet staar saa grønt;
og ædle Kvinder, skjønne Mø'r
og Mænd og raske Svende
bebo de danske Ø'r.

Egen Tone (H. Rung).

101. I Danmark er jeg født, der har jeg hjemme,
der har jeg Rod, der fra min Verden gaar.
Du danske Sprog, du er min Moders Stemme,
saa sødt velsignet du mit Hjærte naar.
Du danske friske Strand,
hvor Oldtids Kæmpegrave
staar mellem Æblegaard og Humlehave,
dig elsker jeg! — Danmark, mit Fædreland!
2. Hvor reder Sommeren vel Blomstersengen
mer rigt end her, ned til den aabne Strand?
Hvor staar Fuldmaanen over Kløverengen
saa dejlig som i Bøgens Fædreland?
Du danske friske Strand,
hvor Danebrogen vajer —

Gud gav os den — Gud giv den bedste Sejer!
dig elsker jeg! — Danmark, mit Fædreland!

3. En Gang du Herre var i hele Norden,
bød over England, nu du kaldes svag,
et lille Land, og dog saa vidt om Jorden
end høres Danskens Sang og Mejselslag
Du danske friske Strand, —
Plovjærnet Guldhorn finder, —
Gud giv dig Fremtid, som han gav dig Minder!
dig elsker jeg! — Danmark, mit Fædreland.

4. Du Land, hvor jeg blev født, hvor jeg
har hjemme,
hvor jeg har Rod, hvor fra min Verden gaar,
hvor Sproget er min Moders bløde Stemme
og som en sød Musik mit Hjærte naar!
Du danske friske Strand
med milde Svaners Rede,
I grønne Øer, mit Hjærtes Hjem her nede,
dig elsker jeg! — Danmark, mit Fædreland!

Egen Tone (Gebauer), eller
som: Vi alle dig elske, livsalige Fred.

102. Langt højere Bjærge saa vide paa Jord
man har, end hvor Bjærg kun er Bakke,
men gjærne med Slette og Grønhøj i Nord
vi Danemænd tage til Takke.
Vi er ikke skabte til Højhed og Blæst,
ved Jorden at blive det tjener os bedst!

2. Langt skjønnere Egne, vil gjærne vi tro,
kan fremmede udenlands finde,
men Dansken har hjemme, hvor Bøgene gro
ved Strand med den fagre Kjærminde;

og dejligst vi finde, ved Vugge og Grav,
den blomstrende Mark i det bølgende Hav!

3. Langt større Bedrifter, for Ære og Sold,
maaske saa man Udlænding øve,
omsonst dog ej Danemænd førte i Skjold,
med *Hjærterne, Løve ved Løve*;
lad Ørne kun rives om Jorderigs Bold!
vi bytte ej Banner, vi skifte ej Skjold.

4. Langt klogere Folk er der sagtens om Land
end her mellem Bælte og Sunde,
til Husbehov vi dog har Vid og Forstand,
vi vil os til Guder ej grunde;
og brænder kun Hjærtet for Sandhed og Ret,
skal Tiden nok vise: vi tænke ej slet!

5. Langt højere, ædlere, finere Sprog
skal findes paa fremmedes Tunge;
om Højhed og Dejlighed Danemænd dog
med Sandhed kan tale og sjunge;
og træffer vort Modersmaal ej paa et Haar,
det smelter dog mere, end fremmedes slaar!

6. Langt mere af Malmen saa hvid og saa rød
fik andre i Bjærg og i Bytte,
hos danske dog findes det daglige Brød
ej mindre i Fattigmands Hytte;
og da har i Rigdom vi drevet det vidt,
naar faa har for meget, og færre for lidt.

Som: Nys fyldte skjøn Sirid sit attende Aar.

103. Jeg véd, hvor der findes en Have saa skjøn,
hvor Søen er blaa, og hvor Skoven er grøn,

hvor Fuglene bygge i Løvhækkens Ly
og flyve hver Morgen med Sang over Sky.
2. Og midt i den friske og gyngende Sø
der dukker af Dybet den dejligste Ø;
og Søen af prægtige Skibe er fuld,
og Øen af Frugt og af Blomster og — Guld.
3. Der risler en Kilde, der rinder en Aa,
og Højene ere saa runde og smaa,
og Engen er blød, saa det ret er en Lyst
at tumle sig der og faa lettet sit Bryst.
4. Der danse Smaapiger med Blomster i Hat,
— en rød og en hvid har paa Brystet de sat —
og Drengebørn lege med Harpe og Sværd
og synge saa glade om Danemænds Færd.
5. Jeg tror det for vist, at der ej er en Plet
paa Jorden, hvor alt er saa blødt og saa net
som Haven, hvor Øen i Søen er lagt;
kom, saa skal jeg vise dig hele dens Pragt!
6. Se ud over Dal, over Mark, over Sund,
saa ser du en Have med Løvsal i Lund,
med Blomster i Enge og Sølvspejl i Vand,
og Haven er Danmark, vort Fædreneland.

Paa Heden.

Egen Tone.

104. Gold er den Jord, som Lyngen bær,
Guldhøst ikke der vanker;
ingensteds trives man dog som her
mellem de brune Banker.
Manden er Drot i sin egen Bo,
Karlen er rap, og Pigen er tro,

Sværdet maa ruste i Skeden;
ude og inde bor Frihed og Ro
paa Heden.

2. Dejlige Blomster, røde og blaa,
gror i Lyngen den brune;
yndige Kvinder i hver en Vraa
færdes med Liv og Lune.
Syngende pusler den travle Viv,
blank er Fad, Tallerken og Kniv,
Hjemmet hun gjør til et Eden,
sødt er med hende det ensomme Liv
paa Heden.

3. Lyngen den lave paa Højens Rand
giver det blødeste Leje;
Gjæstfrihed møder den Vandringsmand
langs med de trange Veje.
Aldrig han spørges om hvem eller hvad,
Bordet venter med Øl og med Mad,
Huset ham venter med Freden;
mild er Værtinden og Værten er glad
paa Heden.

Egen Tone (H. C. Simonsen).

105. Jyden han æ stærk aa sej,
modde baad i Nøj aa Nej;
goer ed op, aa goer ed nier,
aaller do faatawt ham sier.

2. Føst næ der æ Nøe paafahr,
kommer Jyden ud aa Daer;
men han goer ett ind igjen,
fa' de uhn han haa gjent hen.

3. Læ wos aalti blyv ve de,
Faaer si Baan ka kinnes ve!
Søen et Sind da hær i Noer
haal sæ ve, te aalt faagohr.

Egen Tone (Weyse).

106. Der er et Land, dets Sted er højt mod Norden,
og Polens Bjærge svømme nær dets Havn;
men skjøn som det er ingen Plet af Jorden,
og Danmark nævner man dets fagre Navn!
I sølvblaa Vesterhav en dejlig Have
med Bøgehegn, hvor Natteigale bo!
og hver en Del gav Himmelen sin Gave;
paa hver en Plet Velsignelserne gro.

2. Fra Ejdrens Strøm til Skagens hvide Banker
den jydske Halvø krummer sig mod Nord;
et herligt Land; dets Folk sig Velstand sanker!
paa fremmed Strand det henter Guld om Bord.
Den muntre Stridshingst over Engen vanker,
og Stimer myldre i den dybe Fjord;
til Stavn og Ror har Skoven Egeplanker;
dets Sønner Kraft og Snildhed deres Ord!

3. Mod Øst for denne tvende Have stride
mod Sjølunds Bred og Odins gamle Ø!
Nær Laaland-Falster staar i Klæder hvide
med Løv om Haaret Bølgens ranke Mø.
Det raske Folk kan ingen Mangel lide,
thi Agren bølger her sig som en Sø;
om fagre Blomstereng staa Lunde blide; —
her er det smukt at leve, tungt at dø!

4. Saa skille Strøm og Sunde Mark og Stæder;
men ét er Danmark, trofast er dets Magt;
en Bro af Malm Samdrægtigheden smedder
fra Bred til Bred, og Ærlighed staar Vagt.
Vort Held er et, og fælles er vor Hæder;
(den vogter Sværdet — ved Guds Varetægt!)
og én — den danske — Bøn vort Hjærte beder:
„Gud skjærme Kongen og hans hele Slægt!“

Egen Tone (R. Nordraak).

107. Ja, vi elsker dette Landet,
som det stiger frem,
furet, vejrbidt over Vandet
med de tusend Hjem,
elsker, elsker det og tænker
paa vor Far og Mor
og den Saganat, som sænker
Drømme paa vor Jord.

2. Dette Landet Harald bjærged
med sin Kæmperad,
dette Landet Hakon værged,
medens Øjvind kvad;
Olav paa det Land har malet
Korset med sit Blod,
fra dets Høje Sverre talet
Roma midt imod.

3. Bønder sine Økser brynte,
hvor en Hær drog frem;
Tordenskjold langs Kysten lynte,
saa den lystes hjem.
Kvinder selv stod op og strede,
som de vare Mænd;

andre kunde bare græde;
men det kom igjen!

4. Vist nok var vi ikke mange,
men vi strak dog til,
da vi prøvdes nogle Gange,
og det stod paa Spil;
thi vi heller Landet brændte,
end det kom til Fald;
husker bare, hvad som hændte
ned paa Frederikshald!

5. Haarde Tider har vi døjet,
blev tilsidst forstødt;
men i værste Nød blaaøjet
Frihed blev os født.
Det gav Faderkraft at bære
Hungersnød og Krig,
det gav Døden selv sin Ære —
og det gav Forlig.

6. Fjenden da sit Vaaben kasted,
op Visiret fór,
vi med Undren mod ham hasted;
thi han var vor Bror.
Drevne frem paa Stand af Skammen
gik vi sønder paa;
nu vi staar tre Brødre sammen
og skal saadan staa!

7. Norske Mand i Hus og Hytte,
tak din store Gud;
Landet vilde han beskytte,
skjønt det mørkt saa ud.
Alt, hvad Fædrene har kæmpet,
Mødrene har grædt,

har den Herre stille lempet,
saa vi vandt vor Ret.
8. Ja, vi elsker dette Landet,
som det stiger frem
furet, vejrbidt over Vandet
med de tusend Hjem.
Og som Fædres Kamp har hævet
det af Nød til Sejr,
ogsaa vi, naar det blir krævet,
for dets Fred slaar Lejr.

Egen Tone (Nutzhorn).

108. Jeg vil værge mit Land,
jeg vil bygge mit Land,
jeg vil elske det frem i min Bøn, i mit Barn,
jeg vil øge dets Gavn,
jeg vil søge dets Savn
ifra Grænsen og ud til de drivende Garn.
2. Her er Sommersol nok,
her er Sædejord nok,
bare vi, bare vi have Kjærlighed nok;
her er digtende Trang
gjennem Arbejdets Gang
til at løfte vort Land, blot vi løfter i Flok.
3. Vi fór vide paa Tog
over gyngende Vaag,
rundt i Landene knejse normanniske Taarn!
Men vort modige Flag
flyver vidre i Dag,
og det rødmer af Sundhed som aldrig tilforn.
4. Og vor Fremtid er stor;
thi det trekløv'de Nord

det skal samles igjen, det skal blive sig selv.
Hvad du ævner, kast af
i det nærmeste Krav;
det skal bæres helt frem af en voksende Elv.
5. Denne Bostavn er vor,
og vi elsker den, for
hvad den var, hvad den er, hvad den bliver igjen.
Og som Kjærlighed gror
af den hjemlige Jord,
skal den gro af vor Kjærligheds Frøkorn igjen.

Egen Tone (Nutzhorn).

109. Fædreneland!
ved den bølgende Strand,
i den majgrønne Lund,
ved det dejlige Sund,
af de syngende Vover omskyllet,
sidder bleg du i Sorgen indhyllet,
dog for dig er det bedste tilbage,
thi end lever den *Gamle* af Dage!
2. Sort ser det ud,
men almægtig er Gud,
dine Fjender til Lands
er og Fjenderne hans,
de er Fjender ad Sandhed og Retten,
de er Fjender ad Kjærlighedsætten,
de har alle det værste tilbage,
thi end lever den Gamle af Dage!
3. Maane og Sol
sidde løse paa Stol,
som et Lagen det gaar
under alt, hvad bestaar,

dog din *Ven* sidder fast i det høje,
over dig vaager Forsynets Øje!
Lad kun Lovsang afløse din Klage,
thi end lever den Gamle af Dage.

4. Højt over Sol,
paa sin Konningestol,
om end Skyerne brast,
sidder kjærlig og fast
han, som vogtede Danmark saa længe,
end hans Bue har klangfulde Strænge,
og hans Bue slaar aldrig tilbage,
tro som Guld er den Gamle af Dage.

5. Muldjord i Bryst
ser den høje med Lyst;
der kan Solstraalen bo,
der kan Himmelbyg gro,
han, som hører, naar Muldjorden sukker,
den med perlende Taarer bedugger,
med den Trøst kommer Troen tilbage,
at end lever den Gamle af Dage!

6. Fuglenes Røst
spaar om Danemænds Høst,
under Mundharpeklang
og Smaapigernes Sang,
Lykken vendes som Skibet paa Voven,
Lykken vendes som Bladet i Skoven,
til den Lykke man aldrig saa' Mage,
saa end lever den Gamle af Dage!

7. Fædreneland!
som paa Afgrundens Rand,
midt i Bølgerne blaa,
skal du blomstrende staa,

med din Maj og med dine Kjærminder,
som en Mø med let rødmende Kinder;
du endnu har det bedste tilbage,
det laa gjemt hos den *Gamle af Dage!*

Som: Snart er Natten svunden.

110. Brat af Slaget rammet,
kastet haardt til Jord,
ligger brudt og lammet
du, vor gamle Mo'er:
Har du anden Tanke
nu, end „lid og taal",
saa forkynd, o Danmark,
mig dit Fremtids-Maal.

2. Søn! elendig, ussel,
Hjærtet fuldt af Nag,
tænker jeg med Blusel
paa mit Nederlag;
men trods Ve og Vaande,
trods hver bitter Skaal,
holder fast i Haabet
jeg mit Fremtids-Maal.

4. Faar ved Fredens Frugter
først mit Saar jeg lægt,
snart jeg mig optugter
da en Helteslægt:
Ynglinger i Plade,
Drenge klædt i Staal,
Mænd med faste Hjærter,
det er Danmarks Maal.

4. Dernæst jeg opdrager
mig en Pigeflok,

som ej Hjemmet vrager,
som i lidt har nok.
Ingen Døgnets Flaner,
rendt fra Bog og Naal,
fromme, stærke Kvinder,
det er Danmark Maal.

5. Saa min Hu mon stande
til en Ven, en kjæk,
som med mig vil blande
Blod og ikke Blæk;
som ej troløs svigter,
høres Fjendeskraal:
trofast Broderforbund,
det er Danmarks Maal.

6. Kroner Lykken Enden,
har jeg først de tre,
Drengen, Pigen, Vennen,
svinder al min Ve.
Da til Lurens Toner
blusser Bavn og Baal:
Sønderjylland vundet,
det er Kampens Maal!

Egen Tone (J. Malling, Nutzhorn).

111. Eja, hvor man nu tumler med Sønderjyders Land,
Vildtysken han raser, saa meget som han kan,
alt dansk skal lægges øde og kvæles i sin Rod,
ej mer maa der synges om gamle Danebod.

2. Med Spydsod man flytter nu Grænseskjel og Ret,
det sorte bliver hvidt, og det gode bliver slet,

med Ed og Tro man leger, som var den tyske Gud
ej længer den samme, der gav det andet Bud.

3. I Aag spændes Bonden, og tvinges skal han til
at lade, som han ynder det grufulde Spil,
han Sprog og Sind skal skifte, alt som man skifter Kjol',
og brat i Knæ han synke skal for den tyske Sol.

4. Men se, om han gjør det, om Danrigets Jord
ej bliver hans Hjem, og hans Blik vendt mod Nord,
se, om han Nakken bøjer for Aagets Jærn og Bast,
om Haanden ikke holder om Danebroge fast.

5. Nej, tryk du kun, Tysker, saa meget som du kan,
den sønderjydske Bonde skal nok holde Stand,
den sønderjydske Bonde ej skifter Sind og Lød,
nej, dansk bli'r hans Hjærte, hans Fane hvid og rød.

6. Og midt under Tyskerens Brasken og Slag
ser frejdig han dog frem mod den kommende Dag,
med Haand over Øjet han spejder imod Pol,
hvor Nordstjærnen blinker, der venter han sin Sol.

7. Og vist skal den komme, giv Tid kun og Taal,
alt længe fyldt til Randen er Urettens Maal,
snart Natten skal bortskride, og Morgenen skal gry,
og gamle Danmarks Rige, det fødes skal paa ny!

Egen Tone.

112. Der er Haab i vort Bryst, thi da Herren os slog,
saa i Knæ for den stærke vi faldt,
det et Ridderslag var, og paa Korsfarertog
gaa vi frem mod vort Maal gjennem alt.

2. Vi vil frem gjennem Spot, gjennem Nød, gjennem Blod
til vort Fremtids forjættede Land,
vi vil lande paa ny med en lykkelig Fod
hist paa Slesvigs velsignede Strand.

3. Vi har lyttet i Natten mod Øst og mod Vest
efter Fjed af en kommende Ven,
vi kun Hovslag fornam af den pilsnare Hest,
der bar Løgnen blandt Folkene hen.

4. Lad dem glemme os kun paa vor ensomme Vagt!
lad dem vie til Døden os ind!
ved den gryende Dag skal de se, hvilken Magt
der er lagt i det trofaste Sind.

5. Da vor Morgensang Sværdet skal synge mod Sky,
mens vor Fane sin Vinge slaar ud!
Den skal flyve med os imod Sejren paa ny
eller hjem gjennem Døden til Gud!

6. Ja, naar Dagen den gryr, da vær oppe, vort Haab,
og slaa ud dine Vinger til Strid,
og som Lærken syng ud over Fjendernes Raab:
Nu for Danmark er Foraarets Tid!

7. O, I Mænd, som har følt, at Gud Fader os slog,
og at Hjærtet blev stort ved hans Slag,
værer med paa vort dejlige Korsfarertog
ud til Slesvigs Befrielsesdag!

For Kongen.

Som: Der er et Land, dets Sted er højt mod Norden.

113. Der er en hellig Kilde i vort Hjærte
med Kongelys omkring den stille Bred,
og disse Blomster er vor Troskabs Kjærte,
og Kilden selv vor bedste Kjærlighed.
Hver Gang en Drot steg ned af Dannmarks Trone
og drak af dette Væld i Folkets Barm,
da blev ham lettere den tunge Krone,
og stærkere hans Vilje og hans Arm.

2. Og der er Lægedom i Kildens Vande,
thi Malmets Aarer flyde i dens Grund,
og den har Tilløb fra de dybe Strande,
og den kan aldrig tømmes til dens Bund.
Hver Gang en Drot steg ned til Folkets Hjærte
med aabent Saar, med ømt og trykket Bryst,
da fik han Ro og Lindring i sin Smerte,
og i sin Kummer fik han al Tid Trøst.

3. Vi fatte godt vor Konges dybe Smerte,
hvad vi har tabt, det tabte ogsaa han,
saa lad os raabe: „Kom til Folkets Hjærte
og drik af Kildens Væld, Kong Kristian!“
Og vi vil taalig hjælpes ad at lide,
til Sorg og Nød og Kummer svinde hen,

og vi vil trolig hjælpes ad at stride,
til Sønderjylland vundet er igjen!

Grundlovssang.

Egen Tone (C. Mortensen).

114. Vaarens Budskab flyver over Lande,
Himlens Fugle juble det i Sky;
Folkets Stemmer sig med deres blande,
som Naturen er det født paa ny.
Endt er jo dets lange Vinterdvale
under Enevældens nøgne Top;
Sneen smelted i de dybe Dale,
gammel Vanes seje Is brød op.

2. Men hvad Høst os Vaaren vil forjætte,
om hvert Skud vil trives, som den skød,
om de svage Straa vil Kjærner sætte,
og de hvide Blomster Frugten rød —
ikkun han, som Sol og Regn afvejer
og tilskikker godt og ondt, det véd;
men han giver ærlig Stræben Sejer
og belønner mandig Trofasthed.

3. Vil vi haabe da, at Danmarks Tilje
dækkes skal en Gang af gyldne Neg,
maa vor Friheds Rug med kraftig Vilje
værnes, medens den er grøn og veg.
Den maa have Ly, naar Solen brænder,
Ly mod Stormens Magt og Regnens Flod;
den maa holdes ren, og flinke Hænder
rykke alle Tidsler op med Rod.

4. Derfor vil med Haand og Mund vi love,
Brødre, paa vor glade Foraarsfest:

at vi fra vor Gjerning ej vil sove,
men ta'e fat, enhver som han kan bedst!
Vi vil vare paa Kong Fredriks Gave!
vi vil pleje Sæden, han har lagt!
vi vil efterlade Danmarks Have
til vor Efterslægt i Sommerpragt!

Som: Muser har Glæder (H. E. Kreyer).

115. Frihed! du Nordens kjække Mø,
badet i Blod, kun ej i Taarer,
født paa den grønne, gyngende Sø,
og med Malm i de svulmende Aarer:
solbrun om Kinden,
vild som en Bjørn og let som Hinden,
sad du ved Strand med Muslingkrans
og sang Takten til Sværdenes Dans,
og lod Lokkerne flagre for Vinden.

2. Munkene traadte Kirkesti,
snart kunde Kæmpen Korset finde;
da var din Enevælde forbi,
du blev muret i Klosteret inde.
Brynjen du sprængte,
Sløret du tog og Spydet slængte;
flittig du bad din Rosenkrans,
og dit Øje fik mildere Glans;
men paa henfarne Tider du tænkte.

3. Tugtet og tæmmet fløj du ud;
det var et Skjær af Fremtids Morgen!
Borgherren tog dig til sin Brud,
du blev Frue, men Frue paa Borgen.
Forrest af alle

red du i Skovens lyse Sale,
jog med din Falk ved det blaanende Hav;
men en Hyttedør var dig for lav,
og en Borgermands Trapper for smalle.

4. Vingede Frihed! lange Aar
pynted man dig med Fløjl og Flitter;
Tærne du var i Kongens Gaard,
men en Fange bag gyldene Gitter.
Lønlig og stille
sneg du dig til de unges Gilde,
nynned ved Strand din Barndoms Sang:
da sprang Kongsporten op, saa det klang
gjennem Krigslarmens Dønninger vilde.

5. Gjenfødte Frihed! du som nys
vaagned ved Danmarks Moderhjærte,
vaktes som Rosen ved Vaarsolens Kys,
kom og del hendes Fryd, hendes Smerte!
Styrk hende atter!
tag hendes Aag, naar Byrden matter!
læg dine unge Skuldre til!
da forynges og sejre hun vil,
hun og du, hendes gjenfundne Datter!

Egen Tone (Lindeman).

116. Dagen med sit lyse Øje,
Dagen med sin travle Færd,
skabt til godt og ondt at døje
i et Liv, Solskinnet værd,
den er, trods al Kamp og Møje,
alle de fribaarne kjær.

3. Natten med sin mørke Kaabe,
bløde Dun og Drømmeblik,

da man bedst har af at sove
med og uden Dvaledrik,
den at elske, den at love
Trællens er som Tyvens Skik.

3. Folkene med deres Vætter,
Tungemaal og Tankegang,
ogsaa Dage har og Nætter
alt som vi i Danevang,
Tid er ej for os og Jætter
lige god, men lige lang!

4. Bedre Nat var ej paa Jorden
siden Julenat i Øst,
end den Nat, da vi i Norden
sov, som ved vor Moders Bryst,
til os vakte Lyn og Torden,
Jordens Suk og Himlens Røst.

5. Dag for hele Danmarks Rige,
Søn af Natten drømmesød!
lad al Verden se dig stige,
som en Helt fra Moderskjød;
for dit blanke Vaaben vige
Mørke, Dovenskab og Død!

6. I, som bærer Rigsdags-Navnet
her i Danskens Fødeland!
mindes ret, at uden Gavnet
vejer Navnet ej et Gran,
tomt det kun forøger Savnet:
Dattersøn af Dag er Dan.

Egen Tone (Nutzhorn).

117. Hel tungt han efter sig Foden drog,
som før var saa rap;

højt Lærken over hans Hoved slog,
men han hørte den knap.
Hans Sans var dummet, hans Kraft som død,
hans Daad for længst gaaet i Glem,
han angst fór sammen, den Gang det lød:
„Frem, Bondemand, frem!“

2. Men snart han følte, der veg et Tryk
fra Sjæl som fra Krop;
han rettede langsomt sin brede Ryg
og slog Øjnene op.
Paa Tinge hans Røst, i Kamp hans Sværd
har lydt, saa det havde Klem,
men end det kalder dog fjærn og nær:
„Frem, Bondemand, frem!“

3. Ja sænker end du dit Blik mod Jord,
endskjønt du er fri,
og bærer endnu du af Lænken Spor,
du før smeddet var i,
og lyster det ej dig at stande som Værn
for Frihed og Fædrehjem,
er ikke dit Mod som din Arm af Jærn:
„Frem, Bondemand, frem!“

4. Ja, frem! thi Maalet du ikke har naaet
med Sulet paa Bord;
fra Frimands-Ret og til Stormands-Daad,
saa gaar Vejen i Nord.
Ja, frem til Hjælp i den trange Tid,
med Skatten, du har i Gjem,
med Folkets slumrende Kraft og Vid —
„Frem, Bondemand, frem!“

5. Din Moder sidder nu gammel og træt,
men frejdig i Hu,

sin Alderdoms Trøst og sin tabte Ret
i dig venter hun nu.
Din Moders Hus er blevet et Skur,
der inde Trækken er slem,
det gjælder at rejse den sjunkne Mur —
„Frem, Bondemand, frem!“

Modersmaalet.

Egen Tone (Weyse, Rung).

118. Moders Navn er en himmelsk Lyd,
saa vide som Bølgen blaaner,
Moders Røst er den spædes Fryd
og glæder, naar Issen graaner;
sødt i Lyst og sødt i Nød,
sødt i Liv og sødt i Død,
sødt i Eftermælet.

2. Modersmaal er det Kraftens Ord,
som lever i Folkemunde;
som det elskes i Syd og Nord,
saa sjunges det sødt i Lunde.

3. Modersmaal er det Rosenbaand,
som store og smaa omslynger,
i det lever kun Fædres Aand,
og deri kun Hjærtet gynger.

4. Modersmaal er vort Hjærtesprog,
kun løs er al fremmed Tale,
det alene i Mund og Bog
kan vække et Folk af Dvale.

5. Modersmaalet ved Øresund,
og trindt i de grønne Lunde,
dejlig klinger i allen Stund,

men dejligst i Pigemunde;
sødt i Lyst og sødt i Nød,
sødt i Liv og sødt i Død,
sødt i Eftermælet!

Egen Tone (C. Mortensen), eller
som: En dejlig ung Ridder i Lunden mon gaa.

119. Vort Modersmaal er dejligt, det har saa mild en Klang,
hvormed skal jeg ligne og prise det i Sang? —
En højbaaren Jomfru, en ædel Kongebrud,
og hun er saa ung, og saa yndig ser hun ud!

2. Hun lægger os paa Læben hvert godt og kraftigt Ord
til Elskovs sagte Bønner, til Sejrens stolte Kor;
er Hjærtet trangt af Sorgen, og svulmer det af Lyst,
hun skjænker os Tonen, som lette kan vort Bryst.

3. Og om i Øst og Vest vi har sværmet og søgt
de svundne Tiders Visdom, de fjærne Landes Kløgt,
hun lokker og hun drager, vi følge hendes Bud;
for hun er saa ung, og saa yndig ser hun ud.

4. De fremmede, de tænkte at volde hende Sorg;
de bød hende Trældom i hendes egen Borg;
men just som de mente, hun var i Baand og Bast,
da lo hun saa hjærtelig, at alle Lænker brast.

5. Og alle de Skjalde, hun skjænked Ordets Magt,
de blev om hendes Sæde en stærk og trofast Vagt

hver Sang, som Folket kjender og lytter til
med Lyst,
den blev en Ring i Brynjen, som dækker
hendes Bryst.

6. Hver kraftig Skjæmt, der lokker om Læben
frem et Smil,
den blev i hendes Kogger en hvas og vinget Pil;
hvert Ord, der kom fra Hjærtet, og som til
Hjærtet naa'r,
det blev en Sten i Muren, der hegner hendes Gaard.

7. Og Aarene rulle og skiftes om paa Jord,
og vore Navne glemmes, som Sne, der faldt i Fjor,
og Slægt efter Slægt segner hen paa Nornens Bud:
men hun er saa ung, og saa yndig ser hun ud!

Danebrog.

Egen Tone (J. P. E. Hartmann).

120. Hil dig, vor Fane!
Korsbanner hvidt!
Holde paa Bane
med dig vi Skridt,
vis er os Kransen,
Gyldenaars-Glansen;
Danskerne følge dig frit!

2. Fjenderne grue
mer end for Sværd
ved dig at skue,
plantet dem nær,
hvor du dig hæver,
Sejer omsvæver
Korsherrens signede Hær!

3. Kjærlig omfavned
dig Danemænd,
Danebrogsnavnet
bærer du end;
Himlen til Ære
al Tid du bære
Navnet med Sejer igjen!
4. Hjem-Kjærligheden
bor os i Bryst,
Striden for Freden
kun er vor Lyst,
Odde og Ægge
kun for dem begge
skærpet vi har til en Dyst!
5. Hil dig, vor Fane!
Korsbanner hvidt!
du paa din Bane
overfløj tit
højere oppe
Aandernes Troppe
Sejeren følge dig frit!

Egen Tone (R. Bay).

121. Vift stolt paa Kodans Bølge,
blodrøde *Danebrog!*
din Glans ej Nat skal dølge,
ej Lynet dig nedslog.
Du over Helte svæved,
som sang i Dødens Favn;
dit lyse Kors har hævet
til Himlen Danmarks Navn.

2. Fra Himlen er du faldet,
du Danmarks Helligdom,
did har du Kæmper kaldet,
som Verden leder om.
Saa længe Rygtet svinger
sig over Land og Sø,
mens Nordens Harpe klinger,
din Ros skal ej uddø.

3. Sus højt i Kampens Bulder
om *Juel*, din Kæmpe bold!
Naar Tordnen om dig ruller,
du sjunge: *Tordenskjold!*
Og flyver du mod Himlen
i stolte Luers Favn,
da nævn for Stjærnevrimlen
din høje *Hvidtfeldts* Navn!

4. Hver Gang en Stjærne funkler,
en Helt du nævne kan;
men ingen, som fordunkler
din *store Kristian.*
Paa Lysets Kyst han stander
i Sejersklædebon,
hver Gang en Kæmpe lander
hos *Rud* og *Absalon.*

5. Med Palmen *Kristian* vinker,
naar, Danebrog! han ser
dit hvide Kors, som blinker
i Kampens Flammeskjær. —
Vift højt for alle Vinde!
kald dine Sønner frem!
Mens Havets Bølger rinde,
din Glans omstraale dem!

6. Vaj stolt ved Danmarks Strande!
vaj stolt ved indisk Kyst!
og ved Barbarens Lande
lyt stolt til Bølgens Røst!
Den toner om din Hæder
og dine Kæmpers Pris,
og Heltene det glæder
i deres Paradis.

7. Se dem, du har tilbage,
de blusse ved dit Navn,
vil for din Hæder drage
med Lyst i Dødens Favn.
Uplettet skal du svinge
dig over Verdens Sø,
til Nordens Brynjer springe,
og Danmarks Hjærter dø!

Holger Danskes Mærke.

Egen Tone (Gebauer, Gade).

122. I alle de Riger og Lande,
hvorhen jeg i Verden fór,
jeg fægted med aaben Pande
for, hvad jeg for Alvor tror.

2. En Ørn var mit Hjælmemærke;
paa Brynjen stod Korsets Tegn.
Paa Skjold bar jeg Løverne stærke
i Hjærternes milde Hegn.

3. Naar Mænd jeg kasted min Handske,
opslog jeg min Ridderhjælm;
de saa', jeg var Holger Danske
og ingen formummet Skjælm.

4. Vil Dansken i Verden fægte,
men dølger Aasyn og Navn,
jeg véd, hans Aand er ej ægte —
jeg tager ham ej i Favn.

Holgers Sang om Livet.

Egen Tone (J. Jørgensen).

123. Jeg saa' kun tilbage. Mig Livets Lyst bortklang;
da toned mig i Sjælen saa trøstelig en Sang:
Se frem, men ej tilbage! — Hvad Hjærtet attraar,
maaske dog en Gang under Solen du naa'r.

2. Lad Bølger bortrulle, lad Løvet flagre hen!
rask bruser dog Strømmen, frisk Skoven staar igjen.
Lad Solen formørkes og Maanen tage af!
dog Sol og Maane stige fuldkarsk over Hav.

3. Lad rulle det svundne i Tidernes Elv!
det Liv, der ej bortfarer, er Sjælen dog selv.
Har Sjælens Liv ej Ende, saa er der ingen Død,
og vi er dog saa godt som i Paradiset fød.

4. Der springer en Kilde ved Livstræets Rod:
i Verdenshavet strømmer Udødeligheds Flod;
og Havet ej ældes, og Jordens grønne Ø
hver Sommer staar forynget i livsgrønne Sø.

5. En Draabe kun af Kilden, hvor først den udsprang!
en Blomst kun af Grenen, hvor Livets Æbler hang!
og Haaret aldrig graaner, og Sindet bli'r ej tungt;
men Hjærtet gløder evig lyksaligt og ungt.

6. Hvor Livskilden springer, did hen staar min Hu.

HvorLivstræet blomstred, der blomstrer det endnu.
Se frem, men ej tilbage! — hvad Sjælen attraar,
maaske dog en Gang under Solen du naa'r.

7. Men naa'r under Solen ej Sjælen, hvad den vil —
saa er der andre Sole og andre Sjærner til.
Og slukkes alle Sole og Stjærner en Gang —
dog Livets Kilde springer, hvor evig den sprang.

Til Nordens Kvinde.

Egen Tone, eller som: Frithjofs vikingabalk.

124. Vi har sagt det saa tit, og du ved det saa godt,
du er mægtig, du Kvinde i Nord!
du kan fængsle vort Sind, du kan trylle os blot
med et Blik, med et eneste Ord.

2. Du har alt, hvad der drager os efter dig hen,
— det er næsten for ofte dig sagt —
maa jeg sige dig, hvad du skal give igjen,
og hvortil du skal bruge din Magt?

3. Du skal give din Broder, din Bejler, din Ven,
du skal give din Brudgom, din Mand,
du skal give det bedste, det kjæreste hen
for at frelse dit Fædreneland.

4. Du skal opfostre Drenge med Sener i Arm,
der for Danmark vil kæmpe og dø;
du skal lægge den Sæd i Smaapigernes Barm,
der skal bære det ædleste Frø.

5. Du skal værne om Sproget i Børnenes Mund,
det er Moderens Maal, det er dit;

som Guldharpernes Klang, som de Fugle i Lund
skal det svinge sig mægtigt og frit.

6. Du skal vogte de Sagn og den dejlige Sang,
vi i Arv efter Fædrene fik;
du skal lukke dit Hjærte for Trældom og Tvang
og din Dør for de fremmedes Skik.

7. Ja, jeg ser paa dit Blik, hvad saa ofte jeg saa',
hvad din Gjerning forlængst har mig sagt:
du vil styrke vor Aand og vor Haand, naar vi staa
for vort Land og vor Fane paa Vagt.

Egen Tone (Lindeman).

125. Jeg véd en Kilde saa sommersval,
saa kvægende sød at nyde;
i Hytternes Bo som i Højelofts Sal
dens rullende Bølger flyde.

2. Thi dybt den rinder fra Kvindens Bryst
med himmelske Billeder ømme.
Den kvæged os først, da vor Moders Røst
aflokked os Smilet i Drømme.

3. Da vaagned en Kraft i vor spæde Barm,
da løstes den lamme Tunge;
vi drak os af Bølgerne stærk og varm
og lærte om Livet at sjunge.

4. Fra Himlen laante det rige Væld
sin Magt over Barnesvøbet;
og dejlig det risler til Livets Kvæld,
velsignende Levnedsløbet.

5. Naar hun, den milde, i Hjemmets Bo
opammer saa kjærlig de unge
og lægger Fædrenes Maal og Tro
paa deres stammende Tunge, —

6. Da strømmer Kilden saa sød og sval
til hjærtelig Lyst og Glæde;
den risler som Bækken i Sommerdal
og vander de Blomster spæde.

7. Ja, dybt fra Vældet i Kvindens Barm
vort fagreste Haab sig hæver;
naar Hjærtet i Folket har Lue varm,
da Folket i Sandhed lever.

8. Saa hil da Kvindens den skjulte Magt
med Fremtidshaabet i Eje!
og hil, hvad hun os har paa Læben lagt
til Lys over Livets Veje!

9. Ja, leve højt i vort gamle Nord
den trofaste Folkeamme!
Hun sprede sin Ynde i Folkets Spor!
For hende skal Hjærtet flamme!

Egen Tone (Folketone).

126. Agnete hun stander paa Højelands Bro,
straks kom der en Havmand, ham gav hun sin Tro.
Haa, haa, haa!
straks kom der en Havmand, ham gav hun sin Tro.

2. Han stopped' hendes Øre, han stopped' hendes Mund,
saa førte han hende paa Havsens Bund.

3. Agnete hun sad ved Vuggen og sang,
hun hørte fra Landsbyen Kirkeklokkens Klang.

4. Agnete, hun ganger for Havmand at staa:
„Og maa jeg mig udi Kirke gaa?“ —

5. Han stopped' hendes Øre, han stopped' hendes Mund,
saa førte han hende fra Havsens Bund.

6. Agnete tren i Kirken, bag efter Havmand kom,
og alle de smaa Billeder vendte sig om. —
7. „Agnete! du beder saa langsomt din Bøn;
nu længes de smaa og din nyfødte Søn.
8. O tænk paa de store og tænk paa de smaa'
og tænk paa det mindste, som i Vuggen laa.“ —
9. „Lad længes, lad længes, hvo længes vil!
jeg glemte dem alle, nu her jeg blive vil!“

Gammel svensk Folketone.

127. Jeg tjente mig i Kongens Gaard,
jeg kunde om Nat ej sove,
fortryllet var min Fæstemø,
hun spilled som Hind i Skove.
Saa vinder den Svend sin Jomfru!
2. Jeg red mig ud af Kongens Gaard
min Fæstemø at oplede,
jeg saa en Hind i Rosenslund,
den lysted det mig at bede.
3. Saa satte jeg Buen for mit Knæ,
mine Hunde løb Hinden saa nær,
men hun vilde ikke for Hundene fly,
for hun havde mig saa kjær.
4. De Hunde traadte den Hind for nær,
hun maatte omsider fly,
hun skabte sig til en lille Fugl
og fløj saa højt i Sky.
5. Hun fløj saa højt, hun fløi saa lavt,
satte sig paa Lindegrene,
jeg stod med Sorg dernedenfor,
saa saare maatte jeg mig hvene.

6. Saa tog jeg Øksen paa min Bag,
jeg vilde den Lind nedfælde,
det sagde da Skovens Ejermand:
„Det Hug skal du dyrt undgjælde.“ —
7. „O, lad mig hugge det ene Træ,
og gjør du mig ingen Møde;
thi fanger jeg ej den lille Fugl,
da sørger jeg mig til døde.“
8. „Og hør du fagre Ungersvend,
lad grønnes den Lindestamme!
du fanger aldrig den vilde Fugl
undtagen med Brad hin tamme.“
9. Saa skar jeg Braden af mit Bryst,
hængte den paa Lindekviste,
mit Hjærte sved, og Blodet randt,
men Fuglen jeg vilde ej miste!
10. Frem fløj den fagre lille Fugl,
med Vingerne hun rysted,
og kvidred, som hun alt forstod,
og sig derved forlysted.
11. Hun hakked i den Brad saa fast,
lod den fuldgodt sig smage,
og hun, jo længer hun aad deraf,
des bedre hun monne mig behage.
12. Ned fløj den fagre lille Fugl,
hun paa min Haand sig satte,
da blev hun til en Mø saa skjøn,
som nogen Mand kan fatte.
13. Hinanden klaged vi vor Nød,
betroed vi vor Glæde;
o ve! naar den, man haver kjær,
er ikke mer til Stede! —
Saa vinder den Svend sin Jomfru!

Egen Tone (Folketone).

128. Det var en Torsdag Aften, førend Klokken den slog ti,
der gik tre Smaabørn paa Kirkegaard og græd.
2. Den ene græd Taarer, den anden græd Blod,
den tredje græd sin Moder af sorteste Jord.
3. „O hør, I, mine Smaabørn, hvad vil I mig her,
maa jeg ej faa Lov til at ligge udi Ro?“
4. „Jo vel maa du faa Lov til at ligge udi Ro,
men vi haver faaet os en Stifmoder haard.“
5. Marie hun op for Vorherre mon staa:
„Maa jeg ikke hjem med Smaabørnene gaa?“
6. „Jo vel maa du gaa hjem med Smaabørnene din';
men du skal være her, førend Klokken slaar ti.“
7. Marie hun ind i Stuestuen tren
til alle de Smaabørn, de vendte sig omkring.
8. „Hvorfor skal mine Smaabørn sidde mørkt udi Hus?
jeg véd, at jeg levned de tykke Vokslys!
9. Hvorfor skal mine Smaabørn lide Hunger og Had?
jeg véd, at jeg levned baad' til Øl og til Mad!
10. Hvorfor skal mine Smaabørn gaa med bareste Taa?
jeg véd, at jeg levned baad' til Hoser og Sko!
11. Hvorfor skal mine Smaabørn ligg' paa bareste Straa?
jeg véd, at jeg levned de Bolstre saa blaa!
12. Og vil du nu være en Stifmoder haard,
i Helvede skal du oprede din Seng!

13. Men vil du dog være en Stifmoder god,
inden Himmerigs Dør dig skal sættes din Stol!
14. Nu har jeg ikke Tid til at tale med dig;
thi Himmerigs Klokker de ringe efter mig!
15. Nu vil jeg voldgive eder Himmelens Gud,
han troner i Verden, ihvor I gaar ud!"

Egen Tone (Folketone).

129. Og skjøn saa er hun Linden, imens hun mon gro,
— nu vil jeg med dig! —
saa er hun og stolt Elselil, hun holder sin Tro.
Saa troloved hun den Ridder.
2. Og det var Ridder Aage, han red under Ø,
og Elselille fæsted han, saa væn en Mø.
3. Han fæsted Jomfru Else, saa væn en Mø;
og det var paa hans Bryllupsdag, han maatte dø.
4. Da græd hun, Elselille, saa sorrigfuld,
det hørte Ridder Aage ned under sorten Muld.
5. Op stod han, Ridder Aage, med Skrud paa Bag,
han lakked' til sin Fæstemø med megen Umag.
6. Saa klapped han paa Døren med Skrud for Skind:
„Stat op, min kjære Fæstemø, og luk mig ind!"
7. En Stund laa Elselille og tænkte ved sig:
„Er det min døde Fæstemand, som kommer til mig?"
8. Det mældte Jomfru Else, med Taare paa Kind:
„Ja, kan I nævne Jesu Navn, saa kommer I ind."
9. „Stat op, Elselille, luk op din Dør!
for jeg kan nævne Jesu Navn, som jeg kunde før."

10. Op stod hun, Jomfru Else, med Taare paa Kind,
saa lukked hun den døde Mand i Buret ind.
11. Saa tog hun op Guldkammen og redte hans Haar;
for hver en Lok, hun redte ud, der randt en Taar'.
12. „Og hør du, Ridder Aage, kjær Brudgom min!
hvordan er der i sorten Jord, i Graven din?"
13. „Saadan er der i Jorden, i Grav hos mig,
som i det klare Himmerig, thi glæd du dig!"
14. „Og hør, du Ridder Aage, kjær Brudgom min!
saa tag mig med til sorten Jord i Graven din!"
15. „Men saa er der i Jorden, i Grav hos mig,
som i det værste Helvede, slaa Kors for dig!
16. For ikkun, naar du kvæder, som til en Dans,
forinden er min Grav omhængt med Rosenkrans!
17. Og hver en Gang du græder, i Hu saa mod,
da er min Grav og Kiste fuld af levret Blod.
18. Nu galer for de gode den Hane saa hvid;
jeg maa ej længer tøve her, jeg længes og did."
19. Op stod han, Ridder Aage, med Skrud paa Bag,
saa lakked' han til Kirkegaard med megen Umag!
20. Det gjorde Elselille, sin Brudgom kjær',
hun fulgte gjennem mørken Skov paa Nattefærd.
21. Og der de kom fra Skoven til Kirkegaard,
da fældte Ridder Aage brat sit gule Haar.
22. Og der paa Kirkegaarden de traadte ind,
da falmed paa den Ridder brat hans Rosenkind.

23. „Og hør nu, Elselille, og giv det i Gjem!
du græde nu dog aldrig mer din Fæstemand hjem!
24. Men se dig op til Himlen, til Stjærnerne smaa,
da mærker du saa blidelig, hvor Natten mon gaa.“
25. Imens hun saa til Himlen, til Stjærnerne smaa,
— nu vil jeg med dig! —
i Jorden sank den døde Mand, ej mer hun ham saa'.
Saa troloved hun den Ridder!

IV. Børnesange.

Egen Tone (Nutzhorn).

130. Kom ud i Marken en Sommerdag
og se, hvor dejligt der er der ude;
der ligger Engen med Lunden bag
og er saa blød som en Silkepude;
og Bækken løber saa let forbi,
den hopper over de vaade Stene,
og Busken væder sit Blad deri
og strækker mod den med sine Grene.
2. Og Kløvermarken i Blomster staar,
den dufter som vore Liljebede;
der Haren med sine Unger gaar,
og der har Lærken i Skjul sin Rede.

Og hist ved Dammen Kjærminder gro
imellem Klokker og vilde Roser,
mens Storken gaar med dybsindig Ro
og vader med sine røde Hoser.

3. Der er saa fagert, hvorhen vi ser —
nu er det Sommer og lange Dage,
derefter kortes de mer og mer,
til Vintren kommer igjen tilbage. —
Det hele Land er nu klædt i grønt,
men snart den faar sig en gylden Kjole. -
Kom ud i Marken, der er saa skjønt;
der kan vi lege og gaa i Skole.

Egen Tone (Nutzhorn).

131. „Mæ“, si'er det lille Lam,
„Mo'er, jeg fryser, jeg vil hjem!“
„Mæ“, si'er det store Faar,
„vent til Aftenklokken slaar,
saa skal du nok komme hjem, mæ!“

2. „Rab, rab, rab“, si'er Ænderne smaa,
„nu skal det lystigt hjemad gaa!
sove vi skal, til Sol staar op,
saa skal i Dammen vi pjaske vor Krop.
Rab, rab, rab“, si'er Ænderne smaa.

3. „Mjav“, si'er den lille Kat,
„nu vil jeg sove saa sødt i Nat!
i Morgen skal vi lege igjen,
for jeg vil helst lege Dagen hen.
Mjav“, si'er den lille Kat.

4. „Prr“, si'er den gamle Hest,
„jeg maa trække, som jeg kan bedst;
gid jeg stod i min lune Stald

og hørte i Dag ej flere Knald,
Prr", si'er den gamle Hest.
5. „Vov", si'er den store Hund,
„vogte maa jeg endnu en Stund,
fare om og passe paa,
at de trygt til Ro kan gaa,
Vov", si'er den store Hund.

Egen Tone (N. E. Petersen).

132. Og hør, lille Mo'er, hvad har hun i sin Kurv i Dag? —
Kyllinger, Kyllinger, Gæs og Høns
og en dejlig Hane med Sporer.
Hvad siger Kylling? Pip, pip, pip!
Hvad siger Gaasen? Gæk, gæk, gæk!
Hvad siger Hønen? Kluk, kluk, kluk!
Hvad siger Hanen,
Hanen med Sporer? Kykliky!
2. Og hør, Studedriver, hvad har han i sit Reb i Dag? —
Fedekøer, Fedekøer, Grise og Faar
og et gammelt Æsel med Øren.
Hvad siger Fedeko? Bu, bu, bu!
Hvad siger Grisen? Gys, gys, gys!
Hvad siger Faaret? Mæ, mæ, mæ!
Hvad siger Æslet,
Æslet med Øren? I—a, i—a, i—a!
3. Og hør Fuglefænger, hvad har han sit Næt i Dag? —
Vildænder, Vildænder, Krager og Stær
og en lystig Gjøg hist fra Skoven.
Hvad siger Vildand? Rab, rab, rab!

Hvad siger Kragen? Kra, kra, kra!
Hvad siger Stæren? Fuit, fuit, fuit!
Hvad siger Gjøgen,
Gjøgen fra Skoven? Kuk, kuk, kuk!

Egen Tone (Folketone).

133. I Skoven skuld' der være Gilde
alt hos den gamle *Ørn*,
som jo saa gjærne vilde
fornøje sine Børn.
Og alle Fugle sjunge
og røre deres Tunge,
saa snart som *Lærken* gi'r Signal
af Næbets Futteral.

2. At byde Gjæster mange
den *Hane* skulde gaa;
han havde Ben saa lange
med krumme Sporer paa;
han raabte: Kykliky!
tre Gange i hver By,
at byde alle Fugle smaa,
til Ørnens Gilde saa.

3. Den Tømmermand, Herr *Spætte*,
han skulde bygge Hus,
og *Svalen* Taget tætte
med Skovens grønne Mos,
og Salen skulde pyntes,
hvor Gildet skulde staa,
med røde Sneglehuse
og fine Bolstre blaa!

4. Og *Ravnen* skulde ogsaa
være deres Præst,

hans sorte Kjole viste,
at han var Kaldet næst;
han var en højlærd Mand,
klog over al Forstand,
han holdt den bedste Prædiken,
der hørtes i vort Land.

5. Og *Stæren* skulde ogsaa
være deres Degn,
han kan saa dejlig synge,
skjønt han er meget klejn.
Hans Sang det er en Lyst,
han har en dejlig Røst,
han er jo ren i Mælet
og dertil let for Bryst.

6. Og *Storken* skulde være Skaffer
og sætte Mad paa Bord,
thi han var den iblandt dem,
der var saa grumme stor.
Han havde lange Bene
og dertil skrappe Laar,
fordi han ej skulde falde
og slaa Fadene i Skaar.

7. Og Skjænkere de havde,
det var de smaa *Graaspurv*,
de tænkte ej paa andet
end tappe og bær' ind:
„Lad Kanden kun gaa om,
at den kan blive tom,
vi den igjen skal fylde,
vi tappe ej paa Skum!"

8. De havde og to Spillemænd,
og de var meget smaa,

det var den lille bitte *Nattergal*
og saa den *Lærke* graa.
De spilled Menuet,
og det gik nok saa net,
til alle udi Dansen
var bleven ganske træt.

9. Og *Uglen* var til Gilde,
hun drak sig ganske fuld,
om Aftenen saa silde
hun faldt i Græs omkuld,
hun raabte med stor Klage:
I alle mine Dage,
ja alle mine Dage
stor Nød jeg lide maa!

10. Og *Ørnen* gik til hende
og sagde: hør min Ven!
naar mener du, at du vel
kan komme dig igjen? —
O ve, o ve, o Plage!
jeg kan det godt forstaa,
at mine Levedage
de er nu ganske faa!

Egen Tone (Gebauer).

134. „Naar kommer *Vaaren* vel?“
— Naar den sortblaa *Svale* kommer
og bebuder nære Sommer,
naar den kvidrende ta'r Myggen,
der vil tumle sig i Skyggen —
da kommer Vaaren!

2. „Naar kommer Svalen da?“
— Naar den lille *Frø* i Kæret

strækker Halsen op i Været
og med Tungen slaar paa Trommen:
Nu er tykke Frømand kommen! —
Da kommer Svalen!

3. „Naar kommer Frøen da?“
— Naar den lange *Stork* er kommen
for at putte Frø i Vommen
og staar med de røde Hoser
fiskende i brune Moser —
da kommer Frøen!

4. „Naar kommer Storken da?“
— Naar først *Sneppen* hid er fløjet
og staar over Isen bøjet
borende sig der et Bæger,
hvoraf den med Vand sig kvæger —
da kommer Storken!

5. „Naar kommer Sneppen da?“
— Naar først komme blot de Dage
at i Odense paa Tage
Stæren bygger højt sin Rede,
hvor Godtfolk ham Plads berede —
da kommer Sneppen!

6. „Naar kommer Stæren da?“
— Det kan du jo nok begribe,
først der komme maa en *Vibe!*
Først naar Viben, som en Blinker,
til Armeen „fremad!“ vinker —
da kommer Stæren!

7. „Naar kommer Viben da?“
— Naar først efter Vintertide
Vintergjæk af Sneen hvide
rejser sig med sine Blade

og gjør alle Hjærter glade —
da kommer Viben!
8. „Naar kommer Gjækken da?“
— Naar *Gud Fader* det behager,
vinker han den frem af Ager;
først naar hans Befaling falder,
først naar han paa Blomsten kalder —
da kommer Gjækken!

Egen Tone (M. Bredsdorff, Povlsen-Dal).

135. Velkommen, unge Vaar,
vi Fugle sammen slaar
i Tusendtal i Skov og Dal,
i Busk og Krat, ved Dag og Nat;
og hvis du os forstaar,
du kjære, kjære Vaar,
saa véd du nok, at det er dig,
vi glade hilse paa vor Vej. —
Se, se, se en Gang,
se, hvor vi hoppe i Skovens Toppe!
Bi, bi, hør vor Sang
i Sky og Dal, i Skov og Vang!
Se, se, hvor vi bo —
frejdigt vi synge i Luftens Gynge
fri, fri, fri og fro,
ved Dagens Larm, i Nattens Ro.
2. Velkommen, unge Vaar!
saa mild og frisk du staar
med Liljeblad i Morgenbad,
med Bølgeklang og Sol i Vang,
med Liv i hver en Vraa,
med fine, bløde Straa,

med Luftens Gyngebaand hængt op
i Bøgeskovens grønne Top.

3. I Vinter var det Kuld,
af Sne var Reden fuld,
og Frosten laa, hvorhen vi saa',
og Vinden peb, pi, pi, det kneb;
men du har pyntet op
i hver en Krog, hop, hop;
nu kan vi Fugle knap forstaa,
hvor nogen paa to Ben kan gaa.

4. De stakkels Folk se ud,
som var det Regn og Slud,
endskjønt vi har en Sol saa klar,
en Luft saa lind med Vestenvind.
Hvem véd, om ogsaa de
kan høre eller se!
for ellers gik de ikke saa
og hang med Næbet, som de gaa.

5. Vi Fugle, vi er fri
og glade, vi, vi, vi,
paa Luftens Vej vi frygte ej,
skjønt Fjendens Flok er talrig nok.
De slemme Drenge gaa
og pine vore smaa;
men vi vil synge Mildhed ind
i deres og de andres Sind.

6. Velkommen, unge Vaar!
saa skjøn og rig du staar
i Blomsterdragt med Farvepragt,
med Smil i Blik, med Kys og Nik!
nu vil vi hjælpes ad
at gjøre Verden glad

og lys og mild og god og skjøn
som Skoven og som Sletten grøn.
Se, se, se en Gang,
se, hvor vi hoppe i Skovens Toppe!
Bi, bi, hør vor Sang
i Sky og Dal, i Skov og Vang!
Se, se, hvor vi bo —
frejdigt vi synge i Luftens Gynge
fri, fri, fri og fro,
ved Dagens Larm, i Nattens Ro.

Egen Tone (Gebauer).

136. Nu vaagner Blomsten af Dvale
og titter af Knoppens Ly;
Smaafugle lystelig sjunge
og svinge sig op mod Sky.
2. Smaafugle lystelig sjunge
og kvidre til Vaarens Pris;
de synge alle det samme,
men hver paa sin egen Vis.
3. De synge alle det samme
og vorde ret aldrig træt;
ej maalte nogen Guds Værker
og blev af Beundring mæt.
4. Ej maalte nogen Guds Værker,
og ingen hans Id forstaar;
men Øjet studser og frydes
ved hver en fornyet Vaar.
5. Men Øjet studser og frydes
og Hjærtet faar Luft i Sang.
Den Dag, da Vaaren bli'r evig,
den kommer dog nok en Gang!

6. Thi Dagen, da Vaaren bli'er evig,
os loved vor Frelser jo;
og derfor glade vi sjunge
og fæste til ham vor Tro.

Egen Tone (P. Heise, H. Tofte).

137. Kvivit! kvivit!
I Bøgenes Skygge vi Smaafugle bygge
og kvidre saa glad;
med Sol er vi oppe! med Solen vi hoppe
fra Blad og til Blad;
og trøstig vi synge, mens Vindene gynge
vor luftige Stad.

2. Kvivit! kvivit!
O, kom du, som vanker i sorgfulde Tanker,
vor Glæde saa nær!
og bort skal vi sjunge det mørke, det tunge,
og Sukkenes Hær,
forsøde din Slummer og løfte din Kummer,
saa smaa som vi er!

3. Kvivit! Kvivit!
Ja er du bedrøvet, saa kom under Løvet
og luk ej dit Bryst!
thi Skoven har Hjærte for Menneskers Smerte,
og Skoven har Trøst;
den kvæger og svaler, og dulmende taler
Smaafuglenes Røst.

Juletræet.

Egen Tone (E. Hornemann).

138. Højt fra Træets grønne Top
straaler Juleglansen!

Spillemand, spil lystigt op,
nu begynder Dansen!
Læg nu smukt din Haand i min,
ikke rør ved den Rosin!
Først maa Træet vises,
siden skal det spises.

2. Se, Børnlill', nu gaar det godt,
I forstaar at trave,
lad den lille Sine blot
faa sin Julegave.
Løs kun selv det røde Baand,
hvor du ryster paa din Haand!
Naar du strammer Garnet,
kvæler du jo Barnet!

3. Peter har den Gren saa kjær,
hvorpaa Trommen hænger;
hver Gang han den kommer nær,
vil han ikke længer.
Hvad du ønsker, skal du faa,
naar jeg blot tør stole paa,
at du ej vil tromme,
før min Sang er omme.

4. Anna hun har ingen Ro,
før hun faar sin Pakke;
fire Alen Merino
til en Vinterfrakke.
Barn! du bli'r mig alt for dyr,
men da du saa propert syr,
spare vi det atter,
ikke sandt, min Datter.

5. Denne Fane, ny og god,
giver jeg til Hendrik;

du er stærk, og du har Mod,
du skal være Fændrik!
Hvor han svinger Fanen kjækt!
Børn! I skylde ham Respekt;
vid, det er en Ære:
Danebrog at bære!

6. O hvor den er blød og rar,
sikken dejlig Hue,
den skal sikre Bedstefa'r
imod Frost og Snue!
Lotte hun kan være stolt,
tænk jer, hun har Garnet holdt;
det kan Hanne ikke,
hun kan bare strikke!

7. Børn! nu er jeg bleven træt,
og I faar ej mere;
Moder er i Køkkenet,
nu skal hun traktere;
derfor faar hun denne Pung,
løft en Gang, hvor den er tung!
Julen varer længe,
koster mange Penge!

Egen Tone (H. S. Paulli).

139. Lille Viggo, vil du ride Ranke?
Sæt dig paa mit Knæ, du søde Dreng!
Barn jeg er med dig i Sjæl og Tanke!
vi vil lege, til du skal i Seng.

2. Her hos dig jeg Barnehimlen finder,
glemmer alt, hvad der gjør Hjærtet Ve;

lad mig kysse dine røde Kinder,
lad mig dog de milde Øjne se!

3. Vis mig saa, hvor stor du er, du søde!
Nej, hvor Haanden dog er buttet, rund!
Smilet sidder i de Kinder røde,
alt for smuk er dog din lille Mund!

4. Hver en Blomst du kysser som en Broder,
taler med den paa din egen Vis;
hele Verden har du i din Moder,
hendes Skjød er dig et Paradis.

5. Ingen ser paa dig méd mørke Blikke,
du er Barn, dig er man ikke vred;
Verdens vilde Strid forstaar du ikke,
Kjærlighed kun kjender Kjærlighed.

6. Jeg en smuk Historie dig lover,
følg nu Moder til din lille Seng!
Synge vil jeg for dig, til du sover,
lille Viggo, Moders bedste Dreng!

7. Du maaske som ældre for mig synger,
naar jeg skal til Ro den sidste Gang;
ja, naar Jorden paa min Kiste tynger,
syng da med den dybe Vuggesang!

8. Tænk paa ham, der trofast mange Gange
gynged dig paa Armen op og ned.
Verden glemmer mig og mine Sange!
Mon du glemme vil min Kjærlighed?

Egen Tone.

140. Den lille Ole med Paraplyen
ham kjender alle Smaafolk i Byen;
hver lille Pige, hver lille Dreng
han gjenner skjælmsk i sin lille Seng.

2. Dog vil han først Paraplyen brede
og Uskylds Hygge om Lejet sprede,
saa vil i Drømme den lille Fyr
fortælle dejlige Æventyr.
3. Han kan fortælle om Stjærner klare,
om Himlens hellige Engleskare
og om den yndige milde Fe,
som alle Børn vil saa gjærne se.
4. Og har om Dagen de artig været
og kjærlig Fader og Moder æret,
da kan saa glade til Sengs de gaa
og drømme sødt om Guds Engle smaa.

Egen Tone (P. Heise, C. Mortensen).

141. Sov mit Barn, sov længe!
jeg rører Vuggens Gænge,
vifter Fluen fra din Kind,
kalder Drømmen til dit Sind;
sov mit Barn, sov længe!
2. Frodig som en Ranke,
du vokser for min Tanke,
vokser fra din Moders Arm
ud i Verdens vilde Larm,
frodig som en Ranke.
3. Glem dog ej din Vugge
og ej din Moders Sukke!
Vokser du fra Barnekaar,
glem dog ej dit Fadervor,
glem dog ej din Vugge
4. Lykkens Roser røde
kun mellem Torne gløde;

Tornen tager jeg for mig,
Rosen gjemmer jeg til dig,
Lykkens Roser røde!
5. Vaagn, med Smil om Munden,
saa fro som Fugl i Lunden!
Reden din er lun og blød:
Moderfavn og Moderskjød;
vaagn med Smil om Munden!

Egen Tone (Lindeman).

142. Moder, jeg er træt, nu vil jeg sove,
lad mig ved dit Hjærte slumre ind!
Græd dog ej, det maa du først mig love;
thi din Taare brænder paa min Kind.
Her er koldt, og ude Stormen truer,
men i Drømme der er alt saa smukt,
og de søde Englebørn jeg skuer,
naar jeg har det trætte Øje lukt.
2. Moder, ser du Englen ved min Side?
hører du den dejlige Musik?
Se, han har to Vinger smukke, hvide,
dem han sikkert af Vorherre fik.
Grønt og gult og rødt for Øjet svæver,
det er Blomster, Engelen udstrør;
faar jeg ogsaa Vinger, mens jeg lever,
eller, Moder, faar jeg, naar jeg dør?
3. Hvorfor trykker saa du mine Hænder?
hvorfor lægger du din Kind til min?
den er vaad, og dog som Ild den brænder.
Moder, jeg vil al Tid være din!
Men saa maa du ikke længer sukke;
græder du, saa græder jeg med dig.

O, jeg er saa træt — maa Øjet lukke —
Moder — se! nu kysser Englen mig.

Egen Tone (Barnekow, N. Loft).

143. Jeg véd en dejlig Have,
hvor Roser staa i Flor;
dem skabte Gud til Gave
for alle Børn paa Jord.
2. Hvert Barn med Tanker fromme,
med øm og kjærlig Sjæl,
faar Lov til der at komme
og plukke Roser selv.
3. Nu lukker jeg mit Øje
og putter ned min Kind;
Gud Fader i det høje,
luk mig i Haven ind!

Egen Tone (K.).

144. Der var en Tid, da jeg var meget lille,
min hele Krop var knap en Alen lang,
sødt, naar jeg denne tænker, Taarer trille,
og derfor tænker jeg den mangen Gang.
2. Jeg spøged i min ømme Moders Arme
og sad til Hest paa bedste Faders Knæ,
og kjendte Mismod, Uro, Grublen, Harme
saa lidt som Penge, Græsk og Galathe.
3. Da syntes mig, vor Jord var meget mindre,
men og tillige meget mindre slem;
da saa jeg Stjærnerne som Prikker tindre
og ønskte Vinger for at fange dem.
4. Da saa' jeg Maanen ned bag Højen glide
og tænkte: gid jeg var paa Højen der,

saa kunde jeg dog rigtig faa at vide,
hvoraf, hvor stor, hvor rund, hvor skjøn den er!

5. Da saa' jeg undrende Guds Sol at dale
mod Vesten ned i Havets gyldne Skjød,
og dog om Morg'nen tidlig atter male
den hele Himmelegn i Østen rød.

6. Og tænkte paa den naadige Gud Fader,
som skabte mig og denne smukke Sol
og alle disse Nattens Perlerader,
som kranse Himmelbuen Pol til Pol.

7. Med barnlig Andagt bad min unge Læbe
den Bøn, min fromme Moder lærte mig:
„O, gode Gud! o, lad mig al Tid stræbe
at blive vis og god og lyde dig!"

8. Saa bad jeg for min Fader og min Moder,
og for min Søster og den hele By,
og for ukjendte Konge og den Stodder,
som gik mig krum og sukkende forbi.

9. De svandt, de svandt, de blide Barndoms Dage,
min Rolighed, min Fryd med dem svandt hen;
jeg kun Erindringen har nu tilbage;
Gud, lad mig aldrig, aldrig tabe den!

V. Blandede Sange.

Som: Det er saa yndigt at følges ad (Weyse).

145. Hvad Solkin er for det sorte Muld,
er sand Oplysning for Muldets Frænde,

langt mere værd end det røde Guld
det er sin Gud og sig selv at kjende;
trods Mørkets Harme
i Straale-Arme
af Lys og Varme
er Lykken klar!

2. Som Solen skinner i Foraarstid,
og som den varmer i Sommerdage,
al sand Oplysning er mild og blid,
saa den vort Hjærte maa vel behage;
trods Mørkets Harme,
i Straalearme
af Lys og Varme
er Hjærtensfryd!

3. Som Urter blomstre og Kornet gror
i varme Dage og lyse Nætter,
saa *Livsoplysning* i høje Nord
vor Ungdom Blomster og Frugt forjætter;
trods Mørkets Harme,
i Straale-Arme
af Lys og Varme
er Frugtbarhed!

4. Som Fuglesangen i grønne Lund,
der liflig klinger i Vaar og Sommer,
vort Modersmaal i vor Ungdoms Mund
skal liflig klinge, naar Lyset kommer:
trods Mørkets Harme,
i Straale-Arme
af Lys og Varme
er Røsten klar!

5. Oprind da herlig til Fugletrøst
Oplysnings-Sol med din Morgenrøde!

Syng, Ungdomsfugl, af dit fulde Bryst!
thi Modersmaalet har Toner søde;
trods Mørkets Harme,
i Straale-Arme
af Lys og Varme
er Dansken sød!

6. Som Dansken sejred en Sommerdag
og jog af Marken de lede Trolde,
nu sejre Lysets den gode Sag,
hvor Løver føres i Hjærteskjolde;
trods Mørkets Harme,
med Straale-Arme
af Lys og Varme
vor Skole staa!

7. Vorherre vidner, at Lys er godt,
som Sandhed elskes, saa Lyset yndes,
og med Vorherre, som ler ad Spot,
skal Værket lykkes, som her begyndes;
i Gyldenkarme
skal Lys og Varme
med Straale-Arme
for Styret staa!

Egen Tone (Barnekow).

146. Der skinner en Sol i Lys og Løn,
hvor Aand har Mund og Mæle,
som Fugle smaa, naar Skov er grøn,
da kvidre Barnesjæle.

2. Vorherre højt i Himlen bor,
og der er godt at være;
paa Englevinger smaa hans Ord
fra Himlen Bud os bære.

3. Og hvor Guds Ord det lukkes ind,
det lejrer sig og sjunger:
Guds Fred! bliv Lys i Sjæl og Sind!
bliv Sang paa Fokletunger!
4. Umælende, som Hest og Hund,
er alle Dyr i Dale;
men Folk gav Verdens Skaber Mund
til med ham selv at tale.
5. Saa luk da op nu Port og Dør
for Herrens Ord i Skare,
saa de, saa tæt som aldrig før,
her ind og ud maa fare!
6. Luk op i en lyksalig Stund
dig for Guds Ord hvert Øre,
og luk dig op, du Folkemund,
med Ord, som du kan føre!
7. Ja, tal nu sandt om smaat og stort
og jævnt om alt det høje!
thi godt er alt, hvad Gud har gjort,
og klart er Barnets Øje.

Som: Lovet være du, Jesu Krist.

147. Syng med os, baade Mark og Skov,
Gud til Ære, til Pris og Lov!
underlig er hans Vej og Færd,
al Tid han er til Hjælp dog nær,
o, Gud ske Lov!
2. Syng med os, baade Land og Hav
Hvad vi savned, det Gud os gav!
Synger med os, I Stjærner smaa,
synger med os, I Bølger blaa:
o, Gud ske Lov!

3. Syng med os, baade Nat og Dag:
Gud forsvare den danske Sag!
Synger med os, I Gubber graa,
synger med os, I Poder smaa:
o, Gud ske Lov!

4. Syng med os, hvem der elsker Fred,
Liv og Lys i al Kjærlighed:
Derfor det danske Blod udrandt,
derfor vi stred og Sejer vandt,
o, Gud ske Lov!

5. Syng med os, baade Blomst og Fugl:
Lykken leger med Danmark Skjul!
blomstre skal Freden her paa ny,
Kjærlighed synge højt i Sky:
o, Gud ske Lov!

6. Syng med os, baade Syd og Nord:
Fred har vi med Guds-Fredens Ord,
vandre det skal fra Favn til Favn,
byde: Guds Fred! i Jesu Navn,
o, Gud ske Lov!

7. Syng med os, hvert et Hjærte godt:
Gud, han ser dog paa Hjærtet blot,
finder han der den gode Grund,
Glæde han saar der allen Stund!
o, Gud ske Lov!

Egen Tone.

148. Sig mig *den gamle Sage*,
den bedste som jeg véd,
om Jesus og hans Ære
og om hans Kjærlighed.
Sig mig den kun saa simpelt

som Barn paa fire Aar,
for jeg er syg og saaret,
og lidt jeg kun formaar.
Sig mig den gamle Sage,
sig mig den gamle Sage:
Budskabet uden Mage
om Jesu Kjærlighed!

2. Sig mig den blot saa sindig,
jeg fatter den saa sen,
den underfulde Frelse,
Guds Raad mod Syndens Mén!
Sig mig den mange Gange,
jeg glemmer den saa let,
ak, Morgenduggen tørres,
naar Solen brænder ret!

3. Sig mig den mild og stille
med Alvors dybe Røst,
husk paa, jeg er den Synder,
som Jesus har forløst!
Sig mig den alle Tider,
hvis du i Sandhed vil,
naar Sorgens Time kommer,
jeg trøstes skal dertil!

4. Sig mig den gamle Sage,
naar Faren synes nær,
at Verdens tomme Ære
skal blive mig for kjær!
Ja, og naar Verdens Ære
bortfalmer for min Sjæl,
o, hvisk det til mig, kjære:
„at Jesus alt gjør vel!“
Sig mig den gamle Sage,

sig mig den gamle Sage:
Budskabet uden Mage
om Jesu Kjærlighed!

Egen Tone.

149. Jeg gik mig i min Urtegaard,
for Tiden den gjordes mig lang,
der fandt jeg paa *fem gode Raad*,
de løste mit Hjærte af Tvang.

2. Det første gode Raad, jeg der fandt,
var *Herrens Lov-Sentens*,
der viste mig mine Synder grant, —
saa gjorde jeg Pønitens.

3. Det andet gode Raad, jeg der fandt,
det var *vor kristelige Tro*, —
den satte jeg til vor Frelsermand,
saa fik mit Hjærte Ro.

4. Det tredje gode Raad, jeg der fik,
var *Herrens hellige Bøn*, —
den brugte jeg saa inderlig,
til Gud han blev min Ven.

5. Det fjerde gode Raad, jeg bekom,
var *Herrens hellige Bad*, —
jeg deri druknede Synderne grum', —
saa blev mit Hjærte glad.

6. Det sidste gode Raad, jeg blev sendt,
var trøsteligt over dem alle,
det var *Vorherres Testament*,
som for vore Synder betalte.

7. Og ud af disse fem gode Raad
fik jeg saa stærk en Kraft:
jeg passer ej om den evige Død,
ej Helvedes ganske Magt.

8. Thi raader jeg alle, store og smaa,
som er af Synden led,
gaa i den samme Urtegaard,
saa finder I Salighed.

Egen Tone (Johanne Fenger).

150. Et jævnt og muntert, virksomt Liv paa Jord
som det, jeg vilde ej med Kongers bytte,
opklaret Gang i ædle Fædres Spor
med lige Værdighed i Borg og Hytte,
med Øjet, som det skabtes, himmelvendt,
lysvaagent for alt skjønt og stort herneden,
men, med de dybe Længsler velbekjendt,
kun fyldestgjort af Glans fra Evigheden.

2. Et saadant Liv jeg ønsked al min Æt
og pønsed paa med Flid at forberede,
og naar min Sjæl blev af sin Grublen træt,
den hviled sig ved „Fadervor“ at bede.
Da følte jeg den Trøst af Sandheds Aand,
at Lykken svæver over Urtegaarden,
naar Støvet lægges i sin Skabers Haand,
og al Ting ventes i Naturens Orden:

3. Kun Spiren frisk og grøn i tidlig Vaar,
og Blomster-Floret i den varme Sommer;
da Modenhed i Møde Planten gaar
og fryder med sin Frugt, naar Høsten kommer!
Om kort, om langt blev Løbebanen spændt,
den er til Folkegavn, den er til Grøde;
som godt begyndt er Dagen godt fuldendt,
og lige liflig er dens Aftenrøde.

Som: Velkommen fra de døde.

151. Den Bonde, som vil lede
sin Avling med Forstand,
vil Jorden vel berede
med Plov og Harvetand;
men Hjærtet og dets Tanker,
skal de da ligge brak?
Det kunde bære Ranker,
men bærer knap en Stak!

2. Nej, ikke tør vi nøjes
med Pogens Pegepind,
men flittig maa der pløjes
og saas i villigt Sind,
og Furen, den maa trækkes
i Sandheds lige Spor,
og Sæden, der skal lægges,
er Kundskabs friske Ord.

3. Ja, Luft fra Sagatide
skal fylde vore Sejl,
mens vi mod Fremtid glide
ad Fortids stille Spejl,
med Folkesangens Kjærne
til sundt og dagligt Brød,
med Julenattens Stjærne
til Lys i Liv og Død.

4. Da skal med Aks og Lilje
alt godt af Hjærtet gro,
en dansk og kraftig Vilje
hos Kjærlighed og Tro!
Og naar det for os alle
er bleven morgenlyst,
skal vaagne Svende falde
til vaagne Brødres Bryst.

Egen Tone (Nutzhorn).

152. Ser til Fuglene i Luften,
hvor de svinge sig med Sang!
Ser til Blomsterne med Duften,
hvor de pryde Eng og Vang!
Ser og lægger det paa Sinde
som et Spejl for Mand og Kvinde!

2. Manden, naar han er i Aande,
er som Fugl i Luften fri,
staas i Velmagt og i Vaande
kraftelig af Aanden bi,
saa paa Aandedrættets Vinger
let i Sky han sig opsvinger.

3. Kvinden med det ømme Hjærte,
dybt bevæget som et Hav,
bundet er i Fryd og Smerte
til det Muld, hun fødtes af,
kysses dog i Tugt og Ære
duftende med alt det kjære.

4. Aanden i sin Kraft og Vælde
lignes ved en Ørn i Sky,
som skal Fjedre aldrig fælde,
er hver Morgen ung paa ny,
thi for Vinger i sin Vaande
han har Ord og han har Aande.

5. Hjærtet i sin Glans og Ynde
lignes ved et Rosenskud,
hvor Smaaknopperne forkynde,
Rosen varer Verden ud,
i dens Barm der al Tid synges:
Rosen ældes og forynges!

6. Aandefuglen bygger Rede
kun i Hjærtets Rosenskud,

Aandesyn og Sang her nede
i den Rede ruges ud,
saa i Duften sammenføje
sig det dybe og det høje.

7. Naar da Mand kun saar og høster
ligner mer ej Fugl i Sky,
og naar Kvinden, Rosens Søster,
ikkun spinde vil og sy,
da er Aand og Hjærte døde,
Himmel-Jorden tom og øde.

8. Men hvor end Højsangen lyder
som et Lærkeslag i Sky,
og hvor Yndighed udgyder
sig som Rosenduft paa ny,
der endnu hos Mand og Kvinde
Aand og Hjærte er at finde.

9. Hil dig da trods Dødens Skygge,
Danemarkens grønne Lund!
mageløs er end din Lykke,
Rosenbed ved Øresund,
hvor, som Aand med sin Veninde,
kjærlig kysses Mand og Kvinde.

Egen Tone.

153. Jeg har baaret Lærkens Vinge,
jeg har sunget højt dens Sang,
jeg har følt, jeg skal mig svinge
ind i Paradis en Gang.

2. Jeg har følt, jeg har kun hjemme
der, hvor Sang og Glæde bor,
Ekko af min Ungdoms Stemme
evig følger mig paa Jord.

3. Lad kun Graad mit Øje blinde,
har min Sjæl sin Vinge blot,
skal jeg atter Vejen finde
til min Ungdoms lyse Slot.
4. Naar jeg frem med hævet Pande
syngende i Mørket gaar,
véd jeg, at i Dødens Lande
springer atter ud min Vaar.

Egen Tone (J. P. E. Hartmann).

154. Der strømmer en Flod mod det evige Hav
med Kraften helt underfuld;
hver Bjærgets Malm i dens Bølgegrav
dens Strøm forvandler til Guld.
2. Den Guldflod strømmer mod Evigheds Hav
fra Livets Paradiskyst;
den bruser med Kraften, Guddommen gav,
dybt gjennem Naturens Bryst.
3. Den strømmer i alle Naturer ind,
hvor Guddomslivet end bor;
den Strøm forvandler i Menneskets Sind
til Himmel den sorte Jord.
4. Den bruser gjennem Digterens Bryst
med Livets evige Klang:
hver Sorg den forvandler til Vemodslyst,
hvert Suk til smeltende Sang.
5. Selv Stenen, der knuged med Bjærgevægt,
opløses til gyldne Gran;
forklaret bortsvømmer Stenenes Slægt
i Livsstrømmens Ocean.
6. Strøm, Guldflod, strøm mod det evige Hav
med Kraften helt underfuld!

hver Livets Malm i din Bølgegrav
omsmelt til det lutrede Guld!

Egen Tone (Berggreen).

155. Jag mins en tid, jag mins det hvar minut,
då lifvets maj på mina kinder glödde,
och i min späda barm en ros slog ut,
hvars fägring inga stormar än förödde.

2. Hur säll jag lefda i min oskuld då,
lik morgonstundens första fläkt i dalen:
min fröjd var ren, som ljuset i det blå,
och lätta såsom daggens perlor qvalen.

3. Då tycktes glädjen bo i hvar gestalt,
och jorden le, liksom af engla buren,
och vindens susning, bäckens sång och allt
var barn som jag, och lekte med naturen.

4. Men snart du flydde, sköna barndomsvår,
att aldrig värma detta hjerta mera;
ack, lundens fägring knoppas år från år,
men lifvets blomma en gång, och ej flera.

5. Mot dig jag blickar, tid, som har förgått,
som seglarn på sin sörjda strand tilbaka;
ach, le och njuta — det var barnets lott,
och ynglingens är: strida och försaka.

6. Dock klagar icke jag; den fröjd, som var,
skall hjertats dufvobud ej återfinna;
blott, ljufva minna af förflutna dar,
blif du min trogna följeslagarinna!

7. Kanske ännu vid vägens slut en vän
för den af bördor tyngde vandrarn ömmar,
kanske att ålderdomen ger igen
min fordna frid och mina barndomsdrömmar.

8. När böjd mod stafven i min matta hand
jag ser det rum, der inga sorger agga,
då skall jag stappla nöjd til grafvens rand
som fordom mången afton till min vagga.

Egen Tone (Gudmand Høyer).

156. Løft dit Hoved, du raske Gut!
om et Haab eller to blev brudt,
blinker et nyt i dit Øje,
straks det faar Glans af det høje!
2. Løft dit Hoved og se dig om,
noget er der, som raaber: kom!
noget med tusende Tunger,
som om Frejdighed sjunger.
3. Løft dit Hoved; thi i dig selv
blaaner ogsaa et udstrakt Hvælv,
hvor der med Harper klinger,
jubler, toner og svinger.
4. Løft dit Hoved og sjung det ud;
aldrig kuer du Vaarens Skud;
hvor der er gjærende Kræfter,
skyder det Aaret efter.
5. Løft dit Hoved og tag din Daab
af det høje, straalende Haab,
som over Verden hvælver
og i hver Livsgnist skjælver.

Som: Aanden opgav Enkesønnen.

157. Ingen har Guldtaarer fældet,
som ej Glimt af Guldet saa',
og Guds-Billedet forældet
maa i Glans dog for os staa,

om hos os det skal fornyes,
thi fornyes kan som flyes
kun, hvad gammelt *end er til.*

2. Er et *evigt Liv* med Glæde
ej vor Længsel og vor Lyst,
kun forgjæves Engle kvæde
derom os til Haab og Trøst;
har ej forud vi som Sjæle
Sans for Liv og Eftermæle,
evigt Liv er os en Løgn.

3. Er os tomme Ord og Lyde
eget *Folk* og *Fædres Land*,
véd vi ej, hvad de betyde
mer end Mængde, Muld og Strand,
Tant er og hvert Ord, vi tale
om Guds Riges Bjærg og Dale,
om Guds Folk og Menighed.

4. Føler ej vi i vort Hjærte,
vi oprandt af Gude-Æt,
ej vi føle kan med Smerte,
at vi arted os kun slet,
kun med Spot det Ord vi møde,
at gjenløse og gjenføde
Gud os vil som sine Børn.

5. Ordets Klang i Folkemunden
om, hvad Verden aldrig saa',
Ordets Klang i Hjærtegrunden,
som kun Hjærterne forstaa,
den med Aandens kjække Buer
og med Hjærtets søde Luer
er Guds-Ordets Efterklang.

6. Sluk ej Gnisten, som end ulmer
under Issen askegraa!
Vrag ej Visen, som end dulmer
Sorg og Pine hos de smaa!
Sælg ej Tungen, som Guds-Aanden
elsker op til efterhaanden
at udøse Hjærtets Dyb!
7. Hold i Hævd, hold højt i Ære
da vort gamle *Modersmaal,*
skabt til alt, hvad vi kan bære,
døbt i Graad ved Balders Baal,
tidlig snublet paa Glatisen,
men oprejst i Kæmpevisen
og gjenfødt i Julesang!

Egen Tone (Glæser).

158. Øjeblikket for hvert et *Barn*
ligner en spraglet Sommerfugl,
solbeskinnet med Sommerlyst,
som ved Sankt Hans Dag, saa ved Jul;
Barnehaanden har al Tid Il,
griber i Graaden efter Smil,
griber vel fejl, saa her, saa hist,
griber dog Øjeblikket vist.
2. Øjeblikket for *Svend og Mø*
er som en Drømme-Rejsefærd,
immer noget er splittergalt,
snart er man fjærn og atter nær;
Spring i Luften man gjør som helst,
hartad forloren, hartad frelst,
griber sædvanlig fejl hver Dag
uden ad Kys og Favnetag.

3. Øjeblikket for *Mand og Viv*
er som den travle Høstens Tid,
Lejligheden maa gribes da,
det man kun har for Slæb og Slid,
Øjeblikket er kostbart nu,
al Ting gaar galt, det er en Gru,
reddes maa lidt, hvor lidt det er,
Børnene skal ha' noget hver.

4. Øjeblikket for *Gamling* hver
er som Goddag kun og Farvel,
velfordrevet i Ro og Mag
yder det én al muligt Held!
Drømmen svinder med Ungdomsaar,
Lejlighed med det stærke Haar,
Livet er kort og Kunsten lang,
alt faar at gaa sin skjæve Gang.

5. Øjeblikket *mod* Evighed
er vel det mindste af alt smaat,
Øjeblikket *for* Evighed
det er dog baade stort og godt;
i det heldigste Øjeblik
Menneskens Kjøn sin Frelser fik,
Øjeblik hvert nu i hans Navn,
viselig brugt, gjør evig Gavn.

Egen Tone, eller som: Paa den Dag, da Kristians Øje.

159. Paa det jævne! paa det jævne
— ikke i det himmelblaa —
der har Livet sat dig Stævne,
der skal du din Prøve staa!
Alt, hvad herligt du kan nævne,
alt, hvad højt din Sjæl kan naa,

skal her nede paa det jævne
fast sin Rod i Livet slaa.

2. Komme ned — se det er Tingen!
dale glad som Fugl fra Sky,
naar med Sang den sænker Vingen,
— ikke falde tung som Bly!
komme ned og slutte Ringen,
være glad i Kvæld og Gry,
elske Verden, hade ingen,
føle sig som født paa ny!

3. I det høje, i det høje!
lyder det dig mere smukt?
funkler sværmerisk dit Øje?
finder Verden stolt din Flugt?
vil du ej dit Hoved bøje
under Livets strænge Tugt?
vil du ikke Marken pløje,
før du høster Markens Frugt?

4. Ak, den Kunst er tung at lære,
dyrkes kun af saare faa,
den uendelige svære,
den: paa Jorden fast at staa,
den: sin Himmel med at bære
overalt i Hjærtets Vraa,
den: sin Skaber glad at ære
i det store, i det smaa.

5. Paa det jævne skal du bygge,
paa det jævne skal du bo!
ej som Krøbling, ej paa Krykke,
ej med Dyrets dorske Ro!
med dit Savn og med din Lykke,
med dit Haab og med din Tro

skal du paa det jævne bygge
op til Stjærnerne en Bro!
6. Paa det jævne! paa det jævne!
al Tid i min Sjæl det klang,
naar med Fantasiens Ævne
kjækt jeg mig fra Jorden svang —
alt det andet vil sig hævne,
er kun Splid og Undergang!
paa det jævne! paa det jævne!
det er Livets Sejerssang!

Egen Tone (A. Winding, Lindeman).

160. Jeg kjører frem gjennem Straalefryd
i Søndags-Stilhed med Klokkelyd.
Alt løfter Solen, fra Myg til Sæden,
som var den selve Alkjærligheden.
Og Folk forbi mig til Kirke kjøre,
snart stiger Salmen for aabne Døre.
— Godt Mod! du hilste paa fler end mig,
skjønt du i Skyndingen saa' det ej.
2. Jeg har det herligste Rejsefølge,
skjønt det sig stundom mon listig dølge;
men naar du saa' mig saa søndagsglad,
var det, fordi at vi flere sad,
og naar du hørte mig dæmpet synge,
de sad i Tonen som i en Gynge.
3. Mig følger én med en Sjæl saa stor,
for mig hun ofrede alt paa Jord;
ja, hun, som lo, naar min Baad blev krænget,
og blev ej bleg under Uvejrs-Hænget,
ja, hun, imellem hvis hvide Arme
jeg kjendte Livets og Troens Varme.

4. Se, deri er jeg af Snegleartén,
at Huset bærer jeg med paa Farten,
og den, som tror, det er tungvindt Bør,
han skulde vide, hvor godt det gjør
at krybe ind under Taget atter,
hvor hun staar lys mellem Barnelatter.

5. Ej maaler Tankens, ej Digtets Søn
saa høj en Hvælving, saa dyb en Brønd
som fra den himmelske Kjærlighed
til der, den spejler i Vuggen ned.
Ej Sjælen lyser, ej Hjærtet dugger,
som naar dit Barn under Bøn du vugger.

6. Hvo ej har Kjærlighed i det smaa,
han kan ej Mængdens, ej Mindets faa;
hvo ej kan bygge sit eget Hus,
hvad stort, han bygger, gaar og i Grus.
Med Sejr fra Moskva til Kartagena
han dør dog ensom paa Sankt Helena.

7. Har først du bygget dig selv et Fæste,
saa tit du frelser endog din næste;
skjønt Børnehænders og Kvindeværk,
det Fæste holder din Sjæl saa stærk,
at den gaar hél gjennem Kamp og Fare
og giver Mod til den største Skare.

8. Et enkelt Hjem bar saa tit et Land,
naar ud det sendte dets Frelsermand,
og mange tusende Hjem det var,
som Landet frelst ifra Slaget bar.
Og det, som bærer det gjennem Freden,
er Hjemmets Pulsslag i Travlheden.

9. Trods alt det fine i fremmed Duft,
helt ren alene er Hjemmets Luft.

Der møder bare det barnesande,
og Synden kysses ifra din Pande;
til Hjemmet hist staar der aabne Døre;
thi derfra kom det, og did — det føre!
10. Godt Mod, du Vandrer paa Kirkevej
du be'r for dine, for mine jeg;
thi Bønnen bærer et Stykke frem
paa Vejen mellem de tvende Hjem.
— I bøjer ind; jeg maa vidre kjøre,
mens Salmen følger fra aabne Døre.
— Godt Mod! du hilste paa fler end mig,
skjønt du i Skyndingen saa' det ej.

Egen Tone (Nordraak' Morten Eskesen).

161. Undrer mig paa, hvad jeg faar at se
over de høje Fjælde?
Øjet møder nok bare Sne;
rundt omkring staar det grønne Træ,
vilde saa gjærne over; —
tro, naar det Rejsen vover?
2. Ørnen løfter med stærke Slag
over de høje Fjælde, —
ror i den unge, kraftfulde Dag,
mætter sit Mod i det vilde Jag,
sænker sig, hvor den lyster,
ser mod de fremmede Kyster!
3. Løvtunge Abild, som intet vil
over de høje Fjælde, —
sprætter, naar Somren stunder til,
venter, til næste Gang den vil,
alle dens Fugle gynger
véd ikke, hvad de synger!

4. Den, som har længtet i tyve Aar
over de høje Fjæide, —
den, som véd, at han ikke naa'r,
kjender sig mindre Aar for Aar, —
hører, hvad Fuglen synger,
som du saa trøstig gynger.

5. Sladrende Fugl, hvad vilde du her
over de høje Fjælde?
Rede vist fandt du bedre der,
videre Syn og højere Træer.
Vilde de bare bringe
Længsel, men ingen Vinge?

6. Skal jeg da aldrig, aldrig naa
over de høje Fjælde?
Skal denne Mur mine Tanker slaa,
saadan med Sne-Is og Rædsel staa,
stængende der til det sidste, —
blive min Dødningekiste?

7. Ud vil jeg! Ud! — Aa, saa langt, langt, langt
over de høje Fjælde;
her er saa knugende, tærende trangt,
og mit Mod er saa ungt og rankt.
Lad det faa Stigningen friste,
— ikke mod Murkanten briste!

8. En Gang, jeg véd, vil det række frem
over de høje Fjælde.
Kanske du alt har din Dør paa Klem? —
Herre, min Gud! godt er dit Hjem.
Lad det dog endnu stænges,
og jeg faa Lov til at længes!

Egen Tone (A. Winding).

162. Blomster i Vaar,
milde Fioler i Grønsværets Skjød,
smilende spaar:
sejre vil Livet, hvor Solen frembrød!
Løfterne mange
lyder i kvidrende Sange.

2. Blomster i Høst,
varmere Farver og rigere Glans,
Øjet til Lyst,
straaler saa kjækt mellem Frugter i Krans,
som om de vidste,
Kraften er størst paa det sidste.

3. Verden med Ret
ser sig i Spejl paa det falmende Løv,
føler saa træt,
Aarenes Tal gjør afmægtig og sløv;
men i Guds Rige
Høst er en Vaar uden Lige!

4. Nyvakte Tro,
glad som et Barn, men for Verden lidt sky,
hilser du jo
Livet, som læsker med Kilderne ny.
O, men tilvisse
større Ting ser du end disse!

5. Fremad, ja frem,
opad, ja op ad Forklarelsens Bjærg,
hjemad, ja hjem
rejser du stærk dig, til Kæmpe fra Dværg,
til du skal smile
tryg ved den evige Hvile!

Egen Tone (C. Mortensen).

163. Flyv ud, mit Korn, i Mulde,
lig lunt i Storm og Kulde
ved Jordens Moderbryst!
I Nætterne de lange
sug Kraft og bliv til mange,
og vaagn ved Lærkesange,
naar atter det er lyst.

2. Og di saa Dybets Kilde,
og drik i Skyens milde
vaarlige Skaal dig mæt!
Nej smukt, mens du er liden,
og gyldnes saa med Tiden,
saa det kan kjendes siden,
du er af Solens Æt.

3. Hist Kirken staar, den hvide,
der faldt i Ungdomstide
en Sæd til Sjælefred.
I Sædekorn fra oven!
skyd gjennem Ukrudsskoven,
lad ham med Hestehoven
ej trampe eder ned!

4. Sug Kraft af Daabens Kilde!
I Angerstaarens milde
strømmende Flod dig to!
Og naar det i mig fryser,
og naar mit Hjærte gyser,
faa Lys fra *ham*, der lyser,
saa det er Sæd til Tro.

5. I Frø, som nys blev jorded',
og I, som kom i Ordet
til Hvile i mit Bryst,

I skal jo begge nære,
I skal jo Brød mig være —
saa vokser til Guds Ære,
til god og gylden Høst!

Egen Tone (Barnekow).

164. Det vi véd, at siden Slangens
Gift paa Jord har plettet Glæden,
maa vi selv, hvor højt vi række,
dele Kaar med Vintersæden;
2. Naa ej her, som Hjærtet kræver,
Livets Fylde, Sommertrøsten,
men maa nøjes med en graalig
stakket Vaar i Efterhøsten;
3. Bære, selv med furet Pande,
ikke moden Sæd til Lade;
hvad hos os som Frugt man priser,
det er kun de grønne Blade.
4. Grønnes — det er, hvad vi kunne,
skyde Løv, til Vintren kommer,
knejse kjækt til Trods for Kulden,
vokse, visse paa vor Sommer.
5. Grønnes kun, se det er Sagen,
leve med og være vaagen,
leve kort Tid eller længe,
blot vi lyser op i Taagen.
6. Og hvad dette Aar saa grønnes,
sikkert modnes vil det næste,
naar vi blot har lært i Livets
rette Grund vor Rod at fæste.
7. Thi saa bær den det, som segner,
gjemmer tro, hvad her maa falme,

indtil Vinterstormens Ligsang
ender i en Paaskesalme.

Egen Tone (Rung, J. P. E. Hartmann).

165. I Sne staar Urt og Busk i Skjul,
der er saa koldt der ude;
dog synger der en lille Fugl
paa Kvist ved frosne Rude.

2. Giv Tid! giv Tid! den nynner glad
og ryster de smaa Vinger;
giv Tid! og hver en Kvist faar Blad;
giv Tid! hver Blomst udspringer.

3. Giv Tid! og Livets Træ bli'r grønt,
maa Frosten det end kue;
giv Tid! og hvad du drømte skjønt,
du skal i Sandhed skue.

4. Giv Tid! og Aandens Vinterblund
skal fly for herlig Sommer!
giv Tid! og bi paa Herrens Stund!
— hans Skjønhedsrige kommer!

Egen Tone (J. P. E. Hartmann).

166. Den kjedsom Vinter gik sin Gang,
den Dag saa kort, den Nat saa lang
forandrer sig
saa lempelig;
den barske Vind, den mørke Sky
maa fly.
Man frygter ej, at Sne og Slud
skal møde den, som vil gaa ud;
thi lad os gaa
at skue paa

hvor smukt Naturen sig betér
og ler.

2. Ak, se, hvor pyntet Solen gaar
med lange Straaler i sit Haar!
den varme Krans
er rette Kans*)
for alle Ting, som nu maa gry
paa ny.
Se Fuglene i Flokketal
i Luftens vide Sommersal;
her flyver én
jo med sin Gren,
en anden sanker Haar og Straa
saa smaa.

3. Ak, se, et meget yndigt Syn
paa Skovens grønne Øjenbryn!
den høje Top
skal klædes op,
og Vaaren pynter Bøgen ud
til Brud.
Hist vogter Hyrden Kvæg og Korn
et Hundebjæl, en Lyd af Horn
er alt hans Spil;
men hør blot til,
hvor smukt den Skov ham svare maa
derpaa.

4. Ak se, hvor spejleklar og glat
den Sø dog er i Lave sat;
det er jo, som
at Solen kom

*) Ganning, Lykke.

kun for at se sit Skilderi
deri.
Nu lirrer Frøen med sin Mund
imod den søvnig Aftenstund.
Jeg tænker paa
mit Hvilestraa
og ender min Spaseregang
i Sang.

5. Saa er da Himmel, Jord og Vand
opmuntret ved min Skabermand;
jeg gik omkring
blandt tusend Ting,
Guds Forsyn spores ved enhver
især.
Han rammer nok den rette Tid,
da Himlen den skal blive blid;
jeg tør maaske
vel faa at se
min Vinter blive til en Vaar
i Aar!

Egen Tone.

167. Velkommen, Lærkelil!
jeg véd ej Strængespil
saa sødt og rent og jublende saa vide
som disse Tonedrag,
de glade Klokkeslag,
der ringer Vaaren ind ved Vintertide.

2. Du sværmer ikke vildt,
du kredser ikke snildt,
vil intet Rov i dine Brødres Vrimmel,
du flagrer ikke om,

men frejdig, frisk og from
du gaar den lige Vej fra Jord til Himmel.
3. Ej svimler du derved,
men daler trøstig ned,
ned til din Græstørv og din lille Mage;
i Højhed som i Fald
du følger tro dit Kald,
og derfor har I vel saa glade Dage.
4. Du Troens rette Fugl,
som bier kun paa Jul,
og kun i Aarets Skumring holder inde,
for saa med Jubelsang,
naar Rug er oven Vang,
at varsle højt om Vaarens lune Vinde.
5. Kom — lær mig Noder til
det Haabets Strængespil,
som tvinger dig før Gry at være vaagen!
Lær mig som du at se
igjennem Mulm og Sne
den Pinseglans, der dølger sig bag Taagen!

Egen Tone (Barnekow).

168. Hvad synger du om
saa højt i det blaa?
Hvem gjælder din Vise?
vil Sneen du prise
og visne Straa?
Har Solen dig kaldet?
den skinner saa kold,
og Skoven er skaldet,
og Marken gold.

2. Jeg stiger saa højt,
jeg skuer saa vidt,
jeg ser, at den kommer,
den liflige Sommer,
med snare Skridt.
Alt hører jeg vaagne
den rislende Bæk,
det døde og dovne
da flyr med Skræk.

3. „Jeg skuer saa langt,
jeg synger saa frit
om Taagen, der lettes,
om Engen der spættes
med rødt og med hvidt,
om Snækken, der danser,
om Sæden, der gror,
om Glæden, der kranser
den danske Jord.“

4. Hvad drømmer du om
saa højt i det blaa?
Mon Glæden den trives,
hvor Ørnene rives
om Fugle smaa?
Kan Marken os trøste
og bugnende Træer,
naar Fjender skal høste
det Guld, de bær?

5. „Jeg stiger saa højt,
jeg skuer saa vidt,
bag Taagen der omme
jeg øjner det komme
med snare Skridt!

Alt hører jeg vaagne,
hvad slumred saa fast;
det døde og dovne
da flyr i Hast.

6. „Jeg stiger saa højt,
jeg skuer med Lyst,
at Fædrenes Minde
sit Tempel kan finde
i Barnets Bryst,
at Sagnet i Hytte
faar Vinger igjen,
saa Drenge, der lytte,
gaar ud som Mænd.

7. „Jeg skuer saa langt,
jeg synger saa fro
om Vælde, der glipper,
om Duen, der slipper
af Ørnens Klo,
om Freden der kommer
med Stordaad og Sang,
om Sol og Skærsommer
i Danevang.“

Som: Nu lakker det ad Tiden smaat.

169. Jeg gik mig hen ad ensom Sti
med Sorgen ved min Side,
da fløj en lille Fugl forbi
og sang med Toner blide:
„Vi, vi, vi, vi er fro,
blandt Blomster vi bo,
og let vi i Luften os sno.“

2. Jeg sagde: „Hør, du Lærke graa,
kan du et Raad mig give,
saa sig mig, hvad jeg gjøre maa
for glad som du at blive.“
„Vi, vi, vi“, sang den smaa,
„med Vingen vi slaa,
og Blomsternes Sprog vi forstaa.

3. Om Morgenen, før Sol staar op,
i Luften vi os gynge,
og over Skov og Bakketop
vor Morgensang vi synge:
Vi, vi, vi, vi er fro,
blandt Blomster vi bo,
og Gud gav os Hvile og Ro.

4. Saa bygge vi af Løv og Mos
en venlig lille Rede,
hvor Stormen ej kan naa til os,
som ingen kan oplede;
vi, vi, vi, vi, vi bo
i Dalen i Ro,
og Ranker om Reden sig sno.

5. Og hver Gang vi til Skoven ty
om Mos og Straa til Reden,
med Sang vi svinge os i Sky
og glemme alt for neden;
vi, vi, vi, vi er fro,
vi haabe og tro
og frygte ej Rovfuglens Klo.

6. Og naar vi i vort lille Hjem
opfostre skal en Klynge
Smaafugle, vil vi lære dem
at flyve og at synge:

Vi, vi, vi, vi er fro,
blandt Blomster vi bo,
og al Tid paa Lykken vi tro.

7. Og vil du være glad og fri,
flyv over Skov og Skygger
med frisk og frejdig Sang som vi,
mens du dig Reden bygger!
Vi, vi, vi, vi er fro,
blandt Blomster vi bo,
og al Tid paa Lykken vi tro.

8. Og hvis du rigtig nyde vil
den fulde Fugleglæde,
da maa de smaa du lære til
at flyve og at kvæde:
Vi, vi, vi, vi er fro,
blandt Blomster vi bo,
og al Tid paa Lykken vi tro."

9. Saa fløj den Lærke højt i Sky.
Mit Øje og mit Hjærte
fløj med, og Sorgen maatte fly,
og Sangen, som jeg lærte:
„Vi, vi, vi, vi er fro,
blandt Blomster vi bo",
jeg nynned, og Hjærtet fik Ro.

10. Nu lever jeg paa samme Vis
som Fuglen i det grønne
og synger til Vorherres Pris
og elsker alt det skjønne.
„Vi, vi, vi", sang den smaa,
„med Vingen vi slaa",
det kan jeg først nu ret forstaa.

Egen Tone (Nicoline Leth, Folketone).

170. Jeg er en simpel Bondemand
og jævn og ligefrem,
dog elsker jeg min ringe Stand,
thi i mit lille Hjem
der vokser Blomster milde
med Farve og med Duft,
min er den klare Kilde,
og min den friske Luft.

2. Jeg fødtes op ved Fuglesang,
af den jeg lærte lidt;
jeg synger, naar jeg føler Trang
at flyve let og frit,
jeg synger bag ved Ploven
og under Leers Klang,
og Bakkerne og Skoven
gi'r Gjenlyd af min Sang.

3. Og naar jeg er af Arbejd træt,
og Dagen er forbi,
min Aand er frisk, mit Sind er let,
og jeg er glad og fri;
og jeg vil ikke bytte
med nogen Mand paa Jord,
og jeg vil ikke flytte
fra denne Plet i Nord.

4. Og hviler jeg en føje Stund
og tager Pen og Bog,
da kæmper jeg paa Aandens Grund
for Fædreland og Sprog;
men gjælder det at stride
for Frihed, Liv og Fred,
jeg lægger alt til Side
og gaar i Kampen med.

Egen Tone (H. Hansen).

171. Fo ajle di smaa Blomster dæ dov æ te i Aar,
o Fovle, de æ ette te o seje,
saa fin o frisk o faver, som Bøjeskovi staar,
dæ te ha je aller før set Leje,
o vor je venjer Øjet hen, je ser saa sære Tenj,
de løvter saa founerli herenje i mit Senj.
Je mærker i Aar,
i Danmark æ de Vaar,
de løvter saa founerli herenje i mit Senj,
Naturen æ fo'aret, ejer je ha voen blenj.

2. Om Moeni da fløjer de Fovle u med Sanj,
som om di fo Nattero vil takke,
o gaar je ne ved Bækki en Avtenstund iganj,
da æ de, som Bøllerne ku snakke;
saa vesker de saa sælsomt i Ellekrattets Løv,
hver lille Blomst hun nikker mildt o sejer te mej: tøv!
Je mærker i Aar,
i Danmark æ de Vaar,
hver lille Blomst hun nikker mildt o sejer te mej: tøv!
Naturen æ fo'aret, ejer je ha voen døv.

3. O Folkets Lyv æ heller knap, som de plejer von,
de skyer Blomst i mannen simpel Hytte,
o vil I bare vejnte ino et lille Koen,
saa blyver Boni Lanjets bedste Støtte;
di gamle Folkeviser, dæ ha lydt ved Kamp o Lej,
de æ som Fovletoner, je ka høre paa mi Vej;
Je mærker i Aar,

i Danmark æ de Vaar,
de æ som Fovletoner, je ka høre paa mi Vej,
de hele æ fo'aret, ejer o at de æ mej.

Egen Tone.

172. God Dag, I lysegrønne Træer!
god Dag, du Himmel blaa!
god Dag, du lette Fuglehær!
god Dag, I Blomster smaa!
O, hvor det dog er dejligt, o hvilket Trylleri,
at vandre mellem Skovens Trær, at være i det fri.

2. Du lille Blomst i Græsset der,
du Stjærne paa min Sti,
o, hils min lille Hjærtenskjær,
naar hun dig gaar forbi!
O, hvor det dog er dejligt, o hvilket Trylleri,
at vandre mellem Blomster smaa, at være i det fri.

3. Du lille Fugl paa Grenen hist
med Stemmens friske Klang,
o, sad jeg hos dig paa din Kvist,
i Kor med dig jeg sang!
O, hvor det dog er dejligt, o hvilket Trylleri,
at høre paa den Fuglesang, at være i det fri.

4. Du lyse, klare Himmel blaa,
du Hav af Ro og Fred,
o, send fra dine Engle smaa
en Hilsen til mig ned!
O, hvor det dog er dejligt, o hvilket Trylleri,
at favnes af Guds Himmel blaa, at være i det fri!

Egen Tone.

173. Det haver saa nyligen regnet,
og de Træer de dryppe endnu,
hvasse Vind, Tjørnen stind har dig saaret,
de har revet din Kaabe itu. —
„Men trods Regn og trods Blæst,
og trods Storm af Nordvest,
stander jeg dig dog alle Tider næst.“

2. Jeg kan se paa de Øjne saa klare,
at du haver fornyligen grædt;
Regn paa Kind, Sorg i Sind, hvasse Tjørne,
i dit Hjærte saa lyst og saa let! —
„Hver min Taare paa Kind,
som hver Fryd i mit Sind,
haver du jo alene udi Vold.“

3. For din Fod ved hvert Fjed vil jeg sprede
hver en Blomst, hvert et duftende Blad;
hver en Fugl fra sit Skjul vil jeg kalde,
de skal kvæde og kvidre dig glad. —
„Lad dem blomstre i Ly,
lad dem svæve ved Sky!
De kan ej faa min Angest til at fly.“

4. Nu i Morgen, naar Solen staar højest,
for din Moder jeg stedes med Bøn,
mæler blidt, spørger frit: kjære Moder,
maa jeg være din trofaste Søn? —
„Se, det lysner i Sky,
hør, det ringer fra By!
Du er min, som for evig jeg er din!“

Egen Tone (Kjerulf, Morten Eskesen).

174. Nu Tak for alt, ifra vi var smaa
og legte sammen i Skog og Lage'.
Jeg tænkte, Legen den skulde gaa
op i de graanende Dage.

2. Jeg tænkte, Legen den skulde gaa
ud fra de løvede, lyse Birke
did frem, hvor Solbakkehuse staa,
og til den rødmalte Kirke.

3. Jeg sad og vented saa mangen Kvæld
og saa did bort under Granehejen;
men skygged gjorde det mørke Fjæld,
og du, du fandt ikke Vejen.

4. Jeg sad og vented og tænkte tit:
Naar Dagen lider, han Vejen vover.
Og Lyset sluktes og brændte lidt,
og Dagen kom og gik over.

5. Det stakkers Øjet er blevet vant,
det kan saa sent med at vende Synet;
det kjender slet ingen anden Kant
og brænder saart under Brynet.

6. De nævner Sted, hvor jeg Trøst kan faa,
det er i Kirken bag Fagerliden;
men bed mig ikke om did at gaa! —
han sidder lige ved Siden.

7. — Men godt saa véd jeg dog, hvem det var,
som lagde Gaardene mod hverandre
og Vej for Synet i Skogen skar
og gav det Lov til at vandre.

8. Men godt saa véd jeg dog, hvem det var,
som satte Stole til Kirkebor'et

og gjorde, at de gaa Par om Par
fremover lige mod Koret.

Egen Tone (Hillebrandt).

175. Paa Vossevangen, der vil jeg bo,
der vokser Kløver over Høje,
der gaar hver Ungkarl med blanke Sko
og med en sølvknappet Trøje.
Der danser Piger med Baand i Haar,
de lange Flætninger til Jorden naar.
Ja, tro du mig, jeg siger dig,
der er det fagert at leve!

2. Og der staar Hassel og Birk og El,
og der staar Blaabær paa Lien,
og der staar Geden saa højt paa Fjæld
og Elven løber forbi'en.
Paa Marken vokser den grønne Løg,
i Skoven flyver den vilde Gjøg.
Ja, tro du mig, jeg siger dig,
der er det fagert at leve!

3. Der staar en Siljepil i Dalen trang,
der bor en Huldre bag Stene,
der falder Tiden mig aldrig lang,
selv naar jeg sidder alene;
thi Engen dufter og Droslen slaar,
og Huldren synger, mens Elven gaar.
Ja, tro du mig, jeg siger dig,
der er det fagert at leve!

Egen Tone (Folketone).

176. Udi de dybe Dale for Norden under Ø
der vippede to Duer alt udi Jordefrø,

den ene var fiolenblaa, den anden hvid som Sne,
:,: det var de allerdejligste, som nogen monne se. :‘:

2. De tvende bygged sammen alt i den Bøgelund,
og deres Unger fjedres ved Bælte og ved Sund,
der bygged de fra Hedenold, og endnu bygge de,
:,: det er de allerdejligste, som nogen monne se :‘:

3. Den hvide hedder Ordet, og Sangens Magt den blaa,
naar ud de flyve sammen, de Hjærterne kan naa,
saa svinger som et Duepar sig „Kæmpevisen“ gild,
:,: det er de allerdejligste, som nogen høre vil! :‘:

Egen Tone (J. Malling).

177. :,: Ved Solbjærgs Lag, :‘:
naar Vinden aander de køle Drag,
naar Solen glinser i Fyrstedragt,
naar Himlen straaler i gylden Pragt,
naar Sol tilvinker al Verden brat
et mildt „god Nat!“

2. :,: Ved Solbjærgs Lag, :‘:
da toner Lunden af Fugleslag.
Og det er Solens det varme Bryst,
der synger Afsked med Fuglerøst;
dens Vemod tolker i Aftensval'
en Nattergal.

3. :,: I Morgengry, :‘:
da stiger Solen igjen bag Sky;
da hilser Livet paa ny sin Ven,
hans Smil nu lyser til Daad igjen,
og paa sin Ligvogn da ruller bort
den Nat saa sort.

4. :,: I Morgengry :‘:
de Smaabørn vaagne, som født paa ny;
i stakket Skjorte, paa bare Ben,
de spille om paa den kolde Sten;
de hilse Spurven med Smil igjen:
„god Morgen, Ven!“
5. I Morgengry,
ved Aftensky,
Gud Faders Naade er al Tid ny;
han giver Kræfter den lange Dag
til Kæmpedaad og til Fugleslag,
sidst ved hans Hjærte vi slumre ind
til Dagens Skin.

Egen Tone (Nutzhorn, Malling).

178. Lær mig, Nattens Stjærne,
at lyde fast og gjærne,
ej at vige fra den Vej,
Himlens Gud tilmaalte mig!
Lær mig, Nattens Stjærne!
2. Lær mig, Markens Blommer,
at bie paa min Sommer,
midt i Verdens dybe Ve
at spire under Vintersne!
3. Lær mig, golde Hede,
du brune Lærkerede,
nøjet med en fattig Høst
at huse Sangen ved mit Bryst!
4. Havets Bølge-Hære,
lær mig mit Aag at bære
og som I, naar Sol gaar ned,
at spejle lidt af Himlens Fred!

5. Lær mig, grønne Lunde,
at skygge, om jeg kunde,
hver, som kommer mig forbi,
Ven og Fjende paa min Sti!
6. Sol i Aftensvale,
lær mig den Kunst at dale!
kun mod Nattens Dyb at gaa
for nyfødt atter at opstaa!
Lær mig, Sol, at dale!

Som: Sov mit Barn, sov længe! eller
som: Lær mig, Nattens Stjærne.

149. Lær mig, Morgenrøde
med Lærketoner søde,
Herrens Pris med Lovsangsrøst
ret af fulde, glade Bryst!
Lær mig, Morgenrøde!
2. Lær mig, Sol, at stige
mod Herlighedens Rige;
Jesus, du min Sol, min Skat
i den dybe Verdens Nat!
3. Lær mig, Dagens Møje,
mit Hoved dybt at bøje,
føle, jeg er af de smaa,
maatte uden *ham* forgaa!
4. Lær mig, Sol, at dale,
som hist den lille Svale,
synke i Gud Faders Favn
med det søde Jesu-Navn!
5. Lær mig, Aften stille
med Klokketoner milde:

sødt som Fugl at slumre ind
med Guds Fred i Sjæl og Sind!
6. Lær mig, Stjærnevrimmel,
at stunde mod Guds Himmel;
Jakobs Stjærne, Herre god,
vær en Lygte for min Fod!
7. Lær mig, blege Maane,
mit Kjød skal dø og daane!
ja, som du, det tager af,
til jeg lægges i min Grav!
8. Lær mig, Nattehvile,
jeg kan i Døden smile,
vandre trygt og uden Gru,
thi min Kjæp er, Jesus, du!
9. Himlens Morgenrøde
opvækker Støv af døde,
op jeg staar, som Sol af Hav,
af den mørke, kolde Grav!
10. Guld i Morgenstunden,
Guds Ord i Barnemunden,
Sjælesol fra høje Slot,
du har gjort det evigt godt!
Guld i Morgenstunden!

Egen Tone (Sofie Dedekan).

180. Naar Solen ganger til Hvile
og Dagens Syssel er endt,
naar Himmelens Stjærner smile
og Nattens Maane er tændt,
naar Stilhed breder sig over
den larmfuld forvirrede Jord,

naar hele Naturen sover
indhyllet i Nattens Flor, —
2. Da bliver ogsaa mit Indre
forunderlig fredelig gjort,
da synes Sorgerne mindre,
skjønt Savnet er lige stort;
og Tanke til Tanke kjædes,
jeg lukker mit Øjenpar,
forglemmende hvor jeg stedes,
erindrer jeg kun, hvor jeg var.
3. Jeg drømmer mig da tilbage
til Fortidens gyldne Land
og lader min Tanke drage
saa vidt over Fjæld, over Strand.
Jeg her til Hjemmet er bundet,
men Tanken flyver saa let;
den standser, thi den har fundet
sin kjære, elskede Plet.
4. Den Plet er ikke her neden,
her bruser saa stormfuldt et Hav,
her stjæler Synden mig Freden,
i Kamp jeg gaar til min Grav.
Hos dig, min Jesus kjære,
mig vinker saa sikker en Havn;
o, maatte min Længsel bære
mig hen i din Kjærligheds Favn!
5. Men Længslen har ingen Vinge,
ej Kræfter til Himmelflugt;
og dog skal Støv sig opsvinge
og smage Guds Haves Frugt.
Den Sag er Verden en Gaade,
men Hjærtet en Skat saa stor,

og Vingen af idel Naade
os skjænkes i Troens Ord.

Egen Tone (Heise), eller
som: Dagen gaar med raske Fjed.

181. Al Tid frejdig, naar du gaar
Veje, Gud tør kjende,
selv om du til Maalet naa'r
først ved Verdens Ende!
2. Aldrig ræd for Mørkets Magt!
Stjærnerne vil lyse!
Med et Fadervor i Pagt
skal du aldrig gyse.
3. Kæmp for alt, hvad du har kjært
dø, om saa det gjælder!
Da er Livet ej saa svært,
Døden ikke heller.

Som: Hil dem, som kæmped (Weyse).

182. Jord, i hvis Favn der hades og der myrdes
Slægt efter Slægt,
blodige Jord med al din Syndebyrdes
voksende Vægt!
hvor kan saa let din Himmelvej du følge
rundt om den Sol, der skuer dine Saar,
og saa lysgrønt bølge
Vaar efter Vaar.
2. Jo; thi den samme, som har bundet Jorden
Lovenes Baand,
som gav sit Folk i Ørkenfjældets Torden
Loven i Haand —

han la'r sin Sol hver fattigt Straa forgylde,
han er den Gud, som hører Støvets Bøn,
som i Tidens Fylde
gav os sin Søn.

3. Derfor om al vor Lykke skulde falme,
brat staa for Fald,
al Tid fra Jord en evig Takkesalme
løfte sig skal;
derfor, hvor vældig Mørkets Aander virke,
aldrig vor Bøn skal synke til et Suk,
aldrig Herrens Kirke
rokkes et Fnug.

4. Lær os da, Jord, paa Aandens Ørnevinge,
trofast som du,
os om vort høje Himmellys at svinge
trøstig i Hu,
hente fra ham alt Lys, som vi begjære,
hente fra ham Livsvarmen i vort Bryst,
grønnes Gud til Ære,
gyldnes til Høst.

Egen Tone (H. Kjerulf, Rung).

183. Herre, tag i din stærke Haand
Barnet, som leger ved Stranden.
Send du din værdige Helligaand,
at det kan lege selvanden.
Vandet er dybt og Bunden glat,
Herre, faar han først i Armen fat,
drukner det ikke, men lever,
til du det naaderig hæver.

2. Moderen sidder i tunge Savn,
véd ikke, hvor det farer,

ganger for Døren, raaber dets Navn,
hører slet ikke det svarer.
Tænker som saa, hvor end det er,
han og du er det al Tid nær:
Jesus, dets lille Broder,
følger det hjem til Moder.

Egen Tone (C. J. Hansen, L. Nielsen).

184. To Engle smaa
os følge, hvor vi gaa,
usynligt de paa vore Skuldre hvile.
Ved højre Kind
den ene titter ind
i Sjæl og og Øje, naar vi kjærligt smile.
2. Hver ærlig Id
han skriver op med Flid;
hver Tanke, from og god, han tro bevarer.
Hvert Palmeblad
han straks forsegler glad,
hver Midnat han til Himlen med det farer.
3. Med strænge Flid
paa hver uærlig Id
og paa hver ufrom Tanke ser den anden.
Ved venstre Kind
han ser i Øjet ind
og læser Brødens dunkle Skrift paa Panden.
4. Hvad ondt han saa',
han straks opskrive maa;
dog tøver han en Stund med Seglets Gjemme.
Raab til din Gud,
og Englen sletter ud,
hvad angerfuldt du bad din Gud forglemme,

5. Men vender du
før Midnat ej din Hu,
og Angerstaaren ej dit Øje væder —
dit Syndebrev
forsegler han, der skrev —
men — Englen paa din højre Skulder græder.

Norsk Folketone.

185. Jeg saa' ham som Barn med det solrige Øje
i Regnbuens Glans paa de hjemlige Høje,
han kyssed min Kind, og vi leged med Stjærne,
mens Korset stod skjult mellem Løv i det fjærne.

2. Jeg saa' ham som Yngling i Livskraftens Morgen,
da Aanden fløj højt imod Herligheds-Borgen;
han vinked min Sjæl, og jeg glemte det lave,
hans Ild kasted Glans paa Forkrænkelsens Grave.

3. Jeg saa' ham som Mand i den modnede Sommer,
da Synderen skjalv for den hellige Dommer,
da Hjærtet slog tungt, og min Isse var sænket,
men Dødstanken strængt havde Livsmodet lænket.

4. Først da fik jeg kjende hans salige Naade,
først da løstes Korsets, Forargelsens Gaade,
først da lærte Hjærtet at favne den Byrde,
som han har mig rakt, den forbarmende Hyrde.

5. Først da har jeg sagt ham, hvad før jeg ej vidste,
at han er den første og bliver den sidste,

først da har jeg sagt ham, at ham vil jeg følge
i Liv og paa Dødens den rullende Bølge.

6. Først da har jeg sagt, at til ham vil jeg ile,
som grædende Barn ved hans Bryst søge Hvile;
hos ham vil jeg mig og min Usselhed skjule,
kun da fries jeg ud af Fortabelsens Hule.

7. Og en Gang jeg ser ham, naar Lyset nedbrænder,
da strækker jeg mod ham de segnende Hænder;
naar Hjærtet staar stille og Øjet vil briste,
da hilser jeg ham med et Smil, med det sidste.

Som: Den nærmer sig, den Time forudsat.

186. Jeg fandt en Trøst, da Byrden tungest laa,
mit vaade Blik et dejligt Billed saa' —
jeg spurgte: „Gud! hvi bøjer Korset ned?"
et Svar han gav, som skjænked Hjærtet Fred,

2. — „Dit Kors? det er et Favntag jo saa ømt.
et Favntag, som al Verden ej har drømt;
det varsler om, du hviler i min Favn,
det vidner om, du vandt et Barnenavn."

3. Et „Favntag"? Ja, nu skuer jeg det grant:
et Favntag Barnet hos sin Fader fandt;
naar han den spæde trykker til sin Barm,
da er der Tilflugt i den stærke Arm.

4. Da kan det ske, den stærke Kjærlighed
omfavner mere fast, end selv den véd,
og Barnet ømmer sig og græder smaat,
skjønt Kjærligheden mente det saa godt.

5. Ja, jeg er svag — derfor jeg fældte Graad,
da Korset saared med sin skarpe Braad;
mit Kjød gjør ondt, men Aanden takker til,
at du, min Fader! saa mig favne vil.

6. Saa vil jeg rolig ligge ved dit Bryst,
og lulle Hjærtet ind med denne Trøst:
du elsker mig, derfor du favner fast;
det er min Trøst, om end min Hiærte brast.

7. Dog beder jeg, min Sjæl er syg og mat:
Ræk Livets Roser mig i Smertens Nat;
skal Korsets Favntag end mig bøje ned,
lad mig dog smage: det er Kjærlighed!

Egen Tone (J. Malling).

187. Fortæl mig igjen det gamle Ord
om Jesus Krist,
der som Barnlille kom her til Jord
og frelser hver Sjæl, som ærligt tror,
til Himlen hist.

2. Det gamle Ord har en yndig Klang
fra Barndomstid
og fra den livsalige Julesang;
det trøster saa mildt i Nød og Trang,
i Tvivl og Strid.

3. O, var vi kun Børn i Sjæl og Sind,
trods voksne Aar,
og ret vilde lukke Barn Jesus ind,
da randt ej Graaden saa hed paa Kind
for bange Kaar.

4. Men Jesus lille, hvor er det svært
at tro paa dig!
Vi mener os kloge og mener det sært,

endog vort Hjærte dit Ord har kjært
saa inderlig.

5. Og derfor har vi saa megen Ve
af al vor Kløgt,
som aldrig vil tro, men al Tid se
og gjøre Længslen til Spot og Spe,
som du har søgt.

6. O Jesus lille! find dig et Hjem
her i mit Bryst!
tænd Stjærnen over dit Betlehem,
at som en Hyrde jeg finder frem
ved Engles Røst!

7. Og bryd den daarlige Visdoms Magt,
og gjør den stum
for Barnetroen, i Stalden lagt,
hvor dine Engle slaar Kreds og Vagt
om Krybbens Rum!

8. Saa skal mig fryde det Trøstens Ord
om Jesus Krist,
der som Barnlille kom her til Jord
og frelser hver bange Sjæl, som tror,
til Himlen vist!

Egen Tone.

188. Har vi toppet, maa vi dale,
det er Loven under Sol;
hører det, I høje Sale,
hører det hver Kongestol!
Som for Haanden
saa i Aanden
op og ned er Verdens Løb.

2. Naar med Herren Glans og Ære

du af Gud paa Bjærget faar,
sig kun: Her er godt at være!
Du dog ej dig selv forstaar,
om tillige
du vil sige:
Det er bedst vi blive her.

3. Ned ad Bakke, let at komme,
om end tungt at tænke paa,
maa vi, før vort Løb er omme,
før vort rette Maal vi naa,
skjønt til visse
over Isse,
over Bjærg og Sky det staar.

4. Lejret mellem Fjendehære,
angest i Getsemane,
sig kun: Her er slemt at være,
hvor kun Mørket er at se!
Da du nemmer
og istemmer:
Det er bedst vi gaar herfra!

5. Med det Ord gik Frelsermanden
gjennem Dødens Skyggedal,
klippefast paa Afgrundsranden,
længselsfuld til Himlens Sal,
det Højsæde
at beklæde,
som urokkelig bestaar.

6. Har med ham din Sjæl sig bøjet,
skjult sig selv med Flid i Muld,
da du vorder ret ophøjet,
kronet med det ægte Guld,
Engle kvæde:

Her er Glæde,
Ven, med Herren, gak herind!
7. Evig sand er Herrens Tale
som i Himmel saa paa Jord:
størst er de, som dybest dale
i hans Navn og paa hans Ord;
i hans Rige
de skal stige
til hans Højheds fulde Maal!
8. Gavmild er du, Jesus! Herre!
med dit Liv og med din Aand;
til det bedre fra det værre
led os med din højre Haand,
saa det gode,
som vi tro'de,
majestætisk vi opnaa!
9. Aften først, derefter Morgen,
saa den gamle Regning lød,
evig Fryd kun efter Sorgen,
evigt Liv kun efter Død,
vi maa krybe,
før vi flyve,
ned og op gaar Jesu Spor!

Som: Som Hønen klukker mindelig (Winding).

189. Han, som har hjulpet hidindtil,
han hjælper nok herefter,
han al Tid kun det bedste vil,
og han har Almagts-Kræfter,
og han saa grundig al Ting véd,
at selv til Bunds i Kjærlighed
ser klart hans Forsyns-Øje.

2. Den øde Ørk, det vilde Hav,
den haarde Vinterkulde,
den dybe Sorg, den mørke Grav,
de kjære under Mulde,
for alt hos Gud er gode Raad,
til Frydesang han vender Graad,
saa let som Vind og Vove.

3. Thi naar vor Sjæl er i Guds Haand,
Guds Ord i Mund og Hjærte,
da brister for os alle Baand,
som pine kan og smerte,
da aabner sig, som aldrig før,
Guds-Rigets Port, Guds-Husets Dør
og Livets Kilder alle.

4. Om end vort Støv er lige tungt,
saa faar vor Sjæl dog Vinger,
saa den med Ordet evig ungt
sig let til Himlen svinger
og ser saa fra det høje ned
med Smil paa Verdens Usselhed,
med Trøst paa Jordens Møje.

5. Vi føler, at hvordan det gaar,
hvad Verden gjør og lader,
saa gav os Gud dog Børnekaar,
saa er dog Gud vor Fader,
saa er vor Død dog kun et Blund,
og Støvet om en liden Stund
faar ogsaa Ørnevinger.

6. Min Sjæl, hvi bruser du da saa
og krymper dig i Støvet
og gruer for de Skyer graa,
for Vindens Pust i Løvet?

du véd jo dog, trods Vind og Sky,
du skue skal de Himle ny,
som Gud gjør evig klare!
7. Og du, mit Støv, hvi sukker du
som under Fjælde knuset?
du hører jo, der skaffes nu
dig Plads i Faderhuset;
din Frelser vidner, ej et Haar
forkomme skal i Ormegaard
og fattes i Guds Rige!

Egen Tone (Barnekow).

190. *Hvad* er din Byrde,
og *hvad* er dit Aag?
Sjælenes Hyrde
paa Kjærligheds Sprog:
Aaget: Guds Kjærligheds Tro,
den giver Sjælene Ro;
Byrden er Tvangen,
Hjærtet er Fangen;
liflig Guds Kjærligheds Finger
Hjærterne fanger og tvinger.
2. Sjælenes Hyrde
paa Kjærligheds Sprog!
hvor er din Byrde,
og *hvor* er dit Aag?
Aaget med Fred og med Haab,
det er din Pagt ved vor Daab;
Byrden er Ordet
til os ved Bordet,
det er Fuldkommenheds-Baandet,
som du dit Liv har indaandet.

3. Jesus, vor Hyrde
paa Kjærligheds Sprog!
let er din Byrde,
og mildt er dit Aag.
Nu, da igjen med din Mund
du af din Kjærligheds Grund
Synden afløser,
Naaden udøser,
skjænker ved Badet og Bordet
Aanden og Livet i *Ordet!*

Som: Kommer, Sjæle dyrekjøbte (J. P. E. Hartmann).

191. Du, som Vejen er og Livet,
dig vi har vort Haandslag givet,
dig det er, paa hvem vi tror!
Mellem alle Verdens Røster,
din er ene den, som trøster —
led os i dit Hyrdespor!

2. Hjælp os paa de trange Stier,
støt os paa de bratte Lier,
sval os under Dagens Brand!
Vogt os paa de glatte Stene,
trøst os, skal vi vandre ene,
du, som al Tid vil og kan!

3. Giv, at dig vi følge efter,
nær de smaa, de svage Kræfter,
bøj vor Vilje, smelt vor Trods!
Lad dit Navn i Hjærtet brændes,
saa ved dig vi her maa kjendes,
at du hist maa kjende os!

Egen Tone (Lindeman, M. Eskesen).

192. „Fremad!“ er Verdens vilde Røst,
med Damp og med Vind til Vinge.
„Hjemad!“ er Hjærtets milde Trøst,
den hvisker saa varmt her inde.

2. „Fremad til Ære!“ er Verdens Raab,
mens Bølgen mod Stavnen bruser.
Hjemme at være er Hjærtets Haab,
som Sjælen igjennem suser.

3. Hjemme at være paa kjendte Strand,
hvor Savnet til Dels kan stilles;
hjemme at være i Livets Land,
hvor aldrig mere vi skilles;

4. Hjemme at være, hvor Sol og Sky
gaar ned bag de vante Tinder —
hjemme at være i Himmelby,
hvor Solen evindelig skinner.

5. Derfor skal Savnets tunge Tid,
som friste vi maa herneden,
smelte som Sne for Solen blid
ved Haabet om Gjensynsglæden.

6. Derfor kun fremad i Jesu Navn,
saa gaar det og hjemad tillige,
da er hver Glæde og hvert et Savn
et Trin paa vor Himmelstige.

Egen Tone (Barnekow).

193. Guds Fred er mer end Englevagt,
den regner aldrig Fjendens Magt,
er lige dyb og lige blid
ved højlys Dag og Midnatstid.

2. Det er den Fred med Liv og Aand,
som Hjærtet finder i Guds Haand,
saa føler det end Dødens Pil,
det værger sig kun med et Smil.
3. Det er den Fred, vor Frelsermand
med Angest-Sved fik bragt i Stand,
og, da han op til Himmels fór,
sig efterlod i Fredens Ord.
4. Det Fredens Ord ved Daabens Bad
den bange Sjæl gjør barneglad;
det Fredens Ord hver Herrens Dag
gjør rolig midt i Vaabenbrag.
5. Du véd det godt, Guds Menighed!
det ene tjener til din Fred,
at i dit Hjærte og din Mund
er Troens Ord i allen Stund.
6. Thi da Guds Søn med Freden kom,
det var kun Tro, han spurgte om,
for den og ej for Verden al
Guds Naade og Guds Fred er fal.
7. „Guds Fred“ er overalt paa Jord
Vorherres Svar paa Troens Ord,
saa har vi Tro, da skal med Fred
vi indgaa til Guds Salighed!

Egen Tone (J. P. E. Hartmann).

194. Nu skal det aabenbares,
at gammel Kjærlighed
hver en Skærsild klares
og er for Rust i Fred;
for levende og døde

kan Daners Hjærter bløde,
men isne kan de ej.

2. End lever Kjærligheden,
som aldrig skal forgaa,
men klare sig herneden
til Livet at forstaa,
til klart ham at begribe,
der evig er i Live,
som Kjærligheden selv.

3. Saa er da ikke brustet
„Fuldkommenhedens Baand“,
vor Kjæde er ej rustet,
den bryder ingen Haand;
men af hvert Led udspringer
en Blomst med Fugle-Vinger
til Gyldenaarets Krans.

4. Ja, Kjæden af Kjærminder
man sagtens prise tør:
jo stærkere den binder,
des friere den gjør,
jo længer den mon vare,
des mindre staar den Fare,
des gyldnere den bli'er.

5. Man længe nok maa sige,
at Kjærlighed er blind,
det bli'er dog Lysets Rige,
hvor ret den strømmer ind,
og han har aldrig levet,
som klog paa det er blevet,
han først ej havde kjær.

6. Fra Arilds Tid herinde
vi elsked „Liv og Fred“,

og hos vor Dannekvinde
vi elske Kjærlighed,
saa er den Livets Gaade,
den sikkert bedst vil raade
fuldvoksne Dannemænd.

Egen Tone (W. E. L. Pio).

195. Paa denne Verdens Grænsemur
Lønporten til en ny Natur
paa skjulte Søjler hænger.
Hvert Øjeblik, som Pulsen slaar,
en Sjæl igjennem Porten gaar,
og ingen ser den længer.

2. Hvert Fodtrin gaar mod Muren frem,
og al Tid Porten staar paa Klem,
dens Hængsler al Tid knirke.
Gravmørke strømmer fra den ud;
dog gjennem Mørket sender Gud
en Straale fra sin Kirke.

3. Den Straale kun til Øjet naar,
hvor Sjæle-Børneskaren staar,
som Juleaften hjemme,
og stirrer trøst paa lukte Dør,
der, hvad de aldrig skued' før,
til herligst Stund skal gjemme.

4. Gik Fader alt ad Døren ind,
gik Moder ind med Slør om Kind,
gik Søster selv og Broder —
forsvandt de alle uden Lyd,
de smaa dog véd, der bliver Fryd
hos Fader og hos Moder.

5. Og aabnes Døren helt til sidst
saa véd de, Jesusbarnet vist
har bragt dem Julegave —
saa se de — hvad de tro'de før —
vidunderlig bag aabne Dør
staar Juletræets Have.

Som: Saa vidt som Solens Straaler stige.

196. Udrundne er de gamle Dage,
som Floder i det store Hav,
og hvor sig hviler nu den svage,
der fandt den stærke og sin Grav,
men lovet være Himlens Gud;
de ædles Æt dør aldrig ud!

2. Mens Graven kastes, Vuggen gynger,
og Liv udsletter Dødens Spor,
saa immer sig igjen forynger
hver ædel Slægt i Syd og Nord,
og Mindet, som Guds Miskundhed,
forplanter sig i tusend Led!

3. Saa lad derpaa os Syn da fæste,
hvad ædle kalde Livets Lyst!
ja, lad os kæmpe med de bedste,
og vove kjækt mod Død en Dyst!
at byde den og Graven Trods
kan med Guds Hjælp og lykkes os.

Som: Uforsagt, vær paa Vagt.

197. Klokken slaar, Tiden gaar,
Troen paa Ordet sin Prøve staar;
er det faldet i Hjærtemuld,

overstaar det vel Vinterkuld,
bærer sin Evighedsfrugt.

2. Klokken slaar, Tiden gaar,
Haabet Guds Børn dog fejl ej slaar;
det har Vinger af Engleart,
flyver til Himmels med Bønnens Fart,
kommer tilbage med Svar!

3. Klokken slaar, Tiden gaar,
Kjærligheden ej tæller Aar;
den kan gjøre det gamle ungt
gjøre let det, der synes saa tungt,
Vand den omskaber til Vin!

4. Klokken slaar, Tiden gaar,
ene Guds Naade urokket staar,
den os fører saa tryggelig frem,
bygger os hisset og her et Hjem,
fyldt med den sejrrige Fred.

5. Klokken slaar, Tiden gaar,
her har den bygget i tusend Aar,
Hjærter husvalet i Daners Vang,
kimet til Kirke og løftet med Sang
Fanen om Korsets Træ.

6. Klokken slaar, Tiden gaar,
aldrig udrinder Evigheds Aar,
aldrig afblomstrer Guds Paradis,
aldrig forstummer hans Naades Pris!
Amen! Halleluja! Tak!

Som: Fremad er Verdens vilde Røst.

198. Mødes og skilles er Verdens Gang
her under de skiftende Tider,

mødes og følges er Hjærtets Trang,
indtil det mod Maalet lider.

2. Om end vi mødtes saa tit helt fro
med Venner fra Vester og Øster,
sjælden vi fandt dog en Ven saa tro,
vi fulgtes trods alle Røster.

3. Hjærtet begjærer dog slig en Ven,
og kan ikke nøjes med mindre,
en, der i Kjærlighed gav sig hen
og ej vil vor Livsvækst hindre.

4. Mødtes med Vennen vi da saa godt,
at Hjærterne smeltede sammen,
driver end Verden dermed Spot,
vi følges i Alvor og Gammen!

Egen Tone (Thora Borch)

199. Naar en Gang i fjærne Tider
med vemodig Lyst
Aandens Blik tilbage glider
mod vor Ungdoms Kyst,
da vil Mindet om hvert Møde
med en Ungdomsven
smile som en Morgenrøde
over Livet hen.

2. Mildt, som Aftenklokken ringer
i den tavse Kvæld,
Gjenlyd gjennem Sjælen klinger
selv i hvert Farvel.
Mødets Fryd som Savnets Smerte
smelter stille hen
i det Haab i kristnes Hjærte:
snart vi ses igjen.

3. Ja, det lyder lydt herinde
med en liflig Klang:
„Kristi Venner ingen Sinde
ses sidste Gang.“
I den store Morgenrøde
samles Ven med Ven,
i det store Vennemøde
skal vi ses igjen.

Egen Tone (Winding).

200. Nødig sige vi: „Farvel!“
men: „Velkommen!“ — o, hvor gjærne!
— Har vi rigtig kjær en Sjæl,
er den nær dog i det fjærne.
2. Mødes Blik med Blik ej mer,
er de kjære Smil bortfløjne,
Blik og Smil, som ingen ser,
mødes dog med Sjæleøjne.
3. Morgensol! gjenlys i Kvæld!
Ungdom! lev i Alderdommen!
Aanden i hvert skjønt „Farvel!“
gjemmer dog et skjønt „Velkommen!“

Indhold:

Nr.
56 Aanden lignes allerbedst. Gr.
16 Abraham sad i Mamre Lund. Gr.
126 Agnete hun stander paa Højelands Bro. Folkevise.
181 Al Tid frejdig, naar du gaar. Chr. Richardt.
70 Alt rejser Vintren sit hvide Telt. H. C. Andersen.

35 Betania, du lille By. J. L.
10 Bliv hos os, naar Dagen hælder. Ing.
162 Blomster i Vaar. C. J. Brandt.
34 Blomst kan visne, før Sol nedgaar. Gr.
110 Brat af Slaget rammet. Fr. Paludan-Müller.

89 Da du, hvem vi tro'de slev og svag. C. Hostrup.
116 Dagen med sit lyse Øje. Gr.
57 Danmark, dejligst Vang og Vænge. L. Koch, ved Gr.
67 Danmarks Guld og grønne Skove. Gr.
71 De Bølger komme med Brask og med Bram. C. Ploug.
65 De Bønder gange paa Rad saa tæt. Gr.
151 Den Bonde, som vil lede. Chr. Richardt.
85 Den Gang jeg drog afsted. P. Faber.
166 Den kjedsom Vinter gik sin Gang. Ambr. Stub.
140 Den lille Ole med Paraplyen. r—e.
11a Den skjønne Jordens Sol gik ned. Ing.
36 Den største Paaske, Verden har set. Ing.
113 Der er en hellig Kilde i vort Hjærte. Mads Hansen.
106 Der er et Land, dets Sted er højt mod Norden. C. J. Boye.
100 Der er et yndigt Land. Øhl.
112 Der er Haab i vort Bryst, thi da Herren os slog. M. Rosing.
84 Der flej fra Holstens Stændersal. C. Ploug.
42 Der gik en Dreng i Magdeburg. Fr. Hammerich.
31 Der sad en Fisker saa tankefuld. Gr.
146 Der skinner en Sol i Lys og Løn. Gr.
8 Der staar et Slot i Vesterled. Ing.
154 Der strømmer en Flod mod det evige Hav. Ing.

Nr.
40 Der var en gammel Hyrde. Gr.
58 Der var en gammel Skytte. Gr.
144 Der var en Tid, da jeg var meget lille. J. Baggesen.
173 Det haver saa nyligen regnet. Folkev. v. Sv. Gr.
22 Det hændte sig Jefta, den Gileas Mand. Petter Dass.
88 Det var en Sommermorgen, endnu før det blev Dag. Gr.
128 Det var en Torsdag Aften. Folkevise.
164 Det vi véd, at siden Slangens. C. Hostrup.
99 Du gamla, du friska, du fjällhöga Nord. R. Dübeck.
191 Du, som Vejen er og Livet. Chr. Richardt.

111 Eja, hvor man nu tumler. K. Karstensen.
59 En Vise nu ville vi sjunge. St. St. Blicher.
74b Et helligt Kors staar højt i Nord. Ing.
150 Et jævnt og muntert, virksomt Liv paa Jord. Gr.

163 Flyv ud, mit Korn, i Mulde. Chr. Richardt.
171 Fo ajle di smaa Blomster. Mads Hansen.
79 For Bønder Himlens Fugle mer. Gr.
90 For længst er Skjalden lagt i Muld. Chr. Richardt.
187 Fortæl mig igjen det gamle Ord. Uffe Birkedal.
62 Fra fjærne Lande kom hun, Dronning Dagmar. H. Hertz.
64 Fra Ghemen kom en Hædersmand. Gr.
12 Fred hviler over Land og By. Ing.
192 Fremad er Verdens vilde Rest. O. Arvesen.
115 Frihed, du Nordens kjække Mø. Chr. Richardt.
109 Fæderneland ved den bølgende Strand. Gr.

73 Gammel Ven og gammel Vej. Gr.
28 Glæden hun er født i Dag. Gr.
172 God Dag, i lysegrønne Træer.
104 Gold er den Jord, som Lyngen bær. C. Hostrup.
23 Goliat drog fra Gath. H. A. Brorson.
4 Gud, du som Lyset og Dagen oplod. C. J. Brandt.
193 Guds Fred er mer end Englevagt. Gr.
20 Gud naade mig stakkels gamle Mand. Gr.
14 Gud planted en Have fra Øst til Vest. Gr.
3 Gud ske Tak og Lov. Ing.

54 Habor kom fra Norges Fjælde. Gr.
95 Hans Dag blev den største. Bj. Bjørnson.

Nr.
189 Han, som har hjulpet hidindtil. Gr.
41 Han var ingen mægtig Aand. Gr.
188 Har vi toppet, maa vi dale. Gr.
92 Hedelærken, den lille Fugl. C. Ploug.
117 Hel tungt han efter sig Foden drog. C. Hostrup.
45 Herren taler, Øer hører. Gr.
183 Herre, tag i din stærke Haand. Bj. Bjørnson.
120 Hil dig vor Fane. Gr.
93 Hist hvor Gaden slaar en Bugt.
190 Hvad er din Byrde. Gr.
145 Hvad Solskin er for det sorte Muld. Gr.
168 Hvad synger du om. C. Hostrup.
32 Hvor Bjærg og Bølge knyttes. Chr. Richardt.
51 Hvor vittige Dværge. Gr.
96a Høje Nord, Friheds Hjem. C. Hostrup.
138 Højt fra Træets grønne Top. P. Faber.

122 I alle de Riger og Lande. Ing.
101 I Danmark er jeg født, der har jeg hjemme. H. C. Andersen.
9 I fjærne Kirketaarne hist. Ing.
53 I gamle Dage det var en Gang. Gr.
66 I Morten Luthers Dage.
157 Ingen har Guldtaarer fældet. Gr.
77 I Norderhov sig hæved en Gaard. Øhl.
133 I Skoven skulde være Gilde. Folkevise.
165 I Sne staar Urt og Busk i Skjul. Ing.
43 I Wittenberg i Saksenland. Gr.

155 Jag mins en tid, jag mins den hvar minut. Runeberg.
107 Ja, vi elsker dette Landet. Bj. Bjørnson.
27 Jeg drømte en Drøm. Gr.
170 Jeg er en simpel Bondemand. Mads Hansen.
186 Jeg fandt en Trøst, da Byrden. Vilh. Birkedal.
24 Jeg gik i Marken og vogtede Faar. Gr.
169 Jeg gik mig hen ad ensom Sti. Mads Hansen.
149 Jeg gik mig i min Urtegaard. Gl. Sang.
153 Jeg har baaret Lærkens Vinge. M. Rosing.
160 Jeg kjører frem gjennem Straalefryd. Bjørnson.
185 Jeg saa' ham som Barn. Vilh. Birkedal.
123 Jeg saa' kun tilbage. Ing.

Nr.
127 Jeg tjente mig i Kongens Gaard. Folkevise.
50 Jeg var en Munk i Saksenland. Gr.
143 Jeg véd en dejlig Have. L. Budde.
125 Jeg véd en Kilde saa sommersval. A. Reitan.
103 Jeg véd hvor der findes. Mads Hansen.
76 Jeg vil sjunge om en Helt. Folkev. ved G. Rode.
108 Jeg vil værge mit Land. Bjørnson.
39 Johannes var Vorherres Ven. Gr.
182 Jord, i hvis Favn der hades. Chr. Richardt.
105 Jyden han er stærk aa sej.

15 Kain plejed rask i Vaar. Gr.
197 Klokken slaar, Tiden gaar. C. J. Brandt.
49 Kolombo leged ved Havets Rand. Gr.
29 Kom igjen nu, Jesu søde. Gr.
13 Kommer smaa, med Kinden rød. C. J. Brandt.
130 Kom ud i Marken en Sommerdag. Mads Hansen.
83 Kongehaand og Folkestemme. Gr.
21 Kong Farao var en ugudelig Krop. Gr.
78 Kong Kristian stod ved højen Mast. J. Ewald.
33 Kvinden paa sin Krykke. Gr.
137 Kvivit, Kvivit. Chr. Richardt

102 Langt højere Bjærge saa vide paa Jord. Gr.
94 Ligesom Vølven i Nord-Folkets Gry. Bjørnson.
139 Lille Viggo, vil du ride Ranke. H. C. Andersen
81 Lynildsmand, som for vort Øje. Gr.
2 Lysets Engel gaar med Glans. Ing.
37 Lyslevende fra Himmerig. Gr.
98 Længe var Nordens. C. Ploug.
179 Lær mig, Morgenrøde. Marinus Jørgensen.
178 Lær mig, Nattens Stjærne. Chr. Richardt.
156 Løft dit Hoved, du raske Gut. Bjørnson.

25 Mellem Brødre kaldt den lille. Gr.
30 Mellem disse grønne Høje. Chr. Richardt.
142 Moder, jeg er træt, nu vil jeg sove. H. C. Andersen.
118 Moders Navn er en himmelsk Lyd. Gr.
1 Morgenhanen atter gol. Gr.
131 „Mæ“, si'er det lille Lam.
198 Mødes og skilles er Verdens Gang. J. N. L. Schjørring.

Nr.
199 Naar en Gang i fjærne Tider. O. Arvesen.
134 Naar kommer Vaaren vel. Carl Bagger.
180 Naar Solen ganger til Hvile.
11b Nu Mørket bryder paa. Nutzhorn.
194 Nu skal det aabenbares. Gr.
5 Nu staar jeg op i Herrens Navn. Th. Kingo.
174 Nu Tak for alt, ifra vi var smaa. Bjørnson.
136 Nu vaagner Blomsten af Dvale. J. Gerson.
200 Nødig sige vi Farvel. Ing.

91 Og det var ungen Svegder. Gr.
132 Og hør, lille Mo'er, hvad har hun.
19 Og Josef saa hed Jakobs og Rakels ene Søn. Fr. Hammerich.
129 Og skjøn saa er hun Linden. Folkevise.
63 Om Danmarks Kvide der lød en Sang. Gr.

195 Paa denne Verdens Grænsemur. Ing.
159 Paa det jævne. H. V. Kaalund.
69 Paa Holmen Herluf Trolle gik. Chr. Lund.
86 Paaskeklokken kimed mildt. C. Ploug,
44 Paa Tave Bondes Ager. Ing.
175 Paa Vossevangen der vil jeg bo. C. Hauch.
38 Petrus, Pavlus og Johannes. Gr.

17 Sara var død, i sin Enlighed. Gr.
152 Ser til Fuglene i Luften. Gr.
148 Sig mig den gamle Sage. Af Sankeys Sange v. Brandt.
87 Sjette Julis Sejerssol. C. Ploug.
60 Slaverne raadte paa Østersø. Gr.
68 Solen sank bag grønne Lund. J. L. Hejberg.
55 Sol er oppe, Skovens Toppe. Gr.
18 Som Ørnen sidder paa højen Hald. Gr.
141 Sov mit Barn, sov længe. Chr. Richard.
147 Syng med os baade Mark og Skov. Gr.

74a Thomas Kingo er Salmisten. Gr.
82 Til Søs Normannen med det blanke Værge. H. P. Holst.
7 Til vor lille Gjerning ud. Ing.
184 To Engle smaa. Ing.
46 Tre Folk som disse ej Verden saa'. Gr.

Nr.
80 Tre Herrer monne skrive. Folkev. ved M. Eskesen.
75 Trindt i Norden og vidt om Land. Gr.
72 Tungt Kongedatrens Taare flød. Chr. Wilster.

176 Udi de dybe Dale. Ved C. J. Brandt.
196 Udrundne er de gamle Dage. Gr.
161 Undrer mig paa, hvad jeg faar at se. Bjørnson.
97 Unge Gjenbyrds Liv i Norden. C. Ploug.
52 Vaagner op nu, alle Hjærter. Ole Vig.
114 Vaarens Budskab flyver over Lande. C. Ploug.
26 Ved Babylons Floder. Gr.
177 Ved Solbjærgs Læg. Anton Nielsen.
96b Velkommen fra de døde. Gr.
167 Velkommen Lærkelil. Chr. Richardt.
135 Velkommen unge Vaar. Mads Hansen.
121 Vift stolt paa Kodans Bølge.
124 Vi har sagt det saa tit. Mads Hansen.
47 Vikinger af Moders Liv. Gr.
48 Vor Gud er død hinsides Hav. Gr.
119 Vort Modersmaal er dejligt. E. Lembcke.
6 Vær lovet du, som evig vaager. Ing.

158 Øjeblikket for hvert et Barn. Gr.
61 Øm over ældgamle Danemarks Ære.

Øhl. ɔ: A. Øhlenslæger. Gr. ɔ: N. F. S. Grundtvig.
Ing. ɔ: B. S. Ingemann.